JAMES BOND 007

IAN FLEMING

A DOUA ȘANSĂ

VOLUMUL 13

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 13

A DOUA ȘANSĂ

Original: *You Only Live Twice* (1964)

Traducere de:
NATIMA MÂNDRILĂ

virtual-project.eu

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ

2010

Prefață

de Mo Hayder

Poate că e în mod special blestemul al autorului de prefețe, dar în 1987, când Anthony Burges spunea că James Bond are „stofă de nemuritor”, nu avea de unde să știe cât de aproape de dezintegrare este lumea trecătoare a eroului său. Prăbușirea, cu numai doi ani mai târziu, a Zidului Berlinului, era cel mai vizibil indiciu al schimbării ordinii mondiale ce ar fi putut marca sfârșitul lui Bond, cel mai iubit apărător al libertății noastre naționale. Războiul Rece a durat atâta timp, dar unde-a dispărut amenințarea lui? Și unde este sistemul de valori a cărui păstrare revenea în sarcina lui Bond? Smuls din climatul său tensionat, a reușit 007 să treacă examenul timpului?

Sunt întrebări la care îi este ușor să răspundă oricărei persoane familiarizate cu eroul de film James Bond – în definitiv abia au trecut zece ani de când Mike Myers a scos din jobenul lui de prestidigitator pelicula noastră favorită cu Bond, cu tehnica ei de vârf și efectele speciale de comedie. Ce se întâmplă însă cu eroul mai puțin cunoscut, cu agentul 007 din romanele lui Fleming? Este oare la fel de anacronic, la fel de efemer? Cel care citește romanul *A doua șansă* la aproape o jumătate de secol după ce a fost scris poate fi scuzat dacă simte o trepidație vagă, o nevoie de a se înarma cu răbdare – nu doar împotriva tristului spectacol al eroului scos de pe scenă de propriile sale parodii, ci și, mai important, a elementelor ce încadrează în timp ficțiunea mai definitiv decât orice altceva: atitudinea culturală depășit! Oare cititorul modern, cu concepțiile sale aparținând categoric mileniului al treilea, va fi ofensat de misoginismul nonșalant al lui Fleming, va fi jignit de stereotipiile învechite?

Eu cred că răspunsul e NU. E drept că *A doua șansă* se desfășoară pe fundalul unei amenințări sovietice cel puțin bizare; în lumea lui Bond, Regatul Unit al Marii Britanii continuă să dețină supremația în confruntările internaționale ale serviciilor secrete; iar când suferă ceea ce astăzi ar fi diagnosticat ca efect de stres posttraumatic după moartea soției

sale, Tracy, (în romanul anterior, *În Serviciul Secret al Maiestății Sale*), medicii din Harley Street îi prescriu nu terapie de grup și Prozac, ci ședințe de hipnotizare și „energizante”. Cu toate acestea, în viziunea lui Fleming, imaginea lumii este surprinzător de proaspătă și chiar pătrunzătoare. Grosul acțiunii se petrece în Japonia, iar tabloul lumii nipone creionat de el nu enervează mai mult prin rasism și imperialism decât felul infam în care sunt alcătuite personajele feminine, celebrele „iubite ale lui Bond”. Asemeni majorității valorilor unei culturi populare, James Bond aparține timpului său fiind, în egală măsură, atemporal.

O bună parte din schimbările radicale intervenite în moravurile culturale și în ordinea internațională sunt abordări de dată recentă în literatura de ficțiune. Intriga romanelor lui Fleming continuă să aibă o capacitate de a capta atenția similară cu a thrillerului modern: nu trebuie decât să citești descrierea pe care o face înspăimântătoarei grădini a morții creată de Blofeld ca să-ți dai seama că e la fel de înzestrat în domeniul macabrului precum – să spunem – Thomas Harris sau Chuck Palahniuk. Chiar dacă de-a lungul timpului cadrul în care se desfășoară ficțiunea a căpătat un caracter din ce în ce mai impresionist, mai sumar (nu doar din pricină că are acum un ritm mult mai alert, ci și pentru că în această epocă a călătoriilor și comunicației globale mintea modernă poate alcătui imagini complexe cu un minimum de stimulare), descrierile lui Fleming nu par niciodată greoaie. Faima lui ca autor de jurnale de călătorie nu e nici pe departe la fel de mare cu cea căpătată ca și creator al personajului Bond, dar în *A doua șansă* el își demonstrează limpede admirația față de o cultură străină și ne oferă nu doar o imagine accesibilă a unei societăți care continuă să intrige, ci și un document viu referitor la rolul deținut de Japonia în lupta împotriva comunismului – și asta fără să cadă vreodată în didacticism ori pedanterie.

Și nu numai cadrul ficțional al lui Fleming rezistă la examenul timpului, ci și personajele sale, care se dovedesc mult mai rezistente decât lumea în care evoluează și care îi îngrădește. Ele se dovedesc a fi tipare clare ale eroilor moderni: în Hannibal Lecter se simte mai mult decât un iz din Blofeld, iar în Indiana Jones, Jack Bauer și chiar inspectorul Morse există cu siguranță o fărâmă din James Bond. Mult mai concret, chiar, într-o perioadă

în care celebritatea se banalizează, efemerii James Bond din celuloid sunt incapabili să-l egaleze pe demnul și perenul James Bond din paginile romanelor. Omul acesta nu se îngrașă din cauza vârstei; nu chelește; nu devine penibil ca un septuagenar care șontâcăie pe o plajă topless de la Cannes. „Nemuritor” sau nu, James Bond al lui Fleming va rămâne măcar un bărbat incitant, enigmatic și esențialmente uman, cel puțin atâta vreme cât câte-un bărbat se va obosi să se întrebe „Ce-ar face Bond în situația asta?” și cât vreo femeie va visa la el. Așadar, poate ar trebui să recunoaștem: încă nu ați devenit marfă perisabilă, domnule Bond!

Mo Hayder este autorul a patru romane devenite best-seller în Marea Britanie și Japonia: *Birdman, The Treatment, Tokyo* și *Pig Island*.

Pentru
Richard Highes
și
Torao Saito

Dar pentru care
etc...

Trăiești doar de două ori:
Odată când te naști
Și o dată când privești moartea în față.

După BASHO, poet japonez
(1643-1694)

PARTEA ÎNTÂI

E mai bine să călătorești plin de speranță...

Capitolul 1

Foarfeca taie hârtia

Îngenuncheată în fața lui James Bond, gheișa numită Frunză Tremurătoare se înclină din talie și-l sărută cast pe obrazul drept.

— Trișezi, îi reproșă acesta cu severitate. Ai fost de-acord să mă săruți de-adevăratelea, pe gură, dacă câștig. Măcar atât...

Perlă Cenușie, madama stabilimentului, o femeie cu dinții lăcuiți cu negru, o purtare bizar de afectată și atât de scundă și îndesată încât părea ieșită atunci dintr-o piesă NO, îi traduse spusele. Acompaniată de un val de chicoteli și strigăte mici de încurajare, Frunză Tremurătoare își acoperi chipul cu mâinile minunate, ca și cum i s-ar fi pretins să profereze o obscenitate cumplită. După câteva clipe însă degetele se desfăcură și printre ele se iți ră ochii obraznici, care examinară gura lui Bond ca și cum și-ar fi stabilit o țintă, iar trupul se repezi înainte. De data aceasta sărutul ajunse pe buze și întârzie o fracțiune de secundă. În semn de invitație? În semn de promisiune? Englezul își aminti că i se promisese „o gheișă cu care să împartă perna”. Din punct de vedere tehnic, expresia desemna o gheișă din casta de jos, care nu avea cunoștințe deosebite în artele tradiționale ale meseriei ei – deci nu era capabilă să spună istorioare amuzante, să cânte, să picteze sau să compună versuri despre clientul ei. Dar, spre deosebire de surorile ei mai educate, putea accepta să ofere servicii mai concrete, în mod discret, desigur, în condiții de intimitate desăvârșită și la un preț piperat. Pentru gusturile grosolane, necioplite ale unui *gaijin*, ale unui străin, asemenea servicii aveau mai mare căutare decât să

i se alcătuiască o *tanka*[1] din treizeci și una de silabe pe care în niciun caz nu avea cum s-o înțeleagă așa cum i se prezenta, sub forma unor ideograme elegante și perfecte și care îi preamărea farmecul pe fundalul unei coaste a muntelui Fuji semănată cu boboci de crizantemă.

Aplauzele care salutau această manifestare nestăpânită de lascivitate se stinseră repede, într-o atmosferă respectuoasă. Bărbatul puternic și îndesat îmbrăcat în *yukata* neagră, care ședea față în față cu Bond la măsuța scundă de lac roșu, își scoase dintre dinții îmbrăcați în aur țigaretul Dunhill și-l așeză alături de scrumieră.

— Bondo-san, spuse Tiger Tanaka, șeful Serviciilor Secrete japoneze, te provoc să joci cu mine acest joc ridicol și-ți promit dinainte că nu vei câștiga.

Fața arămie, lătăreață și brăzdată de riduri pe care Bond ajunsese să o cunoască atât de bine în ultimele câteva săptămâni, se lumină de un zâmbet larg, care făcu ochii să se îngusteze până deveniră două tăieturi înguste, oblice și lucitoare. Cunoștea bine zâmbetul acesta, care de fapt nu era zâmbet deloc, ci doar o mască – cu o gaură aurie în mijloc.

— Bine, Tiger, spuse el râzând. Mai întâi, să ni se mai aducă sake. Dar nu în degetarele astea ridicole! Am băut vreo cinci dintr-astea și au avut cam același efect cu un singur Martini Dry dublu. O să am deci nevoie de încă unul ca să pot demonstra superioritatea instinctelor occidentalilor asupra șiretlicurilor orientalilor. Nu cumva se găsește cumva pe-aici vreun pahar scund cu gura largă, aruncat pe după vitrinele astea cu porțelanuri Ming?

— Bondo-san, Ming e o dinastie chineză. Cunoștințele tale despre porțelanuri sunt la fel de sumare pe cât de grosolane îți sunt obiceiurile de băutor. În plus, nu e deloc înțelept să subestimezi o băutură precum sake, căci atunci a doua butelcă o bea pe prima și băutura îl bea pe om.

Tiger Tanaka se întoarse spre Perlă Cenușie cu care porni o discuție animată presărată cu râsete, despre care Bond își spuse că este precis un șir de glume pe seama occidentalului troglodit și a poftelor lui monstruoase. La o poruncă scurtă a madamei, Frunză Tremurătoare se înclină și ieși grăbită din cameră. Tiger se întoarse spre Bond.

[1] Micropoem cu formă fixă. (n. tr.).

— Bondo-san, ai câștigat multă cinste a obrazului. La noi doar luptătorii de sumo beau sake în cantități atât de mari fără să se vadă efectul. Perlă Cenușie spune că ești cu siguranță unul de-al lor. Dar a mai sugerat și că nu o să fii un partener prea grozav pentru Frunză Tremurătoare în seara asta, adăugă el cu viclenie.

— Spune-i că aș fi interesat mai degrabă de talentele ei mai mature și că sunt convins că priceperea ei în arta de a face dragoste va compensa orice moleșeală temporară din partea mea.

Această galanterie greoaie primi ceea ce merita. Perlă Cenușie dădu drumul unui adevărat șuvoi însuflețit de cuvinte japoneze. Tiger traduse.

— Bondo-san, femeia asta nu e tocmai lipsită de spirit. Uite, tocmai a făcut o glumă. A spus că e căsătorită în mod respectabil cu un *bonsan* și că în așternutul ei, în *futon*, nu mai există loc pentru un altul. *Bonsan* înseamnă preot, „barbă-cenușie”. Vezi dar că a făcut un calambur cu numele tău.

Petrecerea cu gheișe dura de două ceasuri, iar pe Bond îl dureau fălcile din pricina că fusese silit să zâmbească fără încetare și să dea pe tonul cel mai politicos, replici spirituale. Geișele nu-l distrau și nu găsea niciun farmec în muzica disonantă și ermetică izvorâtă din cutia fermecată de rezonanță a *samisenului* cu trei corzi, așa că se văzu pus în situația de a face eforturi disperate pentru buna continuare a petrecerii. Își dăduse seama că Tiger Tanaka îi observa străduințele cu plăcerea cea mai sadică. Dikko Henderson îl avertizase că petrecerile cu gheișe sunt în bună măsură, pentru un occidental, echivalentul încercării de a distra o mulțime de copii necunoscuți într-o grădiniță cu educatoare severe. Dar Dikko îl mai avertizase și că Tiger Tanaka îi făcea astfel o mare onoare, pe care o plătea cu o sumă considerabilă – fie ea din fondurile secrete sau din propriul buzunar – și că trebuia să-și compună o mină încântată și să participe cu însuflețire, căci nu era decât un moment de respiro în misiunea pe care o avea de îndeplinit. Cu condiția să fie un răstimp de destindere și nu o catastrofă!

Așadar zâmbi din nou și bătu entuziasmat din palme.

— Spune-i târfei bătrâne că-i o târfă bătrână, spuse el pe un ton dulce, acceptă paharul aburit cu sake fierbinte din mâinile aparent adoratoare ale lui Frunză Tremurătoare și-l goli din două înghițituri uriașe.

Repetă performanța, obligând-o pe madamă să ceară să se mai aducă băutură de la bucătărie, apoi își așeză cu hotărâre pumnul pe măsuța de lac roșu și spuse cu o atitudine fals războinică:

— Bine, Tiger! Să-i dăm drumul!

Era vechiul joc, jucat de toți copiii din lume, cu foarfeca ce taie hârtia, hârtia ce învelește piatra și piatra ce tocește foarfeca. Pumnul este piatra, două degete întinse sunt foarfeca și palma desfăcută e hârtia. Cei doi jucători își mișcă de două ori, simultan, pumnul închis, iar la a treia mișcare fiecare din ei dezvăluie simbolul pe care l-a ales. Regula jocului e să ghicești ce simbol va folosi adversarul tău, ca să poți alege unul cu care să-l învingi. Câștigă cel care iese primul din trei sau mai multe încercări într-un cuvânt, este un joc al cacialmalelor.

Tiger Tanaka își așeză pumnul pe masă, față în față cu cel al lui Bond și cei doi bărbați rămaseră nemișcați, privindu-se în ochi. În camera micuță, delimitată cu panouri din hârtie de orez, se lăsă o tăcere adâncă. Susurul dulce al pârâiașului ce curgea în grădina ornamentală se auzi pentru prima oară în seara aceea, prin panoul lăsat deschis. Bond simți că i se face pielea de găină – poate din cauza tăcerii, poate din cauza expresiei de profundă seriozitate și hotărâre întipărită brusc pe chipul formidabil și crud, de samurai, al lui Tanaka. Pe neașteptate, totul devenise mult mai mult decât un joc copilăresc. Tiger promisese că-l învinge, iar dacă pierdea, însemna că-și pierde mult din cinstea obrazului. Dar cât de mult? Suficient încât să submineze prietenia dintre ei, care devenise ciudat de reală în ultimele două săptămâni? Adversarul lui era unul dintre oamenii cei mai puternici din Japonia, iar faptul de a fi învins de un *gaijin* jalnic în fața a două femei putea să însemne foarte mult pentru el. Cele două femei puteau împrăștia vestea înfrângerii lui. În occident, o asemenea bagatelă ar fi fost considerată drept farsă insignifiantă – ca și cum un ministru ar fi pierdut un joc de table la Blades. Dar în orient? Dikko Henderson îl învățase, într-un răstimp foarte scurt, că trebuie să respecte pe deplin convenințele orientale, oricât de demodate ori aparent neînsemnate i-ar fi părut, însă gradațiile acestora îi erau cu desăvârșire străine. Exact ca în cazul de față. Oare trebuia să câștige acest joc copilăresc al cacealmalelor, ori să încerce să piardă? Dar încercarea de a pierde implica aceeași inteligență și

capacitate de a intui corect simbolurile alese de adversar, cu alte cuvinte era la fel de greu să piardă cu bună știință pe cât era să câștige. Și, până la urmă, asta chiar avea importanță? Din nefericire, avea presentimentul ciudat că până și jocul acesta idiot putea să influențeze reușita sau eșecul în strania misiune cărei se încredințase.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Tiger Tanaka tranșă problema cu voce tare, scoțând un râs scurt și răgușit care suna mai degrabă a admonestare decât a amuzament

— Bondo-san, conform obiceiurilor noastre și, fără îndoială, la o petrecere la care eu sunt gazdă iar tu invitat de onoare, buna-creștere ar trebui să mă determine să te las să câștigi acest joc pe care urmează să-l jucăm împreună ba mai mult de-atât, ar fi de datoria mea să procedez astfel. Așadar, trebuie să-mi cer scuze dinainte pentru că te voi învinge.

— Dragul meu Tiger, îi răspunse el zâmbind vesel, nu are rost să joci un joc dacă nu încerci să-l câștigi! Pentru mine ar fi o mare insultă dacă ai juca intenționat în așa fel încât să pierzi. Dacă pot spune așa, remarcile tale au fost deosebit de provocatoare. Sunt la fel ca zeflemelile pe care le schimbă luptătorii de sumo înaintea înfruntării. Dacă n-aș fi fost atât de sigur că înving, ți-aș fi atras atenția că vorbești englezește. Te rog, spune tu alesei și distinsei noastre companii că îmi propun să-ți bag onorabilul nas în țărână la acest joc penibil și să dovedesc nu doar superioritatea Marii Britanii și cea a Scoției în particular, asupra Japoniei, ci și superioritatea reginei noastre asupra împăratului vostru.

Încurajat probabil de efectul înșelător al băuturii, Bond o făcuse de oaie. Genul acesta de glume pe tema diferențele dintre culturile lor devenise obișnuit între el și Tiger, care își luase, primul în promoția lui, licența în științe socio-politice la Trinity College înainte de război și se mândrea cu concepțiile lui democratice, cu liberalitatea și elasticitatea opiniilor lui despre occident. Însă abia ce sfârșise de vorbit când observă o lucire bruscă în ochii lui negri și își aminti de avertismentele lui Dikko: „Acum ascultă bine, englezoi necioplit! Te descurci bine, dar nu-ți forța norocul. T.T. e un tip civilizat, ca toți japonezii de altfel. Dar fii atent și nu sări calul! Uită-te atent la recipient, căci vei descoperi în el și trăsături Manchu, dar și tătare. Și nu uita că avea centura neagră la judo înainte să vină și să studieze în

blestematul tău de Oxford. Nici că înainte de război spiona pentru japonezi, pe vremea când își spunea adjunct al atașatului naval al ambasadei lor din Londra, iar voi tâmpiților ați considerat că e curat numai pentru că obținuse o diplomă la Oxford. Ca să nu mai pomenesc de dosarul lui de război! Nu uita că a ajuns aghiotantul personal al amiralului Ohnishi și că se antrena într-o tabără *kami-kaze* când americanii au făcut puțină gălăgie deasupra Hiroshimei și Nagasakiului, iar Soarele-Răsare s-a dus de-a berbeleacul în mare. Și dacă uiți cumva toate astea, întreabă-te de ce tocmai T.T., dintre cei nouăzeci de milioane de japonezi, a căpătat din întâmplare postul de director al *Koan-Chosa-Kyotu*. Bine, James? Ai prins figura?”

De când sosise în Japonia, Bond exersase constant și asiduu șezutul în poziție lotus, tot urmând sfatul lui Dikko Henderson. „Dacă vei intra în contact direct cu oamenii ăștia, și chiar dacă nu, vei petrece o groază de timp stând în fund pe jos. Există o singură modalitate s-o faci fără să-ți rupi articulațiile – anume în poziția indiană, chincit pe vine, cu picioarele încrucișate și cu muchiile tălpilor, care te vor durea ca naiba, sprijinite pe podea. Ai nevoie de puțin exercițiu, dar nu se moare din asta și-n plus o să câștigi multă cinste a obrazului”. Deprinsese această artă în bună măsură, însă acum, după două ore, simțea că i-au luat foc genunchii și-și spuse că dacă nu-și schimbă imediat poziția, va rămâne olog pe toată viața.

— Ținând cont că urmează să mă înfrunt cu un maestru de talia ta trebuie mai întâi să adopt o poziție relaxată a corpului, în așa fel încât să-mi pot folosi creierul și concentrarea la capacitate maximă, îi spuse el lui Tiger.

Se ridică cu greu în picioare, se întinse din toate încheieturile și se așeză din nou, de data asta cu un picior întins pe sub măsuța scundă și cu cotul sprijinit pe genunchiul îndoit al celuilalt. Noua poziție îi aduse o ușurare binecuvântată. Ridică paharul, pe care Frunză Tremurătoare îl umplu supusă dintr-o butelcă proaspătă. Bău paharul până la fund, i-l întinse fetei și lovi cu pumnul în tăblia măsuței, cu atâta forță încât făcu să salte cutiuțele cu dulciuri și cești de porțelan. Apoi își ațintă privirile dure în ochii lui Tiger Tanaka.

— Gata! anunță el.

Tiger îl sfredeli cu privirea, încercând să-i intuiască planul, însă englezul hotărâse să nu adopte un plan, un tipar anume.

Avea de gând să joace absolut la întâmplare, arătând simbolul pe care îl alegea pumnul lui în momentul psihologic al celor două mișcări scurte în aer.

— Trei jocuri din trei? întrebă japonezul.

— De-acord!

Cei doi pumni se ridicară încet de pe tăblia mesei, făcură la unison cele două mișcări prin aer și țâșniră înainte. Tiger își păstră pumnul strâns, alegând piatra Bond îl desfăcu pe-al lui, indicând cu palma deschisă că a ales hârtia care învelește piatra. Punct pentru englez. Cei doi repetară mișcările rituale, apoi urmă iarăși momentul adevărului Tiger alesese din nou piatra, iar Bond întinsese în față cele două degete arătând foarfeca pe care o tocește piatra. Egalitate la puncte.

Tiger se opri și-și lipi pumnul de frunte, închise ochii și rămase o vreme nemișcat, concentrându-se.

— Da! Te-am prins, Bondo-san. De data asta nu-mi scapi!

— Frumos spectacol, spuse Bond străduindu-se să-și alunge din minte bănuiala că Tiger va arăta piatră și a treia oară sau că se va aștepta ca el să arate hârtia alegând să riposteze cu foarfeca tăind hârtia. Și tot așa mai departe. Cele trei simboluri se învârteau în mintea lui precum imaginile de pe panoul unui joc automat de poker cu fructe.

Cei doi pumni se ridicară în aer – unu, doi și trei!

Tiger arătă iarăși piatra, pe care Bond o înveli cu hârtia. Primul joc îl câștigase englezul.

Al doilea joc dură mai mult. Amândoi continuau să arate același simbol, repetând jocurile anterioare. Era ca și cum fiecare din cei doi jucători ar fi evaluat psihologia celuilalt – ceea ce nu era decât în mică măsură adevărat atâta vreme cât Bond nu-și hotărâse o anumită strategie de joc, ci continua să joace la întâmplare. Mergea, pur și simplu, la noroc. Tiger câștigă acest joc, așa că se aflau din nou la egalitate.

Ultimul joc! Cei doi adversari se priviră unul pe celălalt. Zâmbetul englezului era curtenitor, cu o vagă undă de ironie. În ochii negri ai lui Tiger trecu o fulgerare roșiatică. Bond o observă și își spuse: „Ar fi înțelept să pierd. Sau nu?” Până la urmă câștigă jocul anihilându-l pe japonez în două ture consecutive, o dată tocindu-i foarfeca cu piatra lui și a doua oară învelindu-i piatra cu hârtia.

Tiger îi făcu o plecăciune adâncă, la care răspunse cu una și mai adâncă, căutând o remarcă cu care să detensioneze atmosfera.

— Trebuie să fac demersuri să se includă jocul ăsta în sporturile olimpice, la timp ca să prind Olimpiada de la voi. Sunt convins că aș fi ales în lotul reprezentativ al țării mele.

Tiger Tanaka râse cu politețe silită.

— Ai un stil al tău de joc foarte inspirat. Care e secretul metodei tale?

Cum nu avusese nicio metodă, inventă la repezeală una care să fie cât mai politicoasă față de Tiger.

— Tu ești un bărbat din piatră și oțel, Tiger, așa că m-am gândit că vei alege foarte rar simbolul hârtiei și am jucat în consecință.

Mica scamatorie verbală avu efectul scontat. Tiger se înclină. Bond îi răspunse cu o plecăciune și mai bău sake, închinând în cinstea amfitrionului său. Scăpate de încordare, gheișele aplaudară vesele și madama îi ceru lui Frunză Tremurătoare să-l sărute din nou pe *gaijin*. Fata se grăbi să-i îndeplinească porunca. Ce piele catifelată aveau japonezele astea! Și ce atingeri ușoare, abia perceptibile! Bond începu să-și închipuie cum se va desfășura noaptea în continuare, când Tiger îl trezi din visare.

— Bondo-san, am ceva de discutat cu tine. Îmi vei face onoarea să vii la mine acasă pentru un ultim pahar de băutură?

Își alungă imediat din minte gândurile lascive. Dikko îi spusese că invitația în casa unui japonez e un semn de favoare neobișnuit de mare. Așadar, până la urmă procedase bine câștigând jocul acela pueril. Modul în care se comportase putea să aibă consecințe dintre cele mai importante.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare. Tiger, răspunse el înclinându-se.

•

O oră mai târziu, ședeau amândoi în fotolii binecuvântat de comode, cu o tavă cu băuturi între ei. Departe, la orizont, străluceau luminile portocalii ale Yokohamei, iar prin panoul exterior deschis pătrundea abia simțit mirosul portului și al mării. Casa lui Tiger era proiectată în mod încântător în așa fel încât să constituie o linie de demarcație cât mai îngustă între locuitorul ei și mediul înconjurător, așa cum procedau de altfel

cei mai mulți dintre japonezi, chiar și atunci când nu dispuneau de cine știe ce mijloacele materiale. Celelalte trei panouri despărțitoare ale încăperii pătrate erau trase în întregime în lături, dând la iveală un dormitor, o cameră de lucru și un coridor.

Tiger trăsese în lături panourile imediat ce intraseră în casă.

— În occident, comentase el, închideți toate ușile și ferestrele când aveți de discutat secrete. În Japonia, deschidem tot ce se poate deschide, ca să ne asigurăm că nimeni nu ascultă îndărătul pereților subțiri. Ceea ce am de vorbit acum cu tine este o chestiune strict secretă. Sake-ul e destul de cald? Țigările îți sunt pe plac? Atunci ascultă ce am să-ți spun și jură pe onoarea ta că nu vei dezvălui nimic nimănui din cele auzite.

Tiger Tanaka emise iarăși râsul lui scurt și lipsit de veselie, dezvelindu-și dinții îmbrăcați în aur.

— Dacă îți încâlci promisiunea, nu voi avea de ales și va trebui să te șterg de pe fața pământului.

Capitolul 2

Se trage cortina pentru Bond?

Exact cu o lună înainte fusese ajunul închiderii anuale a clubului Blades. Începând cu ziua următoare, 1 septembrie, aceia dintre membrii care, neconformându-se uzanțelor modei, se mai aflau încă în Londra, trebuiau să se mulțumească timp de o lună cu Whites sau Boodle’s. Whites era considerat gălăgios și agitat, iar Boodle’s prea plin cu nobili de țară anoști care nu vorbesc decât despre deschiderea sezonului de vânătoare. Așadar, membrii selectului club Blades aveau parte de o lună petrecută în sălbăticie. Dar nu era nimic de făcut. În definitiv, angajații meritau și ei să-și ia concediu. Mai mult chiar, în anul acela trebuiau zugrăvite câteva încăperi, iar acoperișul necesita și el reparații.

Lui M., instalat la fereastra cu arcadă ce dădea spre St. James Street, nu-i păsa deloc de acest exod anual, căci îl așteptau două săptămâni de pescuit păstrăvi pe râul Test, iar pentru următoarele două hotărâse să prânzească sandvișuri și cafea la

birou. El nici nu frecventa prea des Blades, ci doar atunci când avea vreun invitat special. De fapt, nu era deloc ceea ce se numește un bărbat de club, iar dacă ar fi fost, s-ar fi oprit cu siguranță la The Senior, cel mai auster și select club din întreaga lume. Dezavantajul acestuia din urmă era că îl frecventau prea mulți cunoscuți de-ai lui și se discutau prea multe probleme de serviciu. O mulțime din foștii lui camarazi din marină ar fi venit la el să-l întrebe cu ce se ocupă după pensionare, iar minciuna „Am o slujbă la o firmă care se numește Universal Export” ajunsese deja să-l plictisească și, cu toate că fusese îndelung verificată, implica totuși oarecare riscuri.

Porterfield veni grăbit cu țigările de foi, se înclină și oferi invitatului lui M. cutia deschisă. Sir James Molony ridică întrebător o sprânceană.

— Văd că se mai importă havane, constată el ezitând câteva clipe în fața cutiei deschise, până se hotărî la o țigară „Romeo și Julieta” pe care o ridică delicat cu două degete și o mirosi încântat. Ce-i trimit în schimb lui Castro cei de la Universal Export? Rachete balistice Blue Streak?

Portfield observă că pe M. nu-l amuzase deloc gluma. Îl cunoștea destul de bine, căci servise ca subofițer sub comanda lui, în ultimii ani înainte de pensie.

— De fapt Sir James, interveni el repede, dar nu prea repede, în ultima vreme cele mai bune țigări de foi jamaicane se ridică indiscutabil la nivelul havanelor. Până la urmă au reușit să nimerească compoziția frunzei de la suprafață.

După care închise capacul din sticlă al cutiei și se îndepărtă.

Sir James Molony luă de pe masă dispozitivul de perforat țigările de foi pe care chelnerul șef îl lăsase acolo și găuri cu gesturi precise vârful țigării. Aprinse o brichetă Swan Vesta, plimbă flacăra în jurul capătului și trase ușurel din țigară până o văzu aprinsă după placul lui. Apoi sorbi o înghițitură de brandy, una de cafea și se sprijini comod cu spinarea de spătarul fotoliului, privind cu ironie afectuoasă sprâncenele ruginii ale amfitrionului său.

— Bine, prietene, spuse el, acum dă-i drumul. Care-i necazul?

M. era cu gândul în altă parte și părea că nu reușește să-și determine pipa să ardă cum trebuie.

— Ce necaz? întrebă acesta vag, între două pufăituri.

Sir James Molony era cel mai mare neurolog din Anglia. Cu un an înainte i se decernase Premiul Nobel pentru faimoasa lucrare intitulată *Efecte secundare psihosomatice ale inferiorității organice*. În plus, era și specialist consultant în materie de boli nervoase al Serviciilor Secrete și, cu toate că era rareori solicitat, și atunci numai în situații extreme, i se cerea să rezolve probleme pe care le considera deosebit de interesante, în mare măsură din cauză că țineau atât de factorul uman cât și de cel al siguranței Statului. Mai mult, de la război încoace specializarea sa devenise deosebit de căutată.

M. își întoarse capul de la invitatul lui și începu să urmărească traficul de pe St. James Street.

— Prietene, și tu ai, la fel ca noi toți, anumite tipare de comportament. Unul din ele constă în a mă invita să iau prânzul cu tine la Blades, a mă îndopa ca pe o gâscă de Strasbourg și-apoi a-mi dezvălui câte un secret înfricoșător cerându-mi după aceea să te ajut să-l rezolvi. Dacă îmi amintesc bine, ultima dată ai vrut să aflu dacă aș putea scoate niște informații suplimentare de la un diplomat străin, căruia să-i induc o stare de hipnoză fără ca el să-și dea seama. Ai zis că era ultima ta speranță. Două săptămâni mai târziu, am citit în ziare că același diplomat își sfârșise zilele în mod tragic, experimentând forța atracției gravitaționale de la etajul zece al unei clădiri. Medicul legist a dat un verdict limpede: a căzut sau a fost aruncat. De data asta ce cântec trebuie să cânt la cină?

Văzând că M. continuă să rămână dus pe gânduri și nu-i răspunde, James Molony se mai îmblânzi și spuse cu simpatie în glas:

— Haide, M.! Ia-ți bolovanul de pe suflet!

M. îl privi în ochi cu răceală.

— E vorba de 007. Sunt din ce în ce mai îngrijorat de el.

— Ai citit cele două rapoarte pe care le-am întocmit despre starea lui. A apărut ceva nou?

— Nu, totul e la fel. Se dezintegrează lent. Întârzie la serviciu. Își face munca de mântuială. Greșește prea des. Bea prea mult și pierde o grămadă de bani pe la cazinouri. Toate acestea se adaugă la faptul că unul dintre cei mai buni oameni ai mei e pe punctul să devină un factor de risc în sistemul de securitate. Ținând cont de dosarul lui, totul e absolut incredibil!

Sir James Molony negă cu o mișcare energică a capului.

— Ba nu e incredibil chiar deloc! Fie că nu mi-ai citit deloc rapoartele, fie că nu le-ai acordat atenția cuvenită. Ți-am spus tot timpul că omul ăsta a suferit un șoc. Tu ești un om dur, M.; în meseria asta, așa și trebuie să fii. Dar există anumite probleme, cele de natură umană de pildă, pe care nu le poți rezolva întotdeauna cu o frânghie bine înnodată. Cazul în speță face parte tocmai din categoria aceasta. Să-l luăm pe agentul ăsta al tău, la fel de dur și de curios cum erai și tu probabil la vârsta lui. Burlac și misogin convins. Care se îndrăgostește pe neașteptate, în primul rând din câte bănuiesc eu, pentru femeia respectivă era o pasăre cu o aripă frântă și avea nevoie de ajutor. E surprinzător câtă sensibilitate zace în oamenii ăștia aparent duri! Așadar, o ia de nevastă și după câteva ore e împușcată de către super-gangsterul ăla, cum ziceai că-l cheamă?

— Blofeld Ernst Stavro Blofeld.

— Exact. Iar omul tău se alege doar cu o rană ușoară la cap. Dar în scurt timp începe să se manifeste ciudat, iar medicul vostru începe să suspecteze oarecare leziuni ale creierului, așa că îl trimite la mine. Agentul tău nu suferă de nimic – adică de nimic de ordin fizic, ci doar de șoc. Mi-a mărturisit că și-a pierdut orice poftă de viață, că nu-l mai interesează nici slujba și nici măcar viața lui. Aud zilnic chestiile ăstea de la pacienții mei. E o formă de nevroză psihotică, o boală care poate să se dezvolte treptat sau să se instaleze pe neașteptate. În cazul omului tău, a fost declanșată ca din senin de o situație de viață intolerabilă, pentru că nu se mai confruntase cu ea niciodată – pierderea cuiva drag, agravată în cazul lui de faptul că se învinovățește pentru moartea ei. Ei bine, prietene, nici tu, nici eu n-am fost obligați să suportăm o asemenea povară, așa că nu știm cum am reacționa la presiunea ei. Dar pot să afirm cu certitudine că e al naibii de greu să mergi mai departe în viață cu apăsarea asta în spinare, iar agentul tău se încovoaie sub greutatea ei. M-am gândit, și am scris-o și-n rapoartele mele, că natura muncii lui, cu pericolele și situațiile ei urgente, îl va scoate până la urmă din letargie. Mi-am dat seama că trebuie să-i înveți pe oameni că nu există limită superioară când e vorba de catastrofe și că atâta timp cât în tine mai există o scânteie de viață, trebuie să accepți încercările existenței, oricare ar fi ele; îți vor părea adesea infinite și de neîndurat, însă fac parte din

condiția umană. L-ai desemnat în vreo misiune periculoasă în ultimele câteva luni?

— În două, răspunse M. cu acreală. Și le-a ratat pe amândouă. Într-una era cât pe ce să fie omorât, iar în cealaltă a făcut o greșeală gravă, care i-a pus în pericol pe ceilalți. Dar altceva mă îngrijorează pe mine. Până nu demult, omul ăsta n-a făcut niciodată greșeli, iar acum a devenit parcă ținta tuturor accidentelor.

— Un alt simptom al nevrozei de care suferă. Și ce ai de gând să faci în privința asta?

— Să mă dispensez de el, răspunse M. cu brutalitate. Ca și cum ar fi fost împușcat mortal sau ar fi făcut o boală incurabilă. În secția lui nu este loc pentru unul dus cu capul, oricum ar arăta dosarul lui sau orice scuze i-ar găsi psihologii. Pensionare, desigur, cu toate onorurile și așa mai departe. O să încerc să-i găsesc o slujbă, la vreuna din nou înființatele firme care asigură securitatea băncilor.

M. privi defensiv în ochii calzi de un albastru limpede, ai faimosului neurolog, căutând înțelegere.

— Îmi înțelegi situația, Sir James? Personalul meu e și așa destul de numeros, și la sediu și în teren, așa că pur și simplu nu am loc să-l strecor pe 007 undeva unde să fiu sigur că nu face necazuri nimănui.

— Asta ar însemna să-ți pierzi unul din cei mai buni oameni.

— A fost unul dintre ei, dar acum nu mai este.

Sir James Molony se sprijini de speteaza fotoliului și pufăi îndelung din țigară, cu ochii pe fereastră. Îi plăcea de Bond, pe care îl avusese pacient de vreo douăsprezece ori. Văzuse cu ochii lui cum spiritul cu care era înzestrat acesta, împreună cu uimitoarele lui rezerve de vitalitate, reușiseră să-l scoată din stări deosebit de critice, care în mod normal ar fi înfrânt oricare altă ființă umană. Era convins că o situație disperată va stimula din nou rezervele acelea, că dorința de a trăi va izbucni din nou într-un caz de mare pericol își aminti cât de mulți dintre pacienții nevrotici dispăruseră pentru totdeauna din cabinetul lui imediat după izbucnirea războiului. Îngrijorarea cea mare le alungase pe cele mărunte, spaima cea adâncă risipise toate temerile mai mici. Nu dură mult până să ia hotărârea și se întoarse spre M.

— Dă-i încă o șansă, te rog! Dacă îți e de folos, îmi asum eu responsabilitatea pentru el.

— La ce fel de șansă te gândești?

— Păi eu nu prea știu exact cu ce se ocupă serviciul vostru, M. Și nici nu vreau să aflu, căci am destule secrete profesionale cu care să-mi bat capul. Dar nu ai ceva cu adevărat incitant, vreo misiune aparent imposibilă pe care să i-o repartizezi omului ăstuia? Nu mă refer la ceva neapărat periculos, cum ar fi un asasinat sau furtul unor cifruri secrete de la ruși, ci la ceva deosebit de important dar aparent imposibil. Dacă simți neapărat nevoia, poți să-l și scuturi puțin, dar nu uita că are doar nevoie de o mobilizare totală a tuturor talentelor lui, ceva care să-l facă să transpire din greu și să-l determine să uite de necazurile personale. Băiatul ăsta e un adevărat patriot, deci dă-i să facă ceva de mare importanță pentru țara lui. Ar fi destul de ușor dac-ar izbucni un nou război, căci numai moartea sau gloria îl pot face pe un bărbat să uite de sine. Nu poți să găsești ceva care să miroasă a urgență extremă? Dacă există așa ceva, dă-i lui misiunea; s-ar putea să-l aducă înapoi pe calea cea bună. Oricum, mai acordă-i o șansă, bine?

•

Sunetul imperios al telefonului roșu, care nu mai răsunase de săptămâni întregi, o făcu pe Mary Goodnight să sară din scaunul ei de parcă ar fi fost înzestrată cu ejector de cartușe. Fugi într-un suflet până în camera alăturată, așteptă o clipă să-și recapete suflul și ridică receptorul de parcă ar fi fost un șarpe cu clopoței.

— Da, domnule. Nu, domnule, sunt secretara lui.

Aruncă o privire spre ceas, așteptându-se la ce e mai rău.

— E de-a dreptul neobișnuit, domnule. Mă aștept să sosească dintr-un minut într-altul. Să îi spun să vă sune, domnule? Da, domnule.

Puse receptorul în furcă și observă că-i tremură mâinile. Să-l ia toți dracii pe omul ăla! Pe unde naiba umblă?

— Of, James, te rog, vino mai repede, spuse ea cu voce tare și se întoarse abătută la mașina ei goală de scris.

Își pironi privirile asupra tastelor, fără să le vadă însă și se strădui să-și mobilizeze toate abilitățile telepatice. „James! James, te caută M.! Te caută M.!”

Brusc, inima începu să-i bată mai tare. Sincrafonul! Poate că măcar de data aceasta îl luase cu el! Se înapoie grăbită în dormitorul lui și deschise sertarul din partea dreaptă a mesei de lucru Nu! Micul receptor din plastic la care putea fi sunat prin centrala de la sediu, pe care toți membrii personalului din eșalonul superior al serviciilor trebuia să-l poarte în permanență asupra lor, stătea cuminte la locul lui. Dar în ultimele săptămâni James uitase mereu să-l ia la el ori, mai rău, nu-i păsase dacă îl ia sau nu. Îl scoase din sertar și îl trânti furioasă în mijlocul mapei de birou.

— Of, fir-ai al dracului! Fir-ai al dracului! Fir-ai al dracului! țipă ea și se întoarse la ea în cameră târâindu-și picioarele.

•

Starea de sănătate, starea vremii sau minunile naturii sunt subiecte ce preocupă rareori mintea omului obișnuit până ce trece de vârsta de treizeci și cinci de ani. Abia când te afli pe pragul vârstei mijlocii ajungi să nu le mai consideri pe toate ca venind de la sine și făcând parte din fundalul neinteresant pe care se desfășoară acțiuni mult mai urgente și mai interesante.

Până în anul acesta James Bond fusese mai mult sau mai puțin indiferent față de toate acestea. Cu excepția mahmurelilor ocazionale și a perioadelor când se vindeca în urma unor vătămări de ordin fizic, pe care le echivala cu starea unui copil care a căzut și s-a tăiat la un genunchi, își considerase starea excelentă de sănătate ca pe un dat firesc. Vremea? Îl preocupase numai în măsura în care trebuia să-și îmbrace trenciul sau să ridice acoperișul automobilului său Bentley decapotabil. Cât despre păsări, albine și flori, minunile naturii contau doar în măsura în care mușcau sau înțepau, dacă miroseau frumos ori urât. Dar în această ultimă zi a lunii august, când se împlineau opt luni de la moartea lui Tracy, ședea în grădina de trandafiri Queen Mary din Regents Park și mintea îi era preocupată în întregime de aceste subiecte.

În primul rând, sănătatea. Se simțea ca naiba și știa că arată în consecință. Fără să spună nimănui, în ultimele câteva luni bătuse străzile Harley, Wigmore și Wimpole în căutarea oricărui doctor care ar fi putut să-l ajute să se simtă mai bine. Apelase la specialiști, la medici generaliști, la vindecători, ba chiar și la un hipnotizator. Le spusese la toți „Mă simt ca naiba. Dorm rău. Nu mănânc aproape nimic. Beau prea mult și îmi las munca de

izbelișteSunt că mă dezintegrez. Faceți-mă bine!” și fiecare dintre ei îi luase tensiunea arterială și o probă de urină, îi ascultase inima și pieptul, îi pusese întrebări la care el răspunsese cu toată sinceritatea și apoi îi spusese că nu suferă de nimic grav. După aceea achitase onorariul de cincizeci de guinee și se dusese la John Bell sau Croyden ca să scoată un lot de rețete proaspete – pentru anxiolitice, somnifere și energizante. Și o ținuse tot așa până își epuizase și ultima speranță – hipnotizatorul, a cărui concluzie fusese că trebuie să înceapă să iasă din nou în lume și să-și recapete bărbăția culcându-se cu o femeie. Ca și cum n-ar fi încercat și el asta! Cu cele care îl atenționaseră încă de pe scări s-o ia ușurel. Cu cele care îi ceruseră să le ducă mai întâi la Paris. Cu cele care îl întrebaseră după aceea cu glas indiferent „Te simți mai bine, scumpule?” Până la urmă, hipnotizatorul acela nu fusese chiar băiat rău. Puțin cam plicticos când se pornea pe turuit despre felul în care se pricepea să scape de negi și despre persecuțiile constante la care îl supuneau cei de la Asociația Medicilor Britanici, dar se săturase până peste cap să stea în fotoliu și să-i asculte glasul șoptit care îi cerea să se relaxeze și să privească țintă spre becul aprins, fără abajur, din fața lui. Așa că aruncă pe masă cele cincizeci de guinee, deși se afla doar la jumătatea ședinței și își găsise refugiu în această grădină retrasă înainte să se întoarcă la sediu, la distanță de zece minute de mers prin parc.

Se uită la ceas. Trecuse de ora trei, iar el trebuia să se fi întors înapoi la două și jumătate. S-o ia dracu’ de treabă! Doamne, simțea că moare de cald! Își șterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei. Înainte nu transpira în halul ăsta. Probabil că era de vină vremea mereu schimbătoare, din cauza bombei atomice – orice ar fi spus oamenii de știință împotriva acestei idei. I-ar fi plăcut să se afle undeva prin sudul Franței, ca să se poată scălda de fiecare dată când avea poftă. Din păcate, își luase deja concediul pentru anul în curs, în lunile groaznice de după moartea lui Tracy. După aceea plecase în Jamaica. Doamne, ce cumplit fusese și acolo! Nu, scăldatul nu era categoric soluția! De fapt, se simțea foarte bine în locul unde ședea și privea trandafirii. Miroseau minunat și era o plăcere să-i admiri ascultând zgomotul înăbușit al traficului. Era plăcut și bâzâitul albinelor, felul în care zburau din floare în floare și

munceau pentru regina lor. Trebuia să citească neapărat cartea pe care o scrisese despre ele tipul ăla belgian, Metternich ori cam așa ceva. Același care a scris și despre furnici. Ce țel extraordinar în viață la ființele alea mărunte! Ele nu au nicio bătaie de cap, ci doar trăiesc și mor, atâta tot. Fac ceea ce trebuie să facă și după aceea cad moarte. De ce nu se văd nicăieri cadavrele albinelor? Cadavrele furnicilor? Doar mor zilnic cu miile, cu milioanele! Poate că le mănâncă alte insecte. Ei bine, ar fi mai bine să se întoarcă la birou și să-și încaseze papara de la Mary. Fata aia era o scumpă! Și avea dreptate să se ia de el cu atâta severitate, căci devenise oarecum conștiința lui. Din păcate, nu-și dădea seama ce necazuri are el în ultima vreme. Ce necazuri? Ei bine, ar fi de preferat să nu intrăm în amănunte. James Bond se ridică în picioare și citi tăblițele din mijlocul straturilor de trandafiri pe care le admirase. Află astfel că cei cu petalele de un roșu viu se numesc „Super Star”, iar cei albi „Iceberg”.

Apoi, cu o harababură de idei despre sănătatea lui, căldură și cadavrele albinelor rotindu-se alene în minte, porni agale în direcția clădirii înalte și cenușii ale cărei etaje superioare se vedeau deasupra copacilor.

Era trei și jumătate. Mai avea doar două ore până putea să-și savureze primul pahar cu băutură!

•

Liftierul, cu ciotul brațului drept proptit în butonul ușii, îl întâmpină cu cuvintele:

— Secretara dumneavoastră e foc și pară, domnule. A întrebat peste tot de dumneavoastră.

— Mulțumesc, sergent.

Același mesaj îl primi și la ieșirea din lift, la etajul cinci, când își prezentă permisul gardianului. Străbătu fără grabă coridorul lung și tăcut, până la ultimul grup de încăperi a cărui ușă exterioară purta pe o tăbliță însemnul 00. O deschise și se îndreptă spre cea pe care scria 007. Imediat ce ajunse înăuntru, Mary Goodnight își ridică privirea spre el și-i spuse calmă:

— Te caută M. A sunat acum o jumătate de oră.

— Cine e, M.?

Mary sări în picioare, cu ochii fulgerând de furie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, șterge-o odată de-aici! Uite ce boțită ți-e cravata!

Se apropie de el și Bond o lăsă docil să i-o aranjeze.

— Și părul îți stă în toate direcțiile, continuă ea bombănitul. Poftim, folosește pieptenul meu.

Bond luă pieptenul și și-l trecu absent prin păr.

— Ești o fată bună, Goodnight, spuse el ciupind-o ușurel de obraz. Bănuiesc că n-ai vreun aparat de ras la îndemână. Nu de alta, dar trebuie să arăt impecabil când mă duc la eșafod.

— Te rog, James, spuse ea cu ochi strălucitori. Du-te și vezi ce vrea. N-a mai vorbit cu tine de săptămâni întregi. Poate că e ceva important. Ceva interesant! stărui ea încercând disperată să dea glasului un ton cât mai încurajator.

— Întotdeauna e interesant să începi o viață nouă. Și-apoi, cui îi e frică de M. cel rău? O să vrei să-mi dai o mână de ajutor la noua mea fermă de pui?

Mary se întoarse cu spatele și își ascunse fața în palme. Bond o bătu prietenește pe umăr, intră relaxat în biroul lui și ridică receptorul telefonului roșu.

— Sunt 007, domnule. Îmi cer scuze, am avut programare la dentist.

— Știu, domnule, îmi pare rău. L-am lăsat în sertarul biroului. Da domnule.

Apoi puse receptorul în furcă, cu un gest absent. Privi în jur, la încăperea care îi fusese atâta vreme biroul, ca și cum și-ar fi luat rămas-bun, ieși pe hol și luă liftul spre etajul opt, cu resemnarea condamnatului a cărui sentință a rămas definitivă.

Domnișoara Moneypenny îl privi cu ostilitate prost mascată.

— Poți intra!

Bond își îndreptă umerii și privi ușa capitonată îndărătul căreia își auzise soarta hotărâtă de atâtea ori. Atinse clanța cu fereală, ca și cum s-ar fi așteptat să-i transmită un șoc electric, intră înăuntru și închise ușa în urma lui.

Capitolul 3

Misiune imposibilă

M., cu umerii lui lați strânși într-un costum albastru cam strâmt croit stătea în picioare în fața ferestrei înalte ce dădea spre parc. Fără să-și întoarcă măcar puțin capul, rosti aton:

— Stai jos.

Fără nume, fără indicativul numeric!

Bond își luă locul obișnuit, față în față cu fotoliul cu brațe înalte al lui M. Observă imediat că pe tăblia goală, îmbrăcată în piele roșie a mesei de lucru nu se vedea niciun dosar. Tăvile cu hârtii de păstrat și de aruncat erau goale și ele. Pe neașteptate, se simți copleșit de întreaga situație – de faptul că-l dezamăgise pe M., că dezamăgise întregul serviciu, că se dezamăgise pe sine însuși. Biroul gol, fotoliul gol îi rosteau rechizitoriul final. Nu mai avem nimic pentru tine, păreau ele să spună. Nu ne mai ești de niciun folos. Ne pare rău. Ne-a făcut plăcere să te cunoaștem, dar asta-i tot.

M. veni la birou, se așeză greoi în fotoliu și-l privi atent. Pe chipul ridat al fostului marinar nu se putea citi nimic, era la fel de lipsit de expresie ca și spătarul fotoliului îmbrăcat în piele lucioasă, albastră, gol până mai adineauri.

— Știi de ce am trimis după tine?

— Bănuiesc, domnule. Îmi pot scrie chiar acum demisia…

— Ce dracu tot îndrugi tu acolo? îl întrerupse M. enervat. Nu e vina ta că secția 00 lâncezește de atâta vreme! Așa merg lucrurile în meseria noastră. Ai mai avut și până acum perioade de inactivitate – luni întregi în care nu ți s-a încredințat nicio misiune.

— Dar pe ultimele două le-am dat urât de tot peste cap. Și știu că nici examenele medicale din ultimul timp nu arată prea strălucit.

— Prostii! N-ai nicio problemă de natură fizică. Ai trecut printr-o perioadă dificilă și atât. Ai avut motive foarte întemeiate să fii copleșit. Iar în ce privește ultimele două misiuni, orice poate greși. Dar cum în instituția asta nimeni nu stă degeaba, intenționez să de scot din secția 00.

Ascultându-și șeful, Bond simțise că i se ia o greutate de pe suflet, însă nu dură prea mult și greutatea căzu înapoi, mai apăsătoare parcă. Bătrânul se străduia să fie amabil, să-l dea afară cu mănuși.

— În cazul ăsta, domnule, dacă și dumneavoastră gândiți la fel, eu insist să-mi dau demisia. Am păstrat prea mult timp

indicativul 00, dar mă tem că munca de birou nu mă interesează. Nici nu sunt bun la așa ceva.

M. făcu un gest pe care Bond nu-l mai văzuse niciodată – ridică un pumn și-l izbi cu forță înspăimântătoare de tăblia mesei de lucru.

— Cu cine dracu' crezi că vorbești? Cine dracu' conduce șandramaua asta?! Trimit după tine ca să anunț că te promovez și-ți încredințez cea mai importantă misiune din întreaga ta carieră și tu-mi vii cu tâmpenii despre nu știu ce demisie! Tânăr aiurit și fără minte!

Bond rămase cu gura căscată și simți cum îl cuprinde un val uriaș de emoție. Despre ce naiba o fi fost vorba?

— Îmi pare rău domnule, foarte rău. Mă tem că în ultimul timp n-am prea fost în formă.

— Îți spun eu acuși în ce fel de formă trebuie să fii, spuse M. amenințător, lovind a doua oară cu pumnul în birou, dar ceva mai ușor. Acum ascultă-mă bine: te promovez în serviciul activ al Secției diplomatice. Indicativ numeric de patru cifre și o mie în plus pe an la salariu. Nu ai de unde să știi prea multe despre secția asta dar îți pot spune eu că e alcătuită numai din doi oameni. Îți poți păstra biroul actual și secretara dacă vrei. De fapt, aș prefera s-o faci. Nu vreau să se afle despre promovarea ta. S-a înțeles?

— Da, domnule.

— În orice caz, în cel mult o săptămână vei pleca în Japonia. Șeful de personal se ocupă el însuși de aranjamentele necesare. Nici chiar secretara mea nu știe despre asta. După cum vezi, nu există nici măcar un dosar al acestui caz, într-atât e de important.

— Dar de ce m-ați ales tocmai pe mine, domnule? întrebă el cu inima bătându-i nebunește, gata să-i sară din piept.

Tocmai trăia cea mai extraordinară schimbare de soartă din viața lui. Cu zece minute înainte stătuse în vârful unei grămezi de gunoi cu viața și cariera ruinate, iar acum se vedea ajuns la apogeul activității profesionale! Dar despre ce naiba o fi fost vorba?

— Pentru simplul motiv că misiunea asta e una imposibilă. Stai, se pare că am mers prea departe, să spunem doar că succesul ei este cu totul improbabil. Tot trecutul tău dovedește că ai aptitudini speciale pentru misiunile dificile. Singura

diferență e că acum n-o să mai fie o chestiune cu armament greu, un joc din acela cu puști și pistoale din care ai ieșit mereu învingător cu atâta mândrie. Va fi o chestiune de inteligență și nimic altceva. Dar dacă o duci la bun sfârșit, ceea ce eu mă cam îndoiesc, reușita ta va dubla cantitatea de informații legate de Uniunea Sovietică pe care le obține serviciul nostru.

— Puteți să-mi dați mai multe amănunte, domnule?

— Trebuie s-o fac, deși nimic din ce-ți voi spune nu apare scris pe vreo hârtie, oficială sau nu. Informații obișnuite, despre Serviciile Secrete japoneze și așa mai departe, poți obține de la secția J. Șeful de personal îi va spune colonelului Hamilton să-ți răspundă la întrebări fără nicio oprelițe, dar n-o să-i spui nimic despre natura misiunii tale. S-a înțeles?

— Da, domnule?

— Bine, atunci. Spune-mi, ce știi despre criptografie?

— Numai câteva noțiuni de bază, domnule. Am preferat să mă țin cât mai departe de domeniul acesta, în eventualitatea că dușmanii ar fi pus mâna pe mine.

— Ai dreptate. Ei bine, trebuie să știi că japonezii sunt niște adevărați maeștri în domeniu. Au exact mentalitatea necesară pentru abordarea problemelor delicate în materie de litere și cifre. De la război încoace, au reușit să construiască, sub călăuzirea CIA, niște mașinării incredibile pentru spart coduri – o tehnică cu mult superioară celor de la IBM ori a altora. Așa se face că în ultimii ani au ajuns să smântânească fluxul sovietic de informații codate transmis din Vladivostok și Rusia orientală – diplomatice, navale, aeriene, terestre.

— Asta-i nemaipomenit, domnule.

— Nemaipomenit pentru CIA.

— Dar cum, nu ni le transmit și nouă? Eu am crezut întotdeauna că lucrăm mână-n mână.

— Nu și în Pacific, pe care-l consideră fieful lor personal. Pe vremea șefiei lui Allen Dulles, măcar primeam rezumate ale tuturor materialelor care ne priveau și pe noi, dar acum individul ăsta nou, McCone, a închis brusc robinetul. Recunosc, e un tip cumsecade și ne înțelegem bine pe plan personal, dar mi-a spus cu nevinovăție că acționează sub ordinele stricte ale Consiliului Național al Apărării. Indivizii de-acolo își fac griji în legătură cu sistemul nostru de securitate și nu-i pot învinovăți pentru asta. Și eu îmi fac griji pentru sistemul lor de securitate. Doi dintre cei

mai buni operatori de criptare de-ai lor au trecut de partea cealaltă acum câțiva ani și sunt convins că au ciripit despre o mulțime din chestiile pe care le-am transmis americanilor. Problema cu așa-zisa noastră democrație e că presa, află despre cazurile de genul ăsta și scrie pe larg despre ele. *Pravda* nu izbucnește în lacrimi de fiecare dată când unul de-al lor trece la noi. *Izvestia* nu cere anchetă publică. Bănuiesc că vreunul din KGB o pățește urât de tot, dar cel puțin sunt lăsați să-și rezolve problemele în interiorul instituției, în loc să se trezească cu niște foști membri ai Sovietului Suprem că își bagă nasul în dosarele lor și îi învață cum se conduc Serviciile secrete.

Bond știa că M. își înaintase demisia după cazul Prenderghast. Acest caz implica un șef de birou teritorial cu tendințe homosexuale care fusese condamnat recent la treizeci de ani închisoare pentru trădare, pe fundalul unei publicități susținute, la nivel mondial. El însuși fusese obligat să depună mărturie la proces și știa că interogatoriile luate la sediul Serviciilor, ancheta de la Old Bailey și audierile la Tribunalul Militar mobilizaseră toată activitatea de la sediu și îl aduseseră în pragul sinuciderii – un director de secție nevinovat, care luase întreaga chestiune ca pe o punere directă în discuție a probității lui profesionale.

— Care e rolul meu, domnule, în chestiunea asta cu informațiile pe care le obțin japonezii? întrebă el vrând să-l aducă pe M. înapoi la subiect.

M. își sprijini amândouă palmele de tăblia mesei – vechiul semn ce anunța că urmează întrebarea de o sută de puncte și care-i ridică și mai mult moralul lui Bond.

— E un tip în Tokio, pe nume Tiger Tanaka, directorul Serviciilor Secrete japoneze. Nu-mi amintesc cum se cheamă, vreo papagaliceală niponă imposibil de pronunțat. Un tip remarcabil. A terminat primul în promoția lui, la Oxford. Înainte de război s-a întors aici și a făcut spionaj pentru ai lui. Apoi a intrat în Kempeitai, un soi de Gestapo de-al lor, a fost antrenat într-o tabără *kami-kaze* și probabil că la ora asta ar fi fost mort dacă nu era capitularea. Ei bine, el deține tehnologia aceea de decriptare a informațiilor pe care o vrem, o vreau și eu, o vrea și șeful de personal. Tu trebuie să te duci și să o obții de la el. Nu știu în ce fel, asta-i treaba ta. Înțelegi așadar de ce spun că e greu de crezut că vei reuși. În definitiv, Japonia este fieful CIA,

așa că probabil lui Tiger ăsta nu-i prea pasă de noi în zilele noastre, oamenilor în general nu le prea pasă de noi. Ar putea să aibă dreptate procedând astfel sau poate nu – eu unul nu sunt politician ca să-mi dau seama. Tanaka nu știe mare lucru despre Serviciile noastre Secrete, cu excepția a ceea ce a reușit să descopere singur pe când spiona aici sau a aflat de la CIA. Aș zice că asta nu prea e în avantajul nostru. Nu mai avem birou teritorial în Japonia din 1950. Traficul de informații din zonă e nul – totul pleacă spre americani. Tu vei lucra cu australienii – mi-au spus că au un om excelent acolo. La fel îl consideră și cei din secția J. Oricum, asta e situația. Dacă cineva poate s-o schimbe, ăla ești tu. Ai dori să încerci, James?

Chipul lui M. deveni pe neașteptate prietenos, ceea ce nu se întâmpla prea des. Bond se simți cuprins de un val cald de afecțiune pentru bărbatul acesta vârstnic care îi dirijase destinul atâta vreme, dar pe care îl cunoștea atât de puțin. Instinctul îi spunea că în spatele misiunii ce i se încredințase există niște motive secrete, pe care nu reușea să le înțeleagă. Oare avea menirea să-l salveze din groapa în care căzuse? Sau M. hotărâse să-l pună la încercare pentru ultima oară? Pe de altă parte însă, era totuși o misiune serioasă, cu o motivare temeinică. Lipsită de speranță? Imposibilă? Probabil. De ce nu alesese M. un vorbitor de limbă japoneză? El unul nu fusese niciodată mai departe de Hong Kong. Dar specialiștii în orientalistică își au propriile neajunsuri – sunt prea legați de ceremonialul ceaiului, de aranjamentele florale, Zen și așa mai departe. Nu! Era o misiune reală!

— Da, domnule, aș dori să încerc.

M. îl aprobă cu o înclinare scurtă a capului

— Bine!

Se aplecă și apăsă un buton al interfonului.

— Cu șeful de personal. Ce indicativ numeric i-ai repartizat lui 007? Bine. Ajunge la tine imediat.

M. se sprijini de speteaza fotoliului și-i adresă unul din foarte rarele lui zâmbete.

— Se vede că ai tu o legătură anume cu primul tău indicativ. Cel nou este 7777. Ei bine, acum șterge-o și ia-ți instruirea.

— Chiar acum, domnule. Și… ăăă… vă mulțumesc foarte mult.

Se ridică din fotoliu, merse până la ușă și ieși din încăpere. Ajuns în anticameră, se duse direct la domnișoara Moneypenny,

se aplecă și o sărută pe obraz. Aceasta se înroși ca un rac și-și duse mâna la obraz, pe locul unde primise sărutul.

— Fii un înger, Penny și sună jos la Mary. Spune-i să contramandeze tot ce avea programat pentru seara asta, fiindcă o scot la cină, la Scotts. Spune-i că vom mânca prima friptură de ieruncă din sezonul ăsta și vom bea șampanie roz. Ca să sărbătorim.

— Ce sărbătoriți? întrebă domnișoara Moneypenny cu ochii măriți de curiozitate.

— Ah, nu știu exact. Ziua de naștere a reginei sau cam așa ceva. O suni?

Bond traversă încăperea și intră în biroul șefului de personal.

Domnișoara Moneypenny ridică imediat receptorul telefonului interior și transmise mesajul agentului cu glasul vibrând de încântare.

— Eu una cred că și-a revenit cu totul, Mary. Se poartă exact la fel ca pe vremuri. Numai Dumnezeu știa ce-a putut M. să-i spună. Azi a luat prânzul cu Sir James Molony. Vai, să nu-i spui asta lui James! Dar se poate să aibă o legătură cu convocarea lui. Acum e la șeful de personal, iar Bill a cerut să nu fie deranjat. Mie îmi sună a misiune nouă dar nu știu, Bill a fost foarte misterios.

Bill Tanner, fostul colonel de geniști Tanner și cel mai bun prieten al lui Bond din cadrul Serviciilor Secrete, își ridică privirea de la masa de lucru ce gemea de hârtii și dosare și zâmbi încântat văzându-și amicul.

— Ia loc în stranã, James. Carevasăzică ai marșat? Mă gândeam eu că așa vei face. Dar e o chestie cam spinoasă, crezi c-o poți duce la bun sfârșit?

— Poate, dar nu prin mijloace foarte ortodoxe, îi răspunse Bond vesel. Tipul ăsta, Tanaka, pare o nucă puțin cam greu de spart, iar eu nu sunt cine știe ce priceput într-ale diplomației. Dar de ce m-a ales M. tocmai pe mine, Bill? Credeam că sunt trecut la purgatoriu pentru că am ratat în ultimele două misiuni. Deja mă hotărâsem să-mi cumpăr o fermă și să mă apuc de crescut pui. Acuma, fii băiat de treabă și spune-mi cum stau de fapt lucrurile.

Bill Tanner era pregătit pentru o astfel de abordare, ușa că-i răspunse fără să clipească.

— Tu ai sânge în vene, James, nu apă chioară! E drept că ai trecut printr-o perioadă grea, dar care dintre noi nu trece? M. te-a considerat pur și simplu drept omul cel mai potrivit pentru misiunea asta – știi că el crede de multă vreme că abilitățile tale nu sunt puse în valoare așa cum ar trebui. Oricum va fi o schimbare binevenită după misiunile grele și periculoase din trecut. Era vremea să fii mutat din blestemata aia de secție 00. Nu te-ai gândit niciodată că ar fi cazul să fii promovat?

— Absolut deloc, îi răspunse el cu însuflețire. Și, oricum, îndată ce termin cu acrobația asta diplomatică îmi cer înapoi vechiul indicativ numeric. Dar spune-mi te rog, cum trebuie să procedez în afacerea asta? În ce constă acoperirea pe care mi-o oferă australienii? Voi avea ceva să-i ofer orientalului ăstuia viclean în schimbul bijuteriilor pe care i le cer? Cum voi trimite aparatul aici, dacă reușesc să pun mâna pe el? Transportul lui va pune probleme serioase.

— Îi poți oferi toate informațiile secției H. Dacă vrea, își poate trimite un angajat la biroul nostru din Hong Kong, ca să supervizeze activitatea. Probabil că s-a infiltrat deja suficient de bine în China, însă tot nu are ceva la nivel atât de înalt precum legătura noastră din Macao, „Ruta Albastră”. Hamilton îți va da toate datele necesare în privința asta. La Tokio vei lucra cu un australian pe nume Henderson – Richard Lovelace Henderson. Cam comic nume[2], recunosc, dar cei din secția J și toți vechii noștri colaboratori japonezi spun că e un agent excelent. Vei avea pașaport australian și vom aranja în așa fel încât să ajungi în Japonia ca adjunct al lui. Situația asta îți conferă statut de diplomat și o anumită cantitate de cinste a obrazului, care acolo contează în aproape orice blestemată de împrejurare. Dacă pui mâna pe aparatul de decriptare, Henderson ni-l va remite prin Melbourne. O să-i furnizăm noi tot ce are nevoie ca să îl poată expedia fără probleme. Următoarea întrebare.

— Ce-o să spună CIA despre asta? În definitiv, e furt pe față, ziua în amiaza mare.

— Doar nu sunt stăpânii Japoniei! Și-apoi ei nici n-o să știe. Totul depinde de tipul ăsta, Tanaka. El va trebui să pregătească mașinăria și s-o trimită la ambasada Australiei, așa că-i treaba lui. Recunosc, vei umbla pe o gheață destul de subțire. Problema principală e să te asiguri că nu se duce direct la

[2] Richard Lovelace (1618-l657) – poet clasic englez. (n. tr.).

americani ca să le povestească motivul pentru care l-ai abordat. Dacă ești deconspirat, va trebui să-i rugăm pe australieni să se ocupe de bebeluș. Au mai făcut-o și altă dată, când am fost scoși din Pacific, și avem relații excelente cu Serviciile lor Secrete. În definitiv, nici tipii de la CIA nu sunt atât de nevinovați precum se pretind a fi. Avem un raft întreg cu dosarele unor cazuri în care și-au vârât nasul în treburile noastre; ba ne-au pus chiar și în situații foarte periculoase. Dacă afacerea asta ne explodează în față, o să aruncăm mâța moartă în curtea lui McCone. Dar misiunea ta e să te asiguri că n-o să explodeze.

— Vasăzică o să mă bag până-n gât în politică la nivel înalt și știi că nu e deloc genul meu. Dar chestia asta e atât de vitală precum pretinde M.?

— Absolut. Dacă pui mâna pe ea, țara îți va fi atât de recunoscătoare încât îți va cumpăra ferma de pui despre care tot vorbești.

— Așa să fie atunci. Ei bine, dacă vrei să-l suni pe Hamilton, m-aș duce chiar acum să aflu tot ce se poate ști despre misteriosul orient.

•

— *Kangei*! Bine ați venit la bord, îl întâmpină drăgălașa stewardesă a Liniilor Aeriene Japoneze, îmbrăcată în kimono și încinsă cu un obi înflorat o săptămână mai târziu, când se instală confortabil pe un loc la geam în avionul cu patru motoare cu reacție Douglas DC-8 pe aeroportul din Londra, pe fundalul unui torent de cuvinte japoneze rostite pe un ton plăcut care se refereau probabil la obișnuitele instrucțiuni de folosire a vestelor de salvare și la ora aterizării pe aeroportul Orly. Pungile pentru răul de avion, „pentru cazuri de inconfort fizic datorat turbulențelor” erau frumos ornate cu bambuși stilizați și, conform sumarului de călătorie legat în coperte elegante, mâzgăliturile de pe raftul pentru bagaje de deasupra capului său erau „motive tradiționale japoneze aducătoare de noroc, în formă de carapace de broască țestoasă”. Stewardesa se înclină și-i întinse un evantai delicat, un prosop micuț, umed și fierbinte pus într-un coșuleț de răchită și un meniu somptuos, la sfârșitul căruia o notă anunța că sunt oferite spre vânzare un sortiment variat de țigări, parfumuri și perle. Aeronava decolă în scurt

timp purtându-și pasagerii, pe deasupra Polului Nord, spre Tokio.

Bond își ațintì privirea pe tabloul din fața lui, ce înfățișa trei portocale (după o jumătate de oră hotărî că erau totuși curmale japoneze!) așezate într-un vas de porțelan albastru și, când avionul depăși altitudinea de zece mii de metri, comandă primul din lungul șir de pahare cu brandy și răcoritoare cu ghimbir, menite să-i susțină moralul deasupra Canalului Mânecii, a unei porțiuni din Marea Nordului, apoi peste Kattegat, Oceanul Înghețat, Marea Beaufort, Marea Bering și nordul Oceanului Pacific. În timp ce sorbea alene, decise că indiferent ce avea să se întâmple în decursul misiunii lui imposibile, nu va opune nicio rezistență dacă ajungea în situația de a fi jupuit de bătrâna-i piele în jumătatea aceea stranie de lume. Pe când admira peisajul Alaskăi, semănat cu urși polari, ajunsese deja la concluzia că nu-i pasă deloc dacă noua lui piele va fi de culoare galbenă.

Capitolul 4

Cu Dikko, prin Ginza

Pumnul uriaș se izbi de palma stângă cu zgomotul unei împușcături de pistol de calibrul 0.45. Chipul colțuros al australianului devenise aproape vișiniu și venele i se zbăteau umflate pe tâmplele cenușii. Cu o violență controlată, acesta începu să intoneze sălbatic, aproape neauzit:

— Eu trag țeapă, tu tragi țeapă, el trage țeapă, noi tragem țeapă, voi trageți țeapă, ei toți trag țeapă!

Își întinse mâna pe sub măsuța scundă, apoi păru că se răzgândește, apucă paharul cu sake și-l dădu pe gât fără să înghită.

— Ia-o ușurel, Dikko, îl îndemnă Bond cu blândețe. Ce te-a apucat? Și ce înseamnă expresia asta colonială cu rezonanțe vulgare?

Richard Lovelace Henderson, membru al corpului diplomatic australian al Maiestății Sale, se uită fioros prin barul mic și aglomerat, situat pe o străduță lăturalnică a cartierului Ginza și

spuse din colțul gurii mari și de obicei veselă, acum însă schimonosită într-un rictus de amărăciune și furie:

— Idiot ce sunt, am fost mulși! Țeparul ăla de Tanaka ne-a muls. Uite-aici, sub masă! Vezi cablul subțire care coboară de-a lungul piciorului? Și mai vezi jigodia aia de la bar? Individul ăla cu un singur braț, care arată al naibii de respectabil cu costumul lui bleumarin și cravata neagră? Ăla-i unul din oamenii lui Tiger! De-acum am ajuns să-i miros imediat, fiindcă se țin de coada mea de peste zece ani. Tiger îi dresează până scoate din ei niște mici gentlemani marca CIA. Să te ferești întotdeauna de indivizii care beau băuturi occidentale și se îmbracă așa – toți sunt oameni de-ai lui Tiger. Zău că-mi vine să mă duc și să-l iau la întrebări pe nemernic!

— Ei bine, dacă am fost mulși, înseamnă că domnul Tanaka va avea o lectură delectabilă mâine dimineață.

— Pe toți dracii, bombăni Dikko Henderson resemnat. Cutra aia bătrână știe exact ce gândesc despre el. N-are decât să se bucure și de părerea mea consemnată în scris! Asta o să-l învețe minte, să nu-și mai bage nasul în treburile mele. Și ale prietenilor mei, adăugă el cu o privire tăioasă spre Bond. De fapt, tu ești cel despre care vrea să capete informații. Și nu mă deranjează deloc să audă cum o spun. Ei bine, Tiger, ascultă-mă bine, asta-i o insultă australiană foarte gravă! Poți s-o folosești și tu, dacă-ți vine vreodată. În general, înseamnă o secătură care minte, trădează și înșală fără niciun scrupul și care nu are nicio trăsătură pozitivă de caracter. Și mai sper să-ți stea în gât tocana de alge mâine, la micul dejun, când vei afla cu exactitate ce cred despre tine.

Bond râse cu poftă. Torentul neîntrerupt de sudalme pornise cu o zi înainte, pe aeroportul Haneda „câmpul aripilor”. Avusese nevoie de aproape o oră ca să-și recupereze unica valiză de la punctul de control vamal, după care năvălise fierbând de furie în holul central, ca să se trezească îmbrâncit și călcat pe picioare de o mulțime însuflețită de tineri japonezi echipați cu pancarte pe care scria „Convenția Internațională a Spălătoriilor”. Epuizat de zborul îndelungat, dădu drumul unui expresii de patru litere.

În spatele lui, un glas sonor repetă cuvântul și-i mai adăugă câteva.

— Așa te vreau, băiete! Iată singurul mod corect de a saluta orientul! O să ai nevoie de vorbulița asta și de altele câteva până să ieșim din aeroport.

Bond se întoarse spre cel care vorbise. Bărbatul uriaș îmbrăcat într-un costum gri, cam șifonat, întinse o mână de dimensiunile unei șunci de mărime medie.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Henderson. Cum n-am mai văzut niciun alt englezoi coborând din avion, bănuiesc că ești Bond. Haide, dă-mi valiza. Ne așteaptă o mașină afară și cu cât ieșim mai repede din balamucul ăsta asurzitor, cu atât mai bine.

Henderson arăta ca un fost campion mondial la box de vârstă mijlocie care se apucase de băutură. Costumul subțire i se bomba pe mușchii brațelor și umerilor, iar în jurul mijlocului i se adunase un colăcel de grăsime. Avea o față colțuroasă și simpatică, ochi albaștri cu priviri reci și nasul rupt în mai multe locuri. Transpira din abundență (Bond avea să afle mai târziu că transpira tot timpul.) și își făcea loc prin mulțime folosindu-i valiza ca pe un berbece și ștergându-și fără încetare fața și gâtul cu un pătrat șifonat de pânză cadrilată pe care-l scosese din buzunarul pantalonilor.

Mulțimea se deschidea fără resentiment în fața asaltului uriașului, iar Bond se grăbi să-l urmeze până la berlina cam hârbuită care-i aștepta într-o zonă unde parcarea era interzisă. Șoferul coborî de la volan și se înclină. Henderson îl bombardă cu un torent de instrucțiuni date într-o japoneză fluentă și își urmă oaspetele pe bancheta din spate, unde se instală cu un geamăt înăbușit.

— Întâi te duc să te cazezi. O să stai la Okura, cel mai recent hotel construit de occidentali. Deunăzi a fost omorât un turist american la Royal Oriental și n-avem chef să te pierdem chiar așa de repede. După aceea o să ne punem serios pe băut. Ai luat cina?

— Cam de șase ori, dacă îmi amintesc bine. Liniile Aeriene Japoneze au mare grijă de stomacurile pasagerilor!

— De ce ai ales să vii tocmai cu ăștia? Pariez că v-a purtat pe aripi vreo rață jumulită!

— Din câte mi s-a spus, pasărea era un cocor. Foarte fragilă, dar eficientă. M-am gândit că e o ocazie foarte bună să-mi ocelesc puțin calmul și să-mi exersez detașarea înainte să intru în viesparul ăsta.

Bond făcu un semn cu mâna spre cocioabele înghesuite ce alcătuiau suburbiile orașului Tokio, pe care mașina lor le străbătea cu o viteză aproape sinucigașă.

— Nu pare să fie cel mai frumos oraș din lume. De ce conduc pe partea stângă?

— Dumnezeu știe! îi răspunse Henderson morocănos. Blestemații ăștia de japonezi fac totul pe dos. Ai zice că citesc manualele de întrebuințare cu susul în jos. Întrerupătoarele becurilor se dau în sus, nu în jos. Robinetele se răsucesc spre stânga. La fel și clanțele. Ce să-ți spun, până și la curse își aleargă caii în sensul acelor de ceasornic în loc s-o facă invers, ca toți oamenii civilizați. Cât despre Tokio, e de-a dreptul dezgustător. Ori e prea cald, ori e prea frig, ori plouă cu găleata! În plus, e cutremur în fiecare zi, dar nu te îngrijora, nu e mare lucru. Doar că te face să te simți puțin amețit. Taifunurile sunt cele mai rele. Dacă vezi că se pornește unul, intră în barul cel mai apropiat și îmbată-te criță. Doar primii zece ani sunt mai grei, după ce te obișnuiești cu toate începe să fie suportabil. Viața e al naibii de scumpă dacă ții s-o trăiești în stilul occidental, dar m-am învățat să mă descurc. În rest, totul e foarte comic. Trebuie să le înveți păsărească, firește și să știi când să te înclini, când să-ți scoți pantofii și așa mai departe. Va trebui să le deprinzi obiceiurile de bază cât mai rapid cu putință dacă vrei să ajungi la un rezultat cu oamenii pe care ai venit să-i întâlnești, căci dedesubtul gulerelor apretate și pantalonilor cu dungi din departamentele guvernamentale se ascund încă destui samurai. Îmi bat joc de ei din cauza asta, iar ei râd de mine la rândul lor, pentru că nu-mi cunosc argoul. Dar asta nu înseamnă că nu știu să mă aplec din mijloc când sunt conștient că asta se așteaptă de la mine sau când vreau să obțin ceva. O să te deprinzi și tu cu toate, cât de curând.

Henderson se răsti în japoneză la șoferul care se tot uita în oglinda retrovizoare. Acesta râse și-i răspunse vesel.

— M-am gândit eu că așa o să fie! Avem o coadă după noi. Tipic pentru bătrânul Tiger! I-am spus că vei sta la Okura, dar vrea să se asigure. Nu-ți fă griji, așa procedează el. Dacă te trezești la noapte cu un individ care-ți respiră în ceafă, sau cu o fată dacă ești norocos, vorbește-i politicos, iar el o să se încline și-o să dispară imediat din camera ta.

Din fericire Bond dormi singur în noaptea care a urmat beției temeinice făcută în salonul de bambus al hotelului Okura, iar a doua zi o petrecu vizitând orașul și imprimându-și niște cărți de vizită în care era denumit Secretar II la Departamentul cultural al Ambasadei Australiei.

— Ei știu că asta-i acoperirea pe care o folosim pentru activitatea Serviciilor Secrete, la fel de bine cum știu că eu conduc biroul de-aici și că tu ești asistentul meu temporar, așa că de ce să n-o scriem clar și răspicat? spuse Henderson.

În seara aceea făcură o beție și mai serioasă, la Melody, barul preferat al lui Henderson de la marginea cartierului Ginza, unde toată lumea îi spunea „Dikko” sau „Dikko-san” și unde fuseseră conduși cu mult respect spre o masă retrasă din colțul sălii.

După o vreme, Henderson pipăi ceva pe sub masă, smulse cu putere cablurile electrice și le lăsă să atârne.

— O să-i arăt eu jegosului ăluia de Melody când pun mâna pe el! Și când mă gândesc la toate câte le-am făcut pentru șacalul ăla! Pe vremuri, negroteiul ăsta avea o cârciumă care era favorita celor din colonia engleză și de la Clubul Presei. Avea și un restaurant unde se gătea foarte bine. Până într-o zi, când bucătarul lor cu ochi mijiți a călcat pe pisică și-a vărsat din cauza asta oala cu supă și, de nervos ce era, a înșfăcat pisica și a aruncat-o în cuptor. Sigur că întâmplarea s-a răspândit foarte repede și imediat s-au adunat toți iubitorii de animale și plângăcioșii sentimentali, care-au încercat să obțină anularea licenței de funcționare a localului. Eu am reușit să apăs pe butonul potrivit și l-am salvat, dar toată lumea a renunțat să-i mai frecventeze restaurantul și a trebuit să-l închidă. Sunt singurul dintre clienții obișnuiți care l-a urmat și la noul local, iar el îmi face una ca asta! Ei bine, o să vadă el ce pățește, acum o să-l apăs pe *el*, nu butonul! Oricum, înregistrarea pentru T.T. s-a oprit. O să-i arăt eu și lui! Ar fi trebuit să învețe până acum că eu și prietenii mei nu intenționăm să-l asasinăm pe împărat, nici să aruncăm în aer clădirea Dietei.

Dikko aruncă o privire fioroasă în jur, de parcă mai ar fi plănuit să facă ambele lucruri.

— Așadar, James, acum să trecem la lucruri serioase. Am aranjat să te întâlnești cu Tiger, mâine dimineață la ora unsprezece. Te iau eu de la hotel și te duc la el. Adică la „Oficiul pentru tradiții și cultură asiatică”. Nu ți-l descriu, pentru că n-aș

fi în stare și aș strica totul. Uite, eu nu prea știu cu ce scop ai venit aici – am primit doar un potop de depeșe ultrasecrete de la Melbourne, care vor fi descifrate de preanobila-ți persoană. Mulțumesc foarte mult! Iar ambasadorul meu, Jim Saunderson, băiat de treabă, zice că nu vrea să știe nimic în legătură cu tine, ba chiar consideră că ar fi mai sănătos să nu te întâlnească deloc. Te deranjează? Nu o lua ca pe o jignire, dar e un tip înțelept și vrea să-și păstreze mâinile curate. Nici eu nu vreau să aflu măcar o iotă din misiunea ta. În felul ăsta tu ești singurul care se poate alege cu cafeaua îmbunătățită cu niscai picanterii. Știi ce, eu cred totuși că vrei să scoți ceva armament greu de la Tiger fără să afle CIA. Corect? Ei bine, o să fie o treabă cam riscantă. Tiger e om de carieră, cu mentalitate de om de carieră. Cu toate că la suprafață pare un democrat sută la sută, e un naționalist înflăcărat. Ocupația americană și influența ei par să constituie o bază foarte solidă pentru o alianță americano-niponă perfectă, dar dacă te-ai născut japonez, atunci japonez rămâi. La fel și în cazul celorlalte mari națiuni – chinezii, germanii, rușii, englezii. Structura lor interioară e ceea ce contează, nu chipurile adesea mincinoase. Iar rasa asta asiatică are o structură interioară de speriat. În comparație cu ea, zâmbetele sau încruntările nu valorează nimic. Pentru marile planete, zece ani înseamnă răstimpul în care clipește o stea. M-ai înțeles? Așadar, Tiger și superiorii lui, care bănuiesc că sunt membrii dietei și în final împăratul, vor privi propunerea ta din două puncte de vedere diferite. Este ceva imediat dezirabil, astăzi? Sau o investiție pe termen lung, ceva ce va aduce profit țării peste zece, douăzeci de ani? Așa că, dacă aș fi în locul tău, aș bate monedă pe chestia cu profitul pe termen lung. Oamenii ăștia, precum Tiger care este unul din cei mai importanți din Japonia, nu își raportează acțiunile la zile sau luni sau ani. Ei măsoară timpul în secole. Și, dacă stai să te gândești bine, au perfectă dreptate.

Dikko Henderson făcu un gest larg cu mâna stângă. Bond constată că amicul lui se ameți̦se binișor și constată mulțumit că își găsise un partener serios de pahar. Probabil că în Tokio erau destul de rari. Ajunseseră amândoi la a opta butelcă de sake, dar australianul își suplimentase porția cu niște whisky Suntory băut în barul hotelului în timp ce-l aștepta să-și scrie telegrama nevinovată cu destinația Melbourne și specificația „Spre

informare”, ceea ce însemna că îi era adresată lui Mary Goodnight căreia îi anunța sosirea la destinație și-i dădea adresa hotelului. Îi convenea că Dikko se îmbătase mai rapid decât el, căci astfel avea să vorbească mai mult, mai deschis și, de ce nu, poate mai înțelept. Iar el tocmai asta își dorea.

— Ce fel de om este, până la urmă, Tanaka ăsta? Îți e dușman sau prieten?

— Amândouă. Probabil mai mult prieten, cel puțin așa cred. Eu îl amuz, pe când colegii lui din CIA nu-l distrează deloc. Cu mine se poate relaxa. Și avem destule în comun, în primul rând că împărtășim aceeași atracție pentru plăcerile *samsara* – vin și femei. Băiatul ăsta e un cocoș pe cinste, cât despre mine, am și eu ambițiile mele în direcția asta. Am reușit chiar să-l feresc de două ori de însurătoare. Problema cu Tiger e că vrea întotdeauna să se căsătorească cu ele. Plătea deja taxa cocoșului, adică pensie alimentară în limbaj suburban australian, la trei gagici, așa că s-a ales cu o obligație față de mine. Ei bine, obligația asta pe care ei o numesc ON, este aproape la fel de importantă în modul de viață al japonezilor precum „cinstea obrazului”. Când ai o asemenea ON, nu ești liniștit până nu ai scăpat de ea în mod onorabil, iartă-mi te rog jocul de cuvinte cam nepotrivit. Iar dacă cineva îți face cadou un somon, nu ai voie să-l răsplătești cu o crevetă, ci cu un somon la fel de mare, sau chiar mai mare dacă e posibil, ca să-i depășești mărinimia. În felul ăsta omul se alege la rândul lui cu o ON față de tine și astfel sunteți chit din punct de vedere moral, social și spiritual, ultimul dintre ele fiind cel mai important. Ei bine, această ON a lui Tiger este una foarte importantă și-i va fi greu să se achite de ea. E drept că m-a răsplătit într-o oarecare măsură cu mici informații de natură delicată. Și-a plătit o altă parte din ea acceptându-ți prezența aici și acordându-ți o întrevedere imediat după ce ai sosit. Dacă ai fi fost un solicitant obișnuit, ți-ar fi luat săptămâni întregi să ajungi la el, căci te-ar fi tratat cu o porție zdravănă de *shikiri-naoshi* – asta înseamnă să faci anticameră la nesfârșit și-apoi să fii primit cu răceală și indiferență. La fel procedează și luptătorii sumo în ring, când vor să-și facă adversarul să se simtă mărunt și neînsemnat în fața publicului. Te-ai prins? Așa că ai noroc de un început favorabil. Va fi predispus să facă ce-i ceri pentru că în felul acesta își va achita întreaga ON față de mine, ba mai mult, după socoteala lui

îi voi deveni eu îndatorat, cel puțin în aceeași măsură. Dar nu e chiar atât de simplu. Toți japonezii au în permanență ON – față de superiori, de împărat, de strămoșii și zeii lor și nu o pot plăti decât făcând „ceea ce e bine”. O să-mi spui că nu-i deloc ușor, pentru că de unde ai putea să știi ce anume consideră eșalonul superior că este „bine”? Cel mai ușor te descurci în cazuri din astea făcând ceea ce consideră a fi bine cei de la baza piramidei, cu alte cuvinte superiorii tăi direcți. În felul ăsta, din punct de vedere psihologic, îi pasezi împăratului răspunderea, iar el n-are decât să se împace cum o știi cu străbunii și zeii. Desigur, el e capabil să facă asta, căci însumează în sine toate eșaloanele de deasupra lui, așa că poate continua să disece pești – căci asta e distracția lui favorită – cu conștiința curată. Ai înțeles? Nu-i chiar așa de misterios precum pare. E cam același mod de a relaționa pe care-l întâlnești la o companie mare precum ICI sau Shell, ori chiar în Serviciile Secrete, cu excepția faptului că în cazul lor piramida se termină cu consiliul de administrație sau cu șeful de personal. Așa e mai ușor, căci nu trebuie să-i implici pe Atotputernicul sau pe stră-stră-străbunicul tău în decizia de a ieftini cu un bănuț prețul unei cutii cu aspirină.

— Mie nu-mi sună prea democratic.

— Bineînțeles că nu este, englezoi căpos! Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să-ți intre o dată în căpățână că japonezii sunt o specie umană separată. Ei doar s-au comportat ca niște oameni civilizați, în sensul pervertit pe care-l folosim azi în occident, în ultimii cincizeci, să spunem o sută de ani. Jupoaie puțin poleiala de pe un rus și vei descoperi dedesubt tătarul. Jupoaie-l pe japonez și-l vei găsi pe samurai – sau ceea ce cred ei că este un samurai, căci bună parte din chestia asta e doar un mit. La fel ca aiurelile alea despre vestul sălbatic pe care le tot invocă americanii, sau cavalerii voștri în armuri strălucitoare, de la curtea regelui Arthur. Dacă oamenii învață să joace baseball și poartă șepci cu cozoroc, asta nu înseamnă deloc că sunt civilizați – cu ghilimelele de rigoare. Și doar ca să-ți demonstrez că m-am cam amețit – fii atent, nu îmbătat! – o să-ți spun că Națiunile Unite or să facă o foarte mare brânză eliberând, iarăși cu ghilimelele de rigoare, popoarele din colonii. Dacă ar avea la dispoziție o mie de ani, ar mai fi ceva, dar așa, doar în zece, nicio șansă! Nu faci decât să le iei tuburile prin care suflă săgeți

otrăvite și să le dai în loc mitraliere. Așteptați doar până va începe primul să se vaiete de să se audă până la cer că vor și ei dreptul să construiască arme nucleare, pentru că vor să ajungă, iarăși ghilimele, la paritate cu păduchioasele de puteri coloniale. Îmi pun gâtul că n-au să treacă mai mult de zece ani până o să se întâmple una ca asta, prietene! Și când să se întâmple, îmi iau frumușel lopata, sap o groapă confortabilă și mă întind în ea.

— Nici asta nu sună foarte democratic, râse Bond.

— Mă descarc sexual pe democrația ta cum ar zice fratele Hemingway! Eu susțin ideea guvernării de către o minoritate de elită, enunță Dikko grav și stoarse ultimele picături din cea de-a noua butelcă de sake. Și drept de vot gradat în funcție de raportarea valorică a fiecărui cetățean la acea elită. Plus o zecime de vot pentru cei din guvernul actual, dacă ești de acord cu mine!

— Pe toți sfinții, Dikko, cum naiba am ajuns să discutăm tocmai politică? Haide mai bine să mergem să mâncăm ceva. Sunt de acord că există un oarecare bun simț de aborigen în cele ce mi-ai spus…

— Nu-mi vorbi tu mie despre aborigeni! Ce mama dracului crezi tu că știi despre aborigeni? Știi că în țara mea se desfășoară… ce zic eu se desfășoară!… galopează de-a binelea o acțiune care va duce la acordarea dreptului de vot pentru toți aborigenii? Englezoi bicisnic! Dacă-mi mai servești rahaturi dintr-astea liberale, jur că-ți fac oușele papion!

— Ce înseamnă bicisnic? întrebă Bond împăciuitor.

— Ceea ce voi numiți lipsit de bărbăție.

Dikko Henderson se ridică în picioare și dezlănțui o tiradă interminabilă de cuvinte japoneze, cu glasul unui om perfect lucid, către individul care stătea cu spatele la ei, spre bar.

— Înainte să te condamn cu cruzime, vom merge să mâncăm anghilă, într-un loc unde știu că felul ăsta de mâncare se însoțește cu o butelcă serioasă. După aceea ne ducem la „Casa Supremelor Delicii” și la sfârșit o să-ți dau verdictul meu sincer – pentru că ți-l vei fi obținut în mod cinstit.

— Ești un dos căcăcios de cangur, bun de nimic, Dikko. Dar îmi plac anghilele, atâta timp cât nu sunt preparate în aspic. Fac eu cinste cu masa și cu relaxarea de după, iar tu plătești vinul de orez și ce poșircă ne-or mai da pe-acolo. Dar ia-o ușurel, căci băgăciosul de la bar are o privire foarte cercetătoare.

— Am venit să-l cercetez pe domnul Richard Lovelace Henderson, nu să-l îngrop! intonă australianul scoțând din buzunar un teanc de bancnote de o sută de yeni și începând să le numere în fața chelnerului. Stai puțin, mai am ceva de făcut!

Se apropie de bar cu o ținută căutat maiestuoasă și se adresă negrului solid, îmbrăcat într-un sacou de culoarea prunei, care stătea după tejghea:

— Melody, să-ți fie rușine la obraz!

Apoi își croi drum spre ieșire cu demnitate zdrobitoare.

Capitolul 5

Magic 44

A doua zi dimineață, Dikko Henderson trecu să-l ia pe Bond pe la ora zece. Se vedea că suferă de o mahmureală zdravănă, căci avea ochii injectați și era cam palid. Se duse glonț în barul hotelului și comandă un brandy dublu și răcoritoare cu ghimbir.

— N-ar fi trebuit să torni atâta sake peste whiskyul Suntory cu care ai început. De fapt, nu cred să existe vreun whisky japonez cu care să poți începe o seară cumsecade de beție.

— Știi că nu vorbești chiar prostii, băiete? Mi-am făcut rost de o adevărat *futsukayoi* – adică o mahmureală onorabilă. Am gura uscată ca iasca, așa că va trebui s-o ud în mod corespunzător imediat după ce ajungem acasă de la bordelul ăla. Dar să știi că n-ai dreptate în privința whiskyului Suntory, e o băutură destul de bună. Eu iau doar din cel mai ieftin, cu etichetă albă e cam cincisprezece șilingi sticla. Au și două mărci mai bune, dar ăsta ieftin e cel mai bun. Mai demult am vizitat distileria unde se fabrică și unul dintre angajați mi-a spus o chestie interesantă: cică whiskyul de calitate nu se fabrică decât în locurile unde se pot face fotografii foarte bune. Zicea că are de-a face cu efectul luminii clare asupra alcoolului... mă rog! Spune-mi, am vorbit o mulțime de tâmpenii azi-noapte? Sau tu oi fi vorbit? Am senzația că-mi amintesc că unul din noi a scos pe gură o mulțime de aiureli.

— M-ai tocat la cap cu situația politică a lumii și m-ai făcut bicisnic. Dar ai spus-o pe un ton foarte prietenos, așa că nu am considerat-o o jignire.

— O, Doamne! oftă Dikko trecându-și cu violență degetele prin șuvițele dese de păr grizonat. Dar am pocnit pe careva?

— Numai pe fata aia căreia i-ai tras o palmă așa de puternică peste fund, încât a căzut.

— Ah, aia! A fost doar o pălmuță afectuoasă. În definitiv, la ce altceva poate servi fundul unei fete? Din câte-mi aduc aminte, toată lumea s-a prăpădit de râs, inclusiv ea. N-am dreptate? Apropo, cum te-ai descurcat cu a ta? Părea destul de entuziastă.

— Așa a și fost.

— Foarte bine atunci, spuse el, sorbi ultimele picături din pahar și se ridică în picioare. Să mergem, prietene! Nu trebuie să-l facem pe Tiger să ne aștepte. Eu am făcut-o o dată și din cauza asta n-a vorbit cu mine o săptămână.

Era o zi tipică de sfârșit de vară la Tokio – fierbinte, lipicioasă și cenușie – cu aerul încărcat de praful fin rezultat în urma nesfârșitelor lucrări de demolare și reconstrucție. Merseră cu mașina vreo jumătate de oră spre Yokohama și opriră în fața unei clădiri cenușii și mohorâte, pe frontispiciul căreia scria cu litere mari „Oficiul pentru tradiții și cultură asiatică”. Prin ușa principală cu aspect impozant circula un flux continuu de japonezi grăbiți, dar niciunul dintre aceștia nu le aruncă vreo privire, nici nu fură întrebați ce treabă au acolo când Dikko străbătu holul vast unde se vindeau cărți și ilustrate de parcă locul ar fi fost un fel de muzeu. Dikko deschise o ușă a cărei tăbliță anunța „Departamentul de coordonare” și se treziră într-un coridor lung, cu birouri deschise pe ambele laturi. Aceste birouri erau pline de tineri japonezi cu aer studios, așezați în fața unor mese de lucru încărcate cu dosare. Pe pereți se vedeau hărți mari semănate cu ace cu gămălia colorată și rafturi interminabile încărcate cu cărți. O altă ușă pe care scria „Relații internaționale” îi duse într-un alt coridor, de-a lungul căruia se înșiruiau birouri cu ușile închise pe care scria în engleză și japoneză numele angajaților ce lucrau înăuntru. O cotitură spre dreapta îi duse prin „Biroul de prezentare vizuală”, unde ușile încăperilor erau tot închise și își continuară drumul ajungând la secția de „Documentare”, o bibliotecă de dimensiuni mari, cu o mulțime de oameni așezați la mese. Acolo, pentru prima dată,

fură luați în seamă de un bărbat ce stătea la intrare. Acesta se ridică în picioare și se înclină, fără să scoată vreun cuvânt. În timp ce mergeau înainte, Dikko îi șopti din colțul gurii:

— Până aici ține acoperirea. Toți oamenii pe care i-ai văzut până acum fac de-adevăratelea muncă de cercetare în domeniul tradițiilor culturale asiatice. Dar cei de-aici fac parte din personalul auxiliar al lui Tiger și desfășoară o activitate mai mult sau mai puțin calificată – sunt un soi de arhivari, dacă vrei. Dacă am fi fost niște vizitatori oarecare, din locul acesta am fi fost întorși înapoi cu mare politețe.

În spatele ultimului raft de cărți ce se întindea pe toată lungimea încăperii, se ascundea o ușă scundă, pe care scria „Anexa specială a Departamentului de Documentare. Pericol! Lucrări de renovare în desfășurare!” Din spatele ei răsuna zgomot de burghie, de fierăstrău circular tăind lemn și alte sunete ce evocau un șantier în plină activitate. Dikko deschise ușa aceea și intrară într-o încăpere goală, cu podele din lemn impecabil lustruite. Nici urmă de lucrări de renovare! Australianul râse văzând uimirea lui Bond și făcu semn spre o cutie mare din metal fixată pe partea interioară a ușii prin care intraseră.

— Magnetofon. Isteață găselniță! Sună de parcă ar fi adevărat. Iar asta, arătă el spre întinderea de podea lustruită din fața lor, e ceea ce japonezii numesc „podea privighetoare”. Reminiscență din vremurile vechi, când oamenii voiau să fie avertizați dacă le pătrund intruși în locuință. Cea de aici are același scop. Imaginează-ți cum ar fi să o străbați fără să fii auzit!

Abia făcură câțiva pași, că vasta încăpere răsună de geamătul și scârțâitul podelelor. În ușa din fața lor se deschise un vizor micuț și un ochi îi studie atent. Ușa se deschise și își făcu apariția un individ solid îmbrăcat modest, care până atunci stătuse la o masă simplă din bambus și citise o carte. Era o încăpere de dimensiunile unei cutii, ce părea că nu are altă ieșire. Bărbatul se înclină. Dikko îi spuse câteva propoziții în limba japoneză în care apărură de mai multe ori cuvintele „Tanaka-san”. Bărbatul se înclină din nou. Australianul se întoarse spre Bond.

— De-acum te descurci singur. Să ai baftă, campionule! Tiger o să te trimită înapoi la hotel. Ne vedem mai târziu.

— Spune-i mamei că am murit ca un erou, spuse Bond și intră în încăperea cea mică închizând ușa în urma lui.

Lângă masa din bambus se vedea un șir de butoane, iar gardianul apăsă pe unul din ele. În aceeași clipă se auzi un țiuit abia perceptibil și Bond avu senzația că coboară. Așadar cutia aceea era un lift! Ce scamatorii nemaipomenite pusese Tiger la cale ca să-și asigure fațada! Un autentic șir de cutii asiatice. Oare ce mai urma?

Coborârea continuă o vreme. Când liftul se opri, gardianul deschise ușa iar Bond ieși și rămase încremenit. Se afla pe peronul unei gări subterane! Recunoștea pe rând toate dotările: luminile de semnalizare roșii și verzi deasupra gurilor căscate ale celor două tunele, pereții îmbrăcați în obișnuitele cărămizi vopsite în alb, acoperișul în formă de cupolă și chiar un chioșc de țigări gol pe peretele de lângă el! Din acest chioșc își făcu apariția un bărbat care i se adresă în engleză:

— Vă rog să mă urmați, comandante.

Îl conduse pe sub o arcadă deasupra căreia scria „Ieșire” și ajunseră într-un spațiu vast, care la o gară normală ar fi fost sala de așteptare, dar care aici era împărțit prin panouri în birouri ce se înșiruiau pe ambele părți ale unui coridor lung. Intrară în prima încăpere, care se dovedi a fi în același timp anticameră și birou exterior. Un bărbat care făcea munca de secretară se ridică de la mașina de scris, se înclină și dispăru prin ușa de pe peretele opus. Reapăru în scurt timp, se înclină din nou și ținu ușa larg deschisă.

— Poftiți vă rog pe aici, comandante.

Bond păși peste prag și ușa se închise cu grijă după el. Silueta pătrată și solidă pe care i-o descrisese Dikko se apropie de el pășind peste un frumos covor roșu și-i întinse o mână dură și uscată.

— Dragă comandante! Bună dimineața, e o plăcere să vă cunosc!

Zâmbetul larg ce dezvelea șirul dinților îmbrăcați în aur emana ospitalitate, iar ochii străluceau între cele două șiruri de gene lungi și dese, aproape feminine.

— Poftiți, luați loc. Cum vă place biroul meu? Nu mă îndoiesc că e mult diferit de cel al șefului dumneavoastră. Noul nostru metrou va fi gata din păcate abia peste zece ani, iar în Tokio se găsește foarte puțin spațiu pentru birouri, așa că mi-a trecut

prin minte să folosesc gara asta subterană scoasă din uz. Aici e liniște, avem intimitate suficientă și e răcoare. O să-mi pară rău dacă o vor repune în folosință și va trebui să ne mutăm la suprafață.

Bond se așeză în fotoliul indicat de Tanaka, de cealaltă parte a mesei de lucru.

— E o idee excelentă. Și mi-a făcut mare plăcere vizita prin „Oficiul pentru tradiții și cultură”. Chiar există în lume atât de mulți oameni interesați de tradițiile asiatice?

Tiger Tanaka ridică scurt din umeri.

— Ce importanță are? Toată literatura de-acolo se împarte gratuit. Nu l-am întrebat pe director dacă o citește cineva. Din câte cred eu, americanii și probabil germanii. Eventual și ceva elvețieni. Oamenii cu preocupări serioase vor fi interesați întotdeauna de lucruri de genul acesta. E un paravan costisitor, recunosc, dar din fericire cheltuielile nu sunt suportate de Ministerul de Interne, de care aparțin eu. Știți, aici, în subsolul nostru, trebuie să ne socotim cu grijă fiecare bănuț. Bănuiesc că și cu bugetul instituției dumneavoastră se întâmplă la fel. Bond își spuse că interlocutorul lui era probabil la curent cu cifrele publicate ale bugetului Serviciilor Secrete recent votat.

— Mai puțin de zece milioane de lire sterline nu e mare lucru atunci când ai de acoperit o întreagă lume.

Dinții îmbrăcați în aur luciră răsfrângând lumina puternică a tubului de neon.

— Măcar în ultimii zece ani ați economisit ceva bani din închiderea birourilor din zona asta.

— Da. Ne bazăm pe CIA să ne susțină interesele aici. Sunt foarte eficienți și îndatoritori.

— Tot atât de îndatoritori sub conducerea lui McCone pe cât erau pe vremea lui Allen Dulles?

Vulpe bătrână!

— Aproape la fel. În prezent, sunt chiar mai înclinați să considere Pacificul drept grădina din spatele casei lor.

— Din care dumneavoastră vreți să împrumutați o cositoare electrică. Fără ca ei să știe, spuse Tiger cu un zâmbet crud de felină.

Bond trebui să râdă. Diavolul acela viclean adunase cu siguranță doi cu doi. Tiger îi răspunse și el râzând, însă ceva mai circumspect.

— Am avut pe vremuri un om, căpitanul Cook și alții vreo câțiva care au descoperit o bună parte din această grădină. Australia și Noua Zeelandă sunt două țări foarte mari. Trebuie să recunoașteți că interesele noastre în această jumătate de lume sunt perfect legitime.

— Dragă comandante, ați avut noroc că am atacat Pearl Harbour și nu Australia! Vă îndoiți cumva că am fi ocupat această țară și Noua Zeelandă, dacă am fi vrut cu adevărat? Amândouă țările sunt teritorii mari și importante, dar insuficient dezvoltate. Anglia nu le-ar fi putut apăra, iar americanii n-ar fi vrut s-o facă. Dacă am fi practicat o altă politică, la ora asta am fi deținut jumătate din Commonwealthul britanic. În ce mă privește, n-am înțeles niciodată strategia care a stat la baza atacului de la Pearl Harbour. Am vrut că cucerim America? N-am fi putut să susținem alimentarea trupelor pe o distanță atât de mare. Pe de altă parte, Australia și Noua Zeelandă erau coapte și gata să fie culese.

Tanaka împinse în fața lui Bond pachet de țigări.

— Fumați? Astea sunt Shinsei, o marcă acceptabilă.

Țigările lui Bond, Morland Specials, erau pe terminate și trebuia curând să treacă pe produse autohtone. În plus, avea nevoie să-și adune gândurile, căci se simțea de parcă ar fi participat la o întrunire politică la nivel înalt între Marea Britanie și Japonia și avea sentimentul clar că este cu totul depășit. Așa că luă o țigară și o aprinse. Ardea repede și puternic, semănând cu o artificie cu ardere lentă. Avea un gust vag de tutun american, dar era bună și tare ca un alcool de nouăzeci de grade. Expiră fumul cu un sâsâit înăbușit și zâmbi.

— Domnule Tanaka, astea sunt chestiuni care țin de specialiștii în istoria politicii, pe când preocuparea mea vizează aspecte mult mai puțin elevate și care privesc mai mult viitorul decât trecutul.

— Mda, înțeleg, comandante, spuse Tanaka evident nemulțumit că englezul evitase să se lase prins în capcana discuției pe subiecte generale. Atâta doar că noi avem o zicală: „Dacă vorbești despre anul viitor, îl faci pe diavol să râdă”. Viitorul este inscrutabil. Dar spuneți-mi, ce impresie v-a făcut Japonia? Vă simțiți bine în țara noastră?

— Îmi imaginez că oricine s-ar simți foarte bine în compania lui Dikko Henderson.

— Da, e un om care trăiește de parcă ar urma să moară a doua zi. Iată, un mod de viață corect. Mi-e prieten foarte bun, iar compania lui îmi face extrem de mare plăcere. Avem anumite înclinații în comun.

— Tradițiile japoneze? întrebă Bond ironic.

— Exact.

— Are o mare afecțiune pentru dumneavoastră. Nu-l cunosc foarte bine, dar bănuiesc că e un om singuratic. E o combinație de-a dreptul nefericită să fii în același timp singuratic și inteligent. N-ar fi bine pentru el să se însoare cu o tânără japoneză și să se stabilească aici? N-ați putea să-i găsiți o fată potrivită?

Bond constată mulțumit că discuția coborâse la un nivel mai personal, oferindu-i o modalitate de abordare mult mai comodă decât conversația anterioară, pe teme de politică înaltă. Deocamdată totul se desfășura bine, însă curând avea să vină momentul neplăcut când trebuia să treacă la afaceri concrete – o perspectivă care nu-l încânta deloc.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Tiger se grăbi să-i răspundă.

— Am aranjat ca prietenul nostru să cunoască câteva tinere japoneze, dar de fiecare dată rezultatul a fost negativ ori, în cel mai bun caz, evaziv. Dar, comandante, nu ne-am întâlnit aici ca să discutăm viața personală a lui Henderson. Spuneți-mi, în ce fel vă pot fi de folos? E vorba de cositoarea electrică?

— Exact. Marca de înregistrare a producătorului acestui dispozitiv este MAGIC 44, spuse Bond zâmbind.

— Ah, da, un dispozitiv extrem de valoros, cu utilizări multiple. Vă voi oferi o exemplificare concretă a capacităților lui, ajunsă în mâinile mele dimineața asta.

Tiger Tanaka deschise un sertar al mesei de lucru și scoase din el un dosar cu copertă verzuie, pe care era stampilat într-un cadru dreptunghiular cuvântul GOKUHI, cu litere negre, japoneze și latine.

Bond își închipui că este echivalentul specificației ULTRASECRET. Își împărtăși supoziția, iar japonezul i-o confirmă. Acesta luă din dosar două foi galbene de hârtie; una dintre ele era acoperită cu ideograme japoneze, iar cealaltă conținea cam cincizeci de rânduri dactilografiate. Tanaka o împinse spre el pe cea scrisă la mașină.

— Pot să vă rog să jurați că nu veți dezvălui nimănui ceea ce veți citi aici?

— Dacă insistați, domnule Tanaka…

— Mă tem că sunt obligat să insist, comandante.

— Atunci așa să fie.

Bond trase hârtia spre el. Textul era în engleză și spunea următoarele:

„Pentru toate birourile teritoriale de gradul doi sau mai mare. A se descifra personal de către destinatar și apoi a se distruge. După efectuarea distrugerii, confirmați cu codul «Saturn».

TEXT: Ca adăugire la conținutul discursului publicat de președinte în fața Sovietului Suprem la data de 1 septembrie, prezenta depeșă confirmă că suntem în posesia rachetei nucleare cu putere de două sute de megatone și că la data de douăzeci septembrie va avea loc un test de tragere în zona Nova Zemlia, la mare altitudine. Se anticipează un eșec considerabil și reacții vehemente ale locuitorilor din zona Pacificului de Nord, Arcticii și Alaskăi. Acest fapt trebuie neutralizat și va fi neutralizat de către Moscova prin referiri la recentele teste efectuate în America și la repetatele solicitări ale președinților de state privind încetarea testării armelor cu fisiune nucleară și prin măsuri ofensive concrete. Pentru exemplificare, o asemenea rachetă trasă asupra Londrei va nimici toate viețuitoarele și clădirile la sudul liniei care unește Newcastle și Carlisle. În consecință, o a doua rachetă trasă în împrejurimile orașului Aberdeen va duce în mod inevitabil la distrugerea totală a Marii Britanii și a Irlandei. Acest fapt va fi folosit în scurt timp de președinte ca argument suprem în demersul diplomatic destinat să obțină îndepărtarea tuturor bazelor și armelor ofensive americane de pe teritoriul Marii Britanii, precum și dezarmarea nucleară a acesteia din urma. Acest demers va constitui un test extrem de dur pentru relațiile anglo-americane și va duce probabil la distrugerea lor totală, atâta vreme cât se poate presupune că America nu își va asuma riscul

unui război nuclear pe teritoriul său de dragul salvării unui aliat mai mult sau mai puțin valoros – aliat pe care Washingtonul îl caracterizează în mod deschis ca având o importanță mult mai mică decât Belgia ori Italia. Dacă acest demers diplomatic, care trebuie încadrat desigur într-o oarecare categorie de risc, va fi încununat de succes, se vor întreprinde demersuri similare în Europa și mai târziu în zona Pacificului, țările din aceste teritorii fiind singularizate una câte una în scopul terorizării și demoralizării. Dacă roadele finale ale acestei stratageme măreațe vor avea succes, vor garanta securitatea URSS în viitorul apropiat, ducând în final la o coexistență pașnică cu America. În consecință, intențiile pașnice ale URSS vor fi subliniate pe tot parcursul de către președinte și de toate agențiile guvernamentale. Veți adopta exact aceeași atitudine în momentul când biroul vostru teritorial va fi implicat sau afectat. Toți cetățenii sovietici care activează în Marea Britanie vor fi retrași din acea țară cu o săptămână înaintea demersului inițial. Nu se va da nicio explicație acestui demers, și astfel se va ajunge la o considerabilă și dezirabilă sporire a tensiunii. Aceeași procedură, ce poate fi considerată drept o subminare a rezistenței morale a țării țintă, va fi urmată în demersurile ulterioare la care s-a făcut referire mai sus. Deocamdată nu este necesar să se întreprindă acțiuni preliminare în biroul vostru, cu excepția unei excelente pregătiri mentale desfășurată în secret deplin, pentru eventualitatea că veți putea să fiți implicați la un moment ulterior. Într-o atare situație, evacuarea personalului și arderea arhivelor vor deveni obligatorii la primirea parolei „Fulger" adresată dumneavoastră personal prin circuitul patruzeci și patru. SFÂRȘITUL TEXTULUI. Semnat CENTRALA".

Bond împinse documentul departe de el, de parcă s-ar fi temut de contaminare și expiră îndelung, cu un sâsâit sonor. Întinse mâna după pachetul cu țigări Shinsei și aprinse una,

inhalând adânc în plămâni fumul aspru. Își ridică ochii spre Tiger, care îl privea cu interes politicos.

— Bănuiesc că președintele menționat este Hrușciov?

— Absolut corect iar denumirea de birouri teritoriale de grad doi sau mai mare se referă la consulate și ambasade. Nu sunteți de părere că este un material interesant?

— E o greșeală că ne ascundeți existența acestui document. Avem un tratat de prietenie și unul comercial încheiat cu țara dumneavoastră! Nu considerați ascunderea unor asemenea informații vitale drept un gest neonorabil?

— În Japonia, onoarea este o noțiune extrem de serioasă, comandante. Oare n-ar fi cu mult mai necinstit să încălcăm înțelegerea pe care o avem cu prietenii noștri americani? Aceștia ne-au asigurat de nenumărate ori, pe mine și guvernul meu, că orice informație de importanță vitală pentru alți prieteni și aliați ai noștri le va fi transmisă acestora în așa fel încât sursa ei să nu fie divulgată. Nu dețin nicio dovadă că nu procedează întocmai.

— Domnule Tanaka, știți la fel de bine ca și mine că reformularea și adaptarea unui asemenea material în scopul ascunderii sursei lui îl reduce la o valoare cu nimic mai mare decât rapoartele secrete primite din partea nenumăratelor altor surse „delicate și de absolută încredere”. Natura acestei surse anume și faptul că ajungi să citești efectiv cuvintele dușmanului însumează cel puțin cincizeci la sută din valoarea informațiilor pe care le conține acest mesaj. Washingtonul va transmite Londrei, fără îndoială, o versiune pieptănată a acestei depeșe, sper că au și făcut-o deja. Dar vă dați seama că păstrarea tăcerii în legătură cu amenințarea cumplită ce atârnă deasupra Angliei ar putea să fie în interesul lor? În același timp însă, interesul țării mele este să folosească fiecare oră pentru conceperea unui plan care să anihileze această mașinațiune diabolică. Un pas mărunt, care tocmai mi-a venit în minte, ar fi pregătirile pentru reținerea tuturor cetățenilor sovietici aflați în Marea Britanie, la primul semn că se pun în practică măsurile de evacuare menționate în depeșă.

— Vă apreciez punctul de vedere, comandante. În acest caz, există desigur o modalitate alternativă prin care informațiile să ajungă la guvernul dumneavoastră.

Chipul lui Tanaka se schimonosi devenind o mască de răutate și cruzime. Bond se aplecă brusc peste masa de lucru, ca împins de un arc.

— Dar mi-am dat cuvântul de onoare!

Pe fața japonezului se petrecu o schimbare ciudată – toate ridurile îndreptate în sus se lăsară în jos. Ochii negri își pierdură lucirea amenințătoare, adoptând o expresie interiorizată și, într-un mod cu totul ciudat, pe întregul chip se întipări o puternică expresie de melancolie.

— Comandante, eu am fost foarte fericit în Anglia. Oamenii de-acolo au fost buni cu mine și eu nu i-am răsplătit așa cu meritau. (Ah! își spuse Bond în sinea lui. Faimoasa lor ON!) Nu pot invoca în apărarea mea decât entuziasmul tinereții și înfierbântarea produsă de un război care credeam că va aduce multă glorie țării mele. Dar m-am înșelat. Am fost înfrânți. Spălarea obrazului țării de această mare dezonoare e o chestiune serioasă, care privește întreg tineretul japonez. Nu sunt politician și nu știu cum se va proceda în acest scop. În momentul de față, trecem prin obișnuita perioadă de tranziție cu care se confruntă toți învinșii. Dar eu, Tanaka am propriile mele conturi care trebuie reglate! Am o datorie enormă față de țara dumneavoastră. Dimineața asta am trădat, dezvăluindu-vă un secret de stat. Am fost încurajat în acțiunea mea de prietenia care mă leagă de Dikko și am mai fost încurajat de purtarea dumneavoastră, de onestitatea cu care ați abordat misiunea ce vi s-a încredințat. Îmi dau pe deplin seama de importanța pe care o are pentru Marea Britanie această foaie de hârtie. Vă amintiți conținutul ei?

— Cu exactitate, din câte îmi dau seama.

— Și ați jurat pe propria onoare să nu-l dezvăluiți nimănui.

— Da.

Tiger Tanaka se ridică în picioare și-i întinse mâna.

— Deocamdată la revedere, comandante. Sper că ne vom mai întâlni.

Chipul cu trăsături impresionante se lumină din nou. Zâmbetul larg, aurit, nu mai vădea nici urmă de prefăcătorie.

— Onoarea este un tipar de comportament, comandante. Bambusul trebuie să se încline în bătaia brizei, dar în aceeași măsură trebuie să se încline și cedrul în fața taifunului. Sensul acestei zicale este că uneori îndeplinirea datoriei este mai

necesară decât orice cuvinte. Vă așteaptă o mașină care vă va duce la hotel. Vă rog transmiteți-i lui Dikko respectele mele și spuneți-i că-mi datorează o mie de yeni pentru repararea echipamentului electronic care este proprietatea statului japonez.

James Bond strânse laba aspră și grea și spuse din suflet:

— Vă mulțumesc, domnule Tanaka!

Părăsi clădirea cu două destinații obsedat de un singur gând. Cât de rapid putea Dikko să comunice cu cei din Melbourne? Și cât de repede puteau cei din Melbourne să ia legătura cu Londra?

Capitolul 6

Tiger, Tiger!

Trecuse o lună de atunci, răstimp în care domnul Tanaka devenise „Tiger”, iar comandantul Bond devenise „Bondo-san”. Tiger îi explicase de ce alesese acest nume.

— James, spusese el, e un nume greu de pronunțat pentru un japonez. Și nici nu impune suficient respect. „Bondo-san” semănă mult cu cuvântul japonez „bonsan”, care înseamnă preot, „barbă-cenușie”. Consoanele dure de la sfârșitul cuvântului „Bond” nu sunt nici ele prea ușor de pronunțat pentru noi, așa că obișnuim să le adăugăm vocala „o” când apar într-un cuvânt străin. Așadar, ești Bondo-san. Ți se pare acceptabil?

— Dar Bondo nu înseamnă porc sau altceva de genul ăsta în japoneză?

— Nu. Cuvântul n-are niciun sens.

— Iartă-mă că te-am întrebat asta, dar se pare că japonezii se delectează cu glume cu înțeles ascuns pe seama *gaijinilor*. Deunăzi am pomenit un prieten de-al meu, Monkey McCall, pe care obișnuiam să-l strigăm „Munko”, iar tu mi-a spus că în limba voastră e un cuvânt rușinos. Așa că m-am gândit că și „Bondo” ar putea fi un cuvânt rușinos.

— Nu te teme, e un nume absolut respectabil.

Săptămânile trecuseră fără ca Bond să înregistreze vreun progres semnificativ în misiunea sa, cu excepția unei prietenii adevărate ce se înfiripase între el, Tiger și Dikko. După orele de serviciu, cei trei deveneau companioni inseparabili pentru o bună bucată de noapte, iar el simțea mereu că este cântărit în mod constant, dar cu mare discreție, în timpul excursiilor făcute la țară sau al petrecerilor zgomotoase. Îi confirmase și Dikko această impresie.

— Faci progrese frumușele, campionule! Tiger va considera că e total neonorabil să te conducă la plimbare prin toată grădina și-apoi să-ți tragă prețul de sub picioare cu un refuz net. Sunt convins că vulpoiul ăla coace ceva, dar n-am nici cea mai vagă idee ce anume. Cred că superiorii îi bagă bețe în roate, dar el îți ține partea. Tiger are ceea ce în limbajul local se numește „obraz pentru străini” – ceea ce înseamnă că are mari abilități de intermediator. Iar această ON pe care consideră că o are față de Marea Britanie este un factor uriaș în favoarea ta. Ceea ce ți-a dăruit la prima voastră întâlnire a fost un nemaiauzit *presento*, cum îl numim noi aici. Dar fii atent! Acumulezi o mare cantitate de ON față de el și dacă se va ajunge vreodată la un târg, sper să ai în mânecă un *presento* cel puțin la fel de mare, în ușa fel ca ON să fie cât de cât în echilibru de ambele părți. Aici nu mai ține figura cu somonul și creveta! Ai priceput? Te descurci?

— Nu sunt sigur, spuse el cu îndoială.

Îi trecuse deja prin minte, de mai multe ori, că materialul obținut prin „Ruta Albastră” din Macao avea dimensiunile unei plevuște față de somonul pe care Tiger avea să i-l dăruiască sau refuze. Impactul micii fărâme pe care o primise deja de la el fusese formidabil. Testarea bombei de 200 megatone avusese loc aproape în ascuns și fusese întâmpinată cu protestele publice deja anticipate de Moscova. Cu toate acestea răspunsul puterilor occidentale fusese prompt. Sub pretextul protejării de manifestări ale animozității publice, personalului sovietic ce lucra în Anglia i se restrânsese accesul la o rază de patruzeci de kilometri de locuință și, tot pentru „protecție”, zona din jurul ambasadei, a consulatelor și a diferitelor reprezentanțe comerciale sovietice era înțesată de polițiști. Avuseseră loc, desigur, represalii asupra diplomaților și jurnaliștilor britanici aflați în Rusia, dar era de așteptat să se întâmple așa. Președintele Kennedy ținuse cel mai dur discurs din cariera sa și

promisese represalii totale din partea Statelor Unite în eventualitatea că Uniunea Sovietică ar fi detonat fie și o singură bombă în orice țară din lume aflată în afara teritoriilor sovietice. Această sentință dură, care provocase mormăitul nemulțumit al americanului de rând, a căpătat de la Moscova o ripostă destul de anemică – amenințarea că se vor lua măsuri similare dacă puterile occidentale ar fi detonat o rachetă nucleară pe teritoriul URSS sau al aliaților săi.

Câteva zile mai târziu, Bond fusese invitat din nou în bârlogul subteran al lui Tanaka.

— Nu vei transmite asta mai departe, sunt convins, îi spusese japonezul cu zâmbetul lui șiret, dar acțiunile legate de chestiunea de care ai luat cunoștință în mod personal au fost amânate pe termen nedefinit de către autoritatea centrală.

— Îți mulțumesc pentru această informație personală. Sper că ești conștient că amabilitatea pe care ai manifestat-o cu trei săptămâni în urmă a diminuat în mod considerabil tensiunea internațională mai ales în ce privește țara mea. Marea Britanie ți-ar fi enorm recunoscătoare dacă ar cunoaște generozitatea pe care ai manifestat-o față ea. Am temeiuri să sper în bunăvoința ta și pe viitor.

Bond se obișnuise cu formalismul circumlocuțiunilor orientale, cu toate că nu atinsese rafinamentul cu care Dikko i se adresa lui Tiger și care includea spre marele amuzament al japonezului, cel puțin un cuvânt de patru litere în fiecare propoziție înflorită.

— Bondo-san, acest instrument pe care dorești să-l închiriezi de la noi, în eventualitatea cel puțin improbabilă că ți se va pune la dispoziție, va implica un preț extrem de ridicat. Ce are de oferit țara ta, ca un negustor cinstit ce se află, în schimbul folosirii în deplină posesie a lui MAGIC 44?

— Avem o rețea foarte importantă de spionaj în China, cunoscută sub denumirea drept „Ruta Albastră” din Macao. Fructele acestei surse vor fi puse în întregime la dispoziția voastră.

Pe chipul masiv al lui Tiger se întipări o expresie de melancolie, dar în străfundul ochilor lui de tătar trecu o lucire răutăcioasă.

— Mă tem foarte tare că am vești proaste pentru tine, Bondo-san. „Ruta Albastră” a fost penetrată de organizația mea încă aproape de la înființare, așa că beneficiem de toate fructele

acestei surse. Aș putea să-ți arăt dosarele dacă dorești. Am redenumit pur și simplu rețeaua, numind-o „Ruta Portocalie”, dar trebuie să recunosc că materialele ei sunt foarte acceptabile. Atâta doar că le avem deja. Ce alte bunuri ai în minte pentru a fi oferite la schimb?

Bond râse scurt și amar. Mândria Secției J – și a lui M., dacă tot veni vorba! Munca, cheltuielile, pericolul implicat de activitatea rețelei aceleia! Și cel puțin jumătate din ele treceau în beneficiul Japoniei! Pentru Dumnezeu, călătoria asta începuse să-i deschidă ochii! Vestea asta va cam stârni valuri undeva, la nivel foarte înalt.

— Avem multe alte oferte atrăgătoare, spuse el aton. Acum, că ai demonstrat valoarea incontestabilă a dispozitivului vostru, pot îndrăzni să te rog să rostești un preț?

— Consideri că ai în mânecă ceva de o valoare considerabilă? Poate materiale de la o sursă similară, deși fără îndoială inferioară, care să aibă importanță egală în apărarea țării noastre?

— Fără îndoială, spuse Bond hotărât. Dar, dragă Tiger, n-ar fi o idee bună ca, odată ce te-ai hotărât, să faci o vizită la Londra și să inspectezi mânecile cu ochii tăi? Sunt sigur că Șeful va fi onorat să te primească.

— Nu ți s-au dat puteri depline de negociere?

— Așa ceva ar fi imposibil, dragă Tiger. Sistemul nostru de securitate este în așa fel conceput încât nici chiar eu nu am cunoștințe complete despre mărfurile pe care le avem în stoc. În ce mă privește, am doar capacitatea de a-i transmite șefului meu spusele tale sau de a-ți face orice serviciu personal pe care mi l-ai solicita.

Tiger Tanaka rămase pe gânduri. Părea să răsucească în minte, pe toate părțile, ultimele vorbe rostite de Bond. După o vreme încheie întrevederea cu o invitație la un restaurant cu gheișe, iar englezul plecă de la el cu sentimente amestecate, să raporteze la Melbourne și Londra informațiile pe care tocmai le ciugulise.

•

În camera unde stăteau după petrecerea cu gheișe și unde Tiger îl amenințase vesel cu moartea, capete de tigru rânjeau la el de pe pereți și își arătau colții de pe podea. Scrumiera pe care o folosea era montată într-o labă împăiată de tigru, iar fotoliul în

care stătea era tapițat cu blană de tigru. Domnul Tanaka fusese născut în anul Tigrului și repeta cu mare plăcere faptul că Bond se născuse în cel al Șobolanului.

Bond luă o înghițitură bună de sake și spuse:

— Dragă Tiger, n-aș suporta gândul să te pun în situația neplăcută de a mă șterge de pe fața pământului. Vrei să spui că de data asta cedrul nu se pleacă în fața taifunului? Atunci așa să fie. Acum îmi pun chezășie întreaga onoare.

Tiger își trase un fotoliu în fața lui, de cealaltă parte a măsuței scunde, își turnă o porție serioasă de whisky Suntory și o ațâță cu un șfichi de sifon. Zgomotul traficului nocturn de pe șoseaua Tokio – Yokohama răzbătea din depărtare, de după casele din jur, dintre care numai la câteva se mai vedeau pătratele de casă de păpuși ale ferestrelor luminate. Era sfârșitul lunii septembrie, dar vremea continua să rămână caldă. Trecuse cu zece minute de miezul nopții. Tiger începu să vorbească cu glas aproape șoptit:

— În cazul acesta, dragă Bondo-san, cum te cunosc a fi un om de onoare, desigur cu excepția cazurilor care privesc siguranța țării tale și cum cele ce-ți vor spune nu au nicio legătură cu ea, vei auzi o poveste foarte interesantă. Uite cum a fost.

Se ridică de pe fotoliu și se așeză pe *tatami*, aranjându-și picioarele în poziția lotus. Se vedea limpede că stă mult mai comod astfel.

— Încă de la începutul epocii Meiji, care, după cum bine știi, a fost împăratul care a inițiat modernizarea și occidentalizarea Japoniei încă de la începutul domniei sale, cu aproape o sută de ani în urmă, au existat din când în când străini care au venit în această țară și s-au stabilit aici. În mare parte erau excentrici sau oameni de știință, iar Lafcadio Hearn, americanul de origine europeană care a devenit cetățean japonez este un exemplu tipic pentru ei. Prezența lor a fost tolerată, de obicei cu oarecare amuzament. La fel ar fi privit probabil un japonez care ar cumpăra un castel în munții Scoției, ar învăța să vorbească limba galică cu vecinii lui și ar manifesta un interes neobișnuit și adesea impertinent față de tradițiile scoțiene. Dacă și-ar desfășura cercetările într-un mod politicos și pașnic, ar fi etichetat drept un excentric simpatic. Așa a fost cazul și cu occidentalii care s-au stabilit și și-au petrecut viața în Japonia, cu toate că ocazional, în perioada războiului, au fost considerați

spioni, închiși în lagăre și tratați cu destulă cruzime – cum de altfel s-ar fi întâmplat și cu ipoteticul japonez din Scoția. Ei bine, după ocupație au apărut numeroși astfel de oameni, care în marea lor majoritate sunt, după cum îți poți închipui, americani. Modul de viață oriental este deosebit de atrăgător pentru un american care-și dorește să scape de o cultură care, sunt convins că vei fi de acord cu mine, a devenit, ca să nu spun prea multe, din ce în ce mai neatrăgătoare pentru el, cu excepția straturilor de jos ale rasei umane care năzuiesc doar la mâncare din belșug, jucării lucioase precum automobilele și televizoarele și la bani câștigați ușor, adesea pe căi necinstite, în schimbul unor aptitudini sau activități minimale și care constituie pentru ei *summum bonum*, dacă îmi permiți acest ecou sentimental venit din educația mea la Oxford.

— Sigur că da. Dar spune-mi, nu ai schițat de fapt imaginea modului de viață care este acum încurajat în mod oficial și în Japonia?

Chipul lui Tiger Tanaka se întunecă într-o clipă.

— Deocamdată, spuse el cu dezgust, suntem supuși la ceea ce aș putea descrie cel mai bine prin termenul „Școala Coca-Cola”. Baseball, jocuri mecanice, hot dog, sâni hidos de mari, iluminat cu neon – toate astea sunt parte din prețul pe care-l plătim pentru că am fost înfrânți în război și aparțin modului de viață călduț și diluat pe care noi îl numim *oidemokorasu*, negarea frenetică a țapilor ispășitori oficial răspunzători pentru înfrângerea noastră – negarea spiritului samuraiului, așa cum este el înglobat în codul *kami-kaze*, negarea strămoșilor noștri, negarea zeilor noștri. E imaginea unui mod de viață absolut dezgustător, dar din fericire efemer, care are o importanță la fel de mare în istoria Japoniei precum o libelulă. Dar să revin la istorisirea mea. Rezidenții noștri americani sunt tipi simpatici – la un nivel mărunt, desigur. Sunt atrași de rămășițele tiparelor stricte ale modului nostru de viață, în primul rând de simetrie și echilibru, în contrast cu haosul ce domnește în America. Le place simplitatea noastră, cu substratul ei de înțelepciune profundă, așa cum este exprimată ea în ceremonialul ceaiului, de exemplu sau în arta aranjării florilor, în piesele GO, din care desigur că nu înțeleg o iotă. Și le mai place, firește, pentru că nu au strămoși și o viață de familie despre care să merite să vorbească, felul în care venerăm trecutul și pe cei din vechime.

În lumea lor efemeră, ei recunosc, în felul lor ignorant și pueril, perenitatea valorilor noastre, însă admiră și ficțiunea Vestului sălbatic și a altor mituri americane despre care au luat cunoștință nu prin educație, pentru că n-au, ci prin televiziune.

— Spui vorbe aspre, Tiger. Am destui prieteni americani care nu se potrivesc deloc descrierii tale. Bănuiesc că te referi la americanul de rând, la doua generație de locuitori ai Statelor Unite, ai căror părinți sunt în majoritate irlandezi, germani, cehi sau polonezi care ar fi făcut probabil mai bine să rămână și să muncească pe ogoarele ori în minele patriei lor de origine. Acesta e genul care vine să se împăuneze cu buzunarele prea pline de bani, într-o țară cucerită, sub acoperirea binecuvântată a Dungilor și Stelelor. Îmi închipui că din când în când se căsătoresc cu o japoneză și se stabilesc aici, iar de cele mai multe ori se grăbesc s-o șteargă. La fel au făcut și ai noștri în Germania. Dar asemenea indivizi de proastă calitate sunt mult diferiți de toți Lafcadio Hearn din lumea asta.

Tiger Tanaka se înclină până aproape de pământ.

— Iartă-mă, Bondo-san. Firește că ai dreptate, iar eu am fost distras de la istorisirea mea și am ajuns pe cărări ce nu merită a fi călcate. Nu te-am invitat aici ca să mă plâng ție destăinuindu-ți felul în care mă face să sufăr faptul că țara mea se află sub ocupație americană. E evident că sentimentele mele conțin o doză serioasă de suferință pentru faptul de a fi fost înfrânți. Îmi cer iertare. Și desigur că tu dreptate. Există destui americani culți care s-au stabilit la noi în țară și care sunt cetățeni admirabili. Ai avut dreptate să mă corectezi, căci am și eu prieteni printre oamenii aceștia, oameni care activează în domeniul artei, al științei, al literaturii și care sunt membri valoroși ai comunității. Hai să spunem că am fost luat de val. Mă înțelegi?

— Desigur, Tiger. Țara mea n-a mai fost ocupată de foarte multe secole. Noi n-am suferit efectul impunerii unei culturi noi asupra celei vechi, a noastre. Nu-mi pot imagina cum aș reacționa în circumstanțe similare. Probabil la fel ca tine. Acum te rog, continuă-ți povestirea.

Bond întinse mâna după butelca cu sake, ținută într-un vas cu apă încălzită de flacăra molcomă a unei sobițe cu cărbuni își umplu paharul și bău cu poftă. Tiger se foi de câteva ori pe *tatami* și apoi reluă:

— După cum spuneam, există destul de mulți străini care și-au stabilit reședința în Japonia; mare parte din ei sunt niște excentrici inofensivi. Dar mai există și o persoană, intrată în țară anul acesta, în ianuarie, care s-a dovedit a fi un excentric de felul cel mai diabolic. Un adevărat monstru. Poți să râzi de mine, Bondo-san, dar este un demon ascuns într-un trup de om, nici mai mult nici mai puțin.

— Am întâlnit o mulțime de oameni diabolici la viața mea și pot spune că toți erau cam nebuni. Nu așa stau lucrurile și cu personajul tău?

— Deloc, ci chiar pe dos! Ingeniozitatea calculată a acestui om, capacitatea pătrunzătoare de a înțelege psihologia poporului meu îl dovedesc a fi o persoană pur și simplu genială. În opinia celor mai mari savanți și oameni de știință japonezi, el este un cercetător științific și un colecționar probabil unic în istoria lumii.

— Și ce colecționează?

— Colecționează moarte.

Capitolul 7

Colecționarul de moarte

Dramatismul exprimării îl făcu pe Bond să zâmbească.

— Un om care colecționează moarte? Vrei să spui că omoară oameni?

— Nu, Bondo-san, nu-i chiar așa de simplu. El îi convinge sau mai degrabă îi ademenește pe oameni să se sinucidă, îi explică Tiger încruntat. De fapt, nici așa nu m-am exprimat corect. Hai să spunem că furnizează o oportunitate, un mijloc ușor și atractiv celor care vor să-și ia zilele. În mai puțin de șase luni, colecția lui numără peste cinci sute de japonezi.

— Dar de ce nu-l arestați, de ce nu-l spânzurați?

— Nu-i chiar așa de ușor, Bondo-san. Ar fi mai bine să-ți spun totul de la început. În luna ianuarie a acestui an, a intrat în țară în mod cât se poate de legal un domn ce poartă numele de doctor Guntram Shatterhand, însoțit de Frau Emmy Shatterhand, născută de Bedon. Aveau pașapoarte elvețiene, iar

doctorul s-a recomandat ca fiind horticultor și botanist specializat în speciile subtropicale. Era înarmat cu referințe de la Jardin des Plantes din Paris, de la Grădinile Kew și de la alte autorități în domeniu, dar toate erau formulate în termeni mai degrabă nebuloși. În scurt timp, a intrat în contact cu autoritățile echivalente din Japonia și cu experți din Ministerul Agriculturii și toți acești specialiști au aflat cu uimire și încântare că doctorul Shatterhand era pregătit să cheltuiască nu mai puțin de un milion de lire sterline pentru fondarea în țara noastră a unei grădini botanice cu plante exotice, în care să adune neprețuite colecții de plante rare și arbuști din toată lumea. Intenționa să le importe pe cheltuiala lui, într-o stare de maturizare suficientă, în așa fel încât grădina să fie plantată cu minimum de întârziere – procedeu extrem de scump, dacă ai oarecare cunoștințe de horticultură.

— Nu știu o iotă! Nu face la fel ca milionarii texani care importă din Florida palmieri și arbuști ajunși la maturitate?

— Exact la fel. Ei bine, grădina botanică nu era destinată vizitatorilor obișnuiți, ci se afla la dispoziția experților japonezi în domeniu, pentru studiu și muncă de cercetare. Până aici totul a fost bine. Guvernul meu a acceptat cu entuziasm oferta și l-a răsplătit pe bunul doctor cu un permis de ședere pe o durată de zece ani – privilegiu foarte rar și greu de dobândit. În același timp, autoritățile de la imigrări au întreprins o investigație de rutină asupra doctorului, prin intermediul departamentului meu. Cum nu avem birou teritorial în Elveția, am înaintat solicitarea prietenilor noștri de la CIA și în scurt timp am căpătat datele cerute. Se pare că e de origine suedeză și că nu e prea bine cunoscut în Elveția unde îndeplinește doar cerințele minime pentru statutul de rezident, concretizate într-un apartament cu două camere într-un bloc de locuințe din Lausanne. În același timp însă, situația lui financiară înregistrată la Union de Banques Suisses e cea a unui client privilegiat – statut care am înțeles că se acordă doar multimilionarilor. Cum în Elveția banii sunt aproape unicul criteriu social, situația lui a fost caracterizată drept impecabilă, deși nu s-a obținut nicio informație legată de statutul său de botanist. La întrebările noastre, specialiștii de la Jardin des Plantes și Kew Gardens l-au descris ca pe un amator entuziast care a făcut instituțiilor lor importante donații constând din specii de plante tropicale și subtropicale adunate

de el în expedițiile pe care le finanțase. Mda!... Așadar, omul nostru era un cetățean deosebit și foarte bine înzestrat la capitolul financiar, ale cărui scopuri inofensive aduceau oarecare beneficii Japoniei. Am dreptate?

— Cam așa se pare.

— După ce a călătorit prin toată țara în stil mare, doctorul s-a atașat în mod deosebit de un castel pe jumătate ruinat din Kyushu, insula noastră din sud. Castelul e situat într-o zonă extrem de izolată, pe coastă, nu departe de Fukuoka – prefectura principală a insulei. În vremurile de demult, făcea parte dintr-un șir de castele orientate cu fața spre strâmtoarea Tsushima – scena faimoasei înfrângeri a marinei sovietice. Destinația lor inițială era respingerea atacurilor inițiate de coreeni. Multe din ele s-au transformat în ruine, dar cel ales de doctor fusese ocupat până la ultimul război de către o familie excentrică de textiliști milionari, iar monumentalul lui zid împrejmuitor era tocmai ceea ce căuta doctorul pentru a asigura intimitatea necesară demersurilor sale. În scurt timp, o întreagă armată de constructori și decoratori a luat în stăpânire castelul. Între timp au început să sosească din toată lumea plantele comandate de doctor, care au fost imediat plantate în soluri și locații adecvate pe baza unei autorizații în alb căpătate de la Ministerul Agriculturii. Trebuie să adaug că unul din motivele pentru care doctorul a ales castelul acela a fost terenul aferent clădirii, care se întinde pe aproximativ cinci sute de acri, are în componență o mare cantitate de rocă vulcanică și este presărat cu numeroase plante și fumarole care sunt obișnuite în Japonia. Acestea vor furniza pe tot timpul anului temperatura necesară pentru buna dezvoltare a arbuștilor, copacilor și plantelor tropicale. Doctorul și soția lui care, dacă tot veni vorba, e groaznic de urâtă, s-au mutat în castel în mare grabă și s-au apucat să angajeze dintre localnici personal pentru întreținerea locuinței și a terenurilor.

Tiger făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea și trăsăturile chipului său căpătară din nou un sens descendent, oglindind o mâhnire profundă.

— Și a venit momentul în care n-ar fi trebuit cu niciun chip să caracterizez drept aiurite rapoartele primite de la șeful poliției din Fukuoka! În ele mi se atrăgea atenția că doctorul își recruta

angajații numai dintre foștii membri ai Societății Dragonului Negru.

— Ce e societatea asta?

— Ce a fost, îl corectă Tiger. Societatea a fost desființată în mod oficial înainte de izbucnirea războiului, dar în zilele ei de glorie a fost cea mai temută și puternică societate secretă din Japonia. La originile ei, era alcătuită din *soshi*, drojdia luptătorilor – samurai pe care restaurația Meiji, de acum o sută de ani, i-a lăsat fără stăpân – dar mai târziu a început să recruteze teroriști, bandiți, membri ai organizațiilor fasciste, ofițeri dați afară din marină și armată, mercenari și tot soiul de scursuri, dar și oameni bogați de afaceri din industrie și finanțe, ba chiar și un ministru care a considerat că organizația poate fi folosită în scopuri mult mai practice comparativ cu activitatea murdară pe care o desfășurase până atunci. Dar lucrul cel mai ciudat a fost acela că doctorul și-a ales tocmai colțul acesta îndepărtat al Japoniei care, lăsând la o parte avantajele de ordin practic, adăpostise pe vremuri sediul central al Societății Dragonului Negru și fusese mereu un cuib de extremiști. Astăzi însă, nu mi se mai pare deloc ciudat. Toyama Mitsuru, fostul conducător al societății era din Fukuoka; la fel și anarhistul Hirota și Nakano, conducătorul facțiunii fasciste din Dietă numită Tokohai. Districtul acesta a fost dintotdeauna un cuib de bandiți și așa a rămas și astăzi. Aceste secte extremiste nu mor niciodată în întregime, dragă Bondo-san, așa cum ai putut să constați și singur din recenta resurgență a organizației Cămășile Negre din Anglia, așa că doctorului Shatterhand nu i-a fost deloc greu să adune vreo douăzeci de personaje extrem de dure și periculoase în jurul lui – toți îmbrăcați impecabili în servitori și grădinari și, fără îndoială, deosebiți de înzestrați pentru aceste îndeletniciri de fațadă. După ce familia s-a instalat, prefectul poliției a considerat că e de datoria lui să facă o vizită de politețe și să-i avertizeze pe distinșii locuitori ai castelului cu privire la calitatea proaspeților angajați, însă doctorul a închis net subiectul, motivând că are nevoie de gărzi competente care să-i asigure intimitatea și să împiedice accesul intrușilor în grădina ce-i adăpostește valoroasa colecție de plante. Motivul a părut destul de rezonabil si-apoi se știa că doctorul are protectori înalți la Tokio. Prefectul s-a înclinat adânc și a ieșit,

foarte impresionat de etalarea exagerată de opulență în inima provinciei sale atât de sărace.

Tiger Tanaka se opri din istorisit, turnă sake pentru Bond și Suntory pentru el. Bond folosi ocazia pentru a-l întreba cât de periculoasă fusese în realitate Societatea Dragonului Negru și dacă era echivalentul *tongurilor* chinezești.

— Mult mai puternică decât ele. Probabil ai auzit de *tongurile* Ching-Pang și Hung-Pang, care erau atât de temute în China pe vremea Kuomintangului. Nu? Ei bine, dragonii negri erau de o sută de ori mai răi. Dacă se porneau împotriva ta, singura alternativă care-ți rămânea era moartea. Oamenii ăia erau de o cruzime înspăimântătoare și operau numai pentru bani gheață, independent de orice criteriu politic.

— Ei bine, au făcut vreun rău de când se află în serviciul doctorului?

— O, nu! Acum nu sunt cu nimic mai mult decât ceea ce a spus el – angajați personali sau, în cel mai rău caz dacă vrei, gărzi de corp. Problema e cu totul alta și mult mai complexă. Vezi tu, acest Shatterhand a creat ceva ce nu pot denumi altfel decât o grădină a morții.

Bond ridică o sprânceană. Zău așa, Tiger folosea metafore ridicol de dramatice pentru un conducător al Serviciilor Secrete japoneze!

Parcă citindu-i gândul, Tiger zâmbi larg și auriu.

— Bondo-san, văd pe chipul tău că mă consideri fie beat, fie nebun. Dar ascultă-mă puțin! Acest doctor Shatterhand și-a umplut faimoasa grădină botanică numai cu plante otrăvitoare, lacurile și pâraiele le-a populat cu pești otrăvitori, a infestat toată proprietatea cu șerpi, scorpioni și păianjeni veninoși. El și nevasta lui cea hidoasă nu sunt atacați de creaturile astea, pentru că ies din castel echipați corespunzător – el cu o armură de secol șaptesprezece, ea cu un soi ciudat de pelerină protectoare. Nici muncitorii lui nu sunt vătămați, pentru că poartă cizme de cauciuc înalte până la genunchi și măști de protecție, cu care mulți dintre japonezi își acoperă gura și nasul pentru a evita molipsirea sau răspândirea unei infecții.

— Ce scenariu cretin!

Tiger căută prin faldurile *yukatei* în care se schimbase după ce intraseră în casă și scoase dintr-un buzunar câteva foi de

hârtie prinse laolaltă cu un ac cu gămălie. I le întinse lui Bond, căruia îi ceru:

— Ai răbdare. Nu judeca ceea ce nu înțelegi. Eu nu știu nimic despre aceste plante otrăvitoare și probabil că nici tu. Iată o listă cu cele care au fost plantate până acum în grădina doctorului împreună cu comentariile unor specialiști din Ministerul Agriculturii. Citește-o pe-ndelete, nu te grăbi. Va fi interesant să afli ce vegetație fermecătoare crește pe suprafața globului!

Bond luă foile de hârtie. Prima conținea o serie de generalități referitoare a otrăvurile vegetale. Celelalte alcătuiau o listă adnotată. Toate purtau sigiliul Ministerului Agriculturii. Se apucă să citească.

Plantele otrăvitoare conținute în listă erau încadrate în șase categorii principale:

1. *Cauzatoare de del*ir. Manifestări: halucinații, delir; pupile dilatate; senzație de sete și uscăciune; lipsă de coordonare în mișcări; apoi paralizie și spasme.

2. *Cauzatoare de ebrietate*. Manifestări: excitare a funcțiilor cerebrale și a circulației sanguine; pierderea capacității de coordonare a mișcărilor și spasme musculare involuntare; vedere dublă; apoi somn și comă profundă.

3. *Cauzatoare de convulsii*. Manifestări: spasme intermitente, de la cap și în jos. Moartea, provocată de epuizare, survine de obicei în termen de trei ore; dacă se iau cu promptitudine măsurile necesare, persoana otrăvită își poate reveni în scurt timp.

4. *Cauzatoare de depresii*. Manifestări: amețeală, vomă, dureri abdominale, vedere distorsionată, convulsii, paralizie, leșin, uneori asfixie.

5. *Cauzatoare de astenii*. Manifestări: amorțeală, usturimi ale gurii, dureri abdominale, vomă, diaree, delir, leșin, paralizie.

6. *Iritante*. Manifestări: senzație de arsură pe gât și în stomac, sete, amețeală, vomă. Moarte provocată de șoc, convulsii sau epuizare, ori prin înfometare, datorită rănirii grave a gâtului și stomacului.

LISTA SPECIMENELOR IMPORTATE
DE DOCTORUL GUNTRAM SHATTERHAND,
ALCĂTUITĂ DE DEPARTAMENTUL

Arborele otrăvitor jamaican (*Piscidia erythrina*): Arbore care atinge înălțimea de 9 metri, cu flori albe sau de culoarea sângelui. Cauzator de ebrietate. Substanță toxică: piscidina. Indiile de Vest.

Turta lupului sau nuca vomica (*Strychnos toxifera*): Plantă agățătoare; rășină negricioasă extrasă din coajă folosită la otrăvirea săgeților. Moartea survine în termen de o oră și este provocată de paralizia căilor respiratorii Substanțe toxice: curarra, stricnina, brucina. Guiana.

Fasolea Sfântului Ignaz (*Strychnos Ignatii*): Arbore scund, ale cărui semințe conțin brucină. Cauzatoare de convulsii. Filipine.

Arborele Upas (*Strychnos tieute*): Arbust cățărător. Din frunze, semințe și coaja tulpinii și a rădăcinii se extrage stricnină sau brucină. Java.

Lemnul șarpelui (*Strychnos colubrina*): Arbore cățărător. Conține stricnină, brucină. Cauzatoare de convulsii. Java, Timor.

Ipeca (*Psychotria ipecacuanha*): Arbust. Substanță toxică: emetina extrasă din rădăcină. Cauzatoare de depresii. Brazilia.

Strofantul (*Strophantus hispidus*): Plantă cățărătoare, ajunge până la aproape doi metri înălțime. Substanțe toxice: strofantina, incina. Cauzatoare de astenie. Africa de Vest.

Calvarul de Madagascar (*Tanghinia venenifera* sau *cerbera tanghin*): Arbore peren, scund. Fructe purpurii cu pete verzi. Substanță toxică: tanghinina, cerberina. Cauzatoare de astenie. Madagascar.

Arborele otrăvitor malaiezian (*Antiaria toxicaria*): Arbore care crește în junglă. Ramurile apar pe tulpină la 9 m deasupra solului. Lemn ușor, alb, foarte dur, cu sevă lăptoasă. Substanță toxică: antiarina, extrasă din sevă. Cauzatoare de astenie. Java Borneo, Sumatra, Filipine.

Iedera otrăvitoare (*Bhus toxicodendron*): Arbust cățărător, flori galbene-verzui. Tulpina conține o sevă lăptoasă – iritantă. Substanță toxică: toxicodendrolul. Statele Unite ale Americii.

Oleandrul galben (*Thevetia peruviana*): Arbore scund. Toate părțile lui sunt fatal toxice, dar în special fructele. Pulsul încetinește, apar stări de vomă, se instalează șocul. Hawaii.

Ricinul (*Ricinus communis*): Din semințe se extrage un ulei care conține substanța toxică – ricina. Inofensiv dacă este

ingerat. Dacă intră în circulația sanguină prin zgârieturi sau julituri, este fatal în 7-10 zile. O sutime de miligram poate omorî un om de nouăzeci de kilograme. Pierderea poftei de mâncare, vomă, diaree, delir, leșin și moarte. Hawaii, America de Sud.

Leandrul (*Nerium Indicum*): Arbust veșnic verde. Rădăcinile, coaja, seva, florile și frunzele sunt fatal toxice. Acționează în principal asupra inimii. Folosit în India pentru tratarea leprei, provocarea avorturilor și sinucideri. O persoană care a mâncat carne friptă la foc deschis, în care se strecurase și o rămurică de leandru, a murit otrăvită. India, Hawaii.

Ochiul crabului (*Abrus precatorius*): Arbust cățărător, cu semințe lucioase, roșu intens ce cântăresc aproximativ 1,75 grame, folosite de aurarii indieni ca și greutăți la cântărire. Semințele se pisează și se transformă în pastă cu puțină apă rece. Această pastă se modelează sub forma unor mici cilindri ascuțiți la un capăt care, dacă sunt introduși sub pielea unui om sau animal, provoacă moartea acestuia în răstimp de patru ore. India Hawaii.

Ciumăfaia (*Datura stramonium*): varietate din familia Solanacee, crește în nordul Africii, India. În Mexic se întâlnește *Datura meteloides*, iar în America Centrală și de Sud, *Datura tatula*. Toate plantele din această familie sunt puternic halucinogene. Fructele *Daturei stramonium* sunt fumate se către arabi și swahili, negrii din Africa de est îi mănâncă frunzele, iar bengalezii îi adaugă semințele la hașiș și frunzele la marihuana. *Datura tatula* era folosit ca drog al adevărului în tribunalele indienilor zapoteci. Dependența de *toloachi*, o băutură preparată din *Datura tatula*, cauzează imbecilitate cronică.

Crinul cățărător (*Gloriosa superba*): Varietate cățărătoare de crin spectaculos de frumoasă. Rădăcina, tulpina și frunzele conțin un narcotic cu gust acru, superbina, precum și colchicină și colină. Trei boabe de colchicină sunt fatale. Hawaii.

Arborele vacă sau *Nisiparul* (*Hura crepitans*): Întregul arbore conține un emetocatartic activ, folosit în Brazilia ca otravă. De asemenea, conține crepitină din același grup de otrăvuri ca și ricina. Inofensivă dacă este ingerată, trebuie să ajungă în circuitul sanguin prin intermediul unei răni ca să fie fatală. Moartea survine în 7-10 zile. America Centrală și de Sud.

Liliacul indian (*Melia azedarach*): Arbore scund, cu frunze verde-închis și flori violacee. Fructele lui conțin un narcotic toxic

care atacă întregul sistem nervos central. Hawaii, America Centrală și de Sud.

Jatropha curcas: Arbust ale cărui semințe crude au un efect violent de purgație, deseori fatal. Zona Caraibelor.

Cartoful mexican: Cartof sălbatic, crește spontan. Tradiția indiană spune că trebuie curățat de coajă în perioada cât luna este în descreștere; se pretinde că este nevoie de același număr de zile până să-și declanșeze efectul mortal, câte a fost ținut depozitat după recoltare. Substanță toxică: solanina. America Centrală și de Sud.

Ciuperca divină sau *Carnea zeilor* (*Amanita mexicana*): înrudită îndeaproape cu *Pălăria șarpelui*, ciupercă otrăvitoare întâlnită în Europa. *Ciuperca neagră*, se consumă proaspătă sau opărită în lapte și stropită cu alcool de agava. Provoacă hipersensibilitatea suprafeței pielii, exacerbarea auzului și văzului, apoi halucinații care durează câteva ore, urmate de o melancolie profundă. Substanță activă necunoscută. America Centrală și de Sud.

Bond termină de citit și restitui hârtiile.

— Să mă ferească Dumnezeu, spuse el ca o concluzie, grădina doctorului Shatterhand e cu adevărat un loc adorabil.

— Sunt convins că ai auzit de peștii piranha din America de Sud. Pot să curețe toată carnea de pe oasele unui cal în mai puțin de o oră. Denumirea lor științifică este *Serrasalmus*. Subspecia *Nattereri* este cea mai feroce. Bunul nostru doctor a preferat să-și populeze lacurile cu ei, în locul obișnuiților noștri carași aurii. Înțelegi la ce mă refer?

— Nu. Sincer, nu pricep nimic. Care este obiectul strădaniilor bunului doctor?

Capitolul 8

Ucis cu flori

Era ora trei a dimineții. Zgomotul traficului spre Yokohama se stinsese. James Bond nu se simțea obosit, căci era total absorbit de povestea extraordinară a doctorului elvețian care, după cum

se exprimase Tiger cu atâta originalitate, „colecționa moarte”. Era convins că japonezul nu-i spusese povestea asta bizară doar ca să petreacă o seară plăcută. Simțea că punctul culminant se apropie cu fiecare clipă. Dar în ce anume va consta acesta?

Tiger își trecu palmele peste față.

— Ai citit articolul din ediția de seară a ziarului *Asahi*? Era vorba de o sinucidere.

— Nu.

— Sinucigașul era un elev în vârstă de optsprezece ani, care căzuse pentru a doua oară examenul de admitere la Universitate. Locuia într-o suburbie a Tokioului. Aproape de locuința lui se află șantierul unui nou magazin universal. Băiatul a ieșit din casă și s-a dus pe șantier. S-a apropiat de o sonetă care bătea în pământ pilonii pentru betonul armat al fundației, s-a strecurat printre muncitori și, când a văzut berbecele coborând, și-a pus capul pe pilonul de sub el.

— Ce întâmplare înfiorătoare! Dar de ce?

— Eșecul lui adusese dezonoare părinților, strămoșilor și așa a considerat el că își poate ispăși vina. Sinuciderea este cel mai nefericit aspect al modului de viață tradițional japonez. Sau poate cel mai nobil... Depinde din ce perspectivă privești lucrurile. Băiatul acela și familia lui au câștigat multă cinste a obrazului în vecinătate.

— Nu poți să aduci cinste unui obraz transformat în peltea de căpșuni.

— Mai gândește-te, Bondo-san! Ce părere ai, de pildă, despre decorațiile voastre post-mortem?

— Nu sunt decernate cuiva care s-a sinucis pentru că a picat la examen.

— Noi nu suntem la fel de *demokorasu* ca și voi, spuse Tiger ironic. Conform codului acelora dintre noi care am rămas, după cum ai zice tu, demodați, dezonoarea trebuie ștearsă. Nu există scuze mai sincere decât gestul de a-ți oferi în sprijinul lor propria viață – căci asta este, efectiv, tot ce ai de dat.

— Dar băiatul ăsta, chiar dacă a căzut la Universitate, putea să opteze pentru o instituție de învățământ de grad mai mic. După cum bine știi, noi în Marea Britanie exclamăm „Fir-ar!” sau chiar un cuvânt la fel de scurt dar mult mai dur dacă picăm un examen. După aceea ne reajustăm opțiunile, sau o fac părinții pentru noi și o luăm de la capăt. Dar în niciun caz nu ne punem

capăt zilelor. Nici nu ne-ar trece prin minte una ca asta, căci ar fi un gest mai degrabă neonorabil decât onorabil, o dovadă de lașitate, un refuz de a te confrunta cu adversitățile vieții. În plus, ar provoca o mare suferință părinților noștri și, fără îndoială, niciun strop de satisfacție strămbunilor.

— La noi e cu totul altfel. Și, în ciuda tuturor principiilor *demokorasu*, părinții acestui tânăr se vor bucura în seara aceasta, iar vecinii lor se vor bucura împreună cu ei. Onoarea e mult mai importantă pentru noi decât viața, mai valoroasă, mai frumoasă!

Bond ridică din umeri.

— Ei bine, eu consider că, dacă băiatul acela a avut destul curaj să se sinucidă, gestul lui a dus la risipirea în van a vieții unui bun japonez. De fapt, în Japonia această chestiune a sinuciderii nu e altceva decât o formă de isterie – o expresie a filonului de violență care străbate tot cursul istoriei acestei țări. Dacă vă prețuiți atât de puțin propria viață, se poate deduce cu ușurință că puneți un preț chiar mai mic pe viețile altora. Deunăzi am văzut un accident rutier într-una din intersecțiile principale ale orașului, nu știu cum se numește. Au fost implicate mai multe mașini și în jur erau o mulțime de oameni care zăceau pe jos. Au apărut polițiștii, dar în loc să se concentreze asupra răniților și să-i trimită la spital, au insistat să rămână fiecare unde era pentru ca ei să poată trasa cu cretă conturul lor și să facă fotografii, pentru cazul că se ajungea la tribunal.

— Așa obișnuim noi să facem, spuse Tiger cu indiferență. Suferim prea mult din cauza suprapopulării. Avorturile sunt legale. Și ne e de folos dacă mai moare din când în când câte cineva într-un accident de mașină. Dar e ceva adevărat în ceea ce-ai spus mai devreme. Cuvântul pe care-l folosim pentru sinucidere este *jiatsu*, în traducere exactă „ucidere de sine” și, cu toate că e o rezolvare violentă a unei probleme personale, nu atrage niciun stigmat așa cum s-ar întâmpla în lumea voastră. De fapt, unul din cele mai frumoase basme ale noastre, cunoscut de toți copii, este cel despre patruzeci și șapte de *ronini* – adică gărzi de corp. Din pricina neglijenței lor, Asano, stăpânul lor, a fost asasinat. Ei au jurat să-l răzbune și așa au făcut. Dar după aceea sau adunat într-un loc numit Ako și și-au făcut cu toții *seppuku* pentru a-și ispăși neglijența. Voi

cunoașteți acest act sub numele de *hara-kiri*, care este un termen vulgar care înseamnă „tăierea burții”. În zilele noastre, în perioada festivalului de la altarul din Ako, se suplimentează numărul de trenuri care circulă într-acolo, pentru a face față numărului mare de pelerini.

— Păi dacă vă creșteți copiii cu asemenea basme, nu vă puteți aștepta să nu venereze actul sinuciderii.

— Chiar așa, spuse Tiger cu mândrie. În fiecare un, douăzeci și cinci de mii de japonezi se sinucid și doar birocrații consideră că e o statistică rușinoasă. În plus, cu cât e mai spectaculoasă sinuciderea, cu atât e mai călduros aprobată. Nu demult, un tânăr student și-a dobândit un mare renume încercând să-și taie capul cu un fierăstrău. Îndrăgostiții își leagă mâinile și se aruncă din vârful unei stânci foarte înalte în cascada Kegon, din Nikko. Vulcanul Mihara din insula Oshima este un alt loc favorit al sinucigașilor. Oamenii își dau drumul pe panta încinsă a craterului și se aruncă cu încălțările aprinse, în ceaunul clocotitor din centrul lui. Pentru a combate această modalitate populară de petrecere a timpului liber, autoritățile băgăcioase au deschis pe vârful muntelui, cu mari cheltuieli, un „Birou pentru Prevenirea Sinuciderilor”. Însă tot roțile bunului și demodatului tren constituie cea mai convenabilă ghilotină căci au meritul de a fi operate de alții. Nu trebuie decât să faci câțiva pași și să te arunci.

— Ești un nemernic bătrân și însetat de sânge, Tiger! Dar ce scop are totuși prelegerea ta pe tema sinuciderii? Și ce legătură este între ea și grădina minunată a amicului Shatterhand?

— Totul se leagă Bondo-san, absolut totul. Vezi tu, oarecum împotriva dorințelor bunului doctor, grădina lui otrăvitoare a devenit pentru sinucigași cel mai râvnit loc din toată Japonia. Are toate elementele necesare: o călătorie cu faimosul nostru expres „Romance” până la Kyoto; o alta cu barca, peste frumoasa noastră mare interioară atât de încărcată de istorie; apoi trenul local până la Fukuoka, luat de la terminalul portului Beppu și, în sfârșit, o plimbare pe jos sau cu taxiul de-a lungul coastei pitorești, până la meterezele venerabile ale acestui misterios Castel al Morții. Escaladezi zidurile sau intri pe furiș, ascuns într-o căruță cu provizii și apoi te bucuri de o ultimă și contemplativă plimbare, poate mână în mână cu ființa iubită, printre plantele bine îngrijite. Și, în sfârșit, marele joc, jocul de

pachinko pe care japonezii îl iubesc atât de mult. Care dintre mingi va avea înscris pe ea numărul tău? Moartea ta va fi ușoară sau dureroasă? Va fi adusă de veninul unei vipere cu corn în timp ce te plimbi liniștit pe aleile bine greblate? Sau va cădea pe tine vreun soi de rouă dulce și mortală în timp ce-ți petreci noaptea la adăpostul unui arbore splendid? Ori poate că foamea sau curiozitatea te vor împinge să mesteci o mână de bobițe din acelea mici și roșii sau să culegi un fruct portocaliu din vârful copacului? Desigur, dacă vrei să sfârșești imediat, ai întotdeauna la îndemână o fumarolă clocotitoare ce răspândește duhoare de sulf. Dacă intri într-una din ele, temperatura de peste 1100° Celsius îți va lăsa timp doar pentru un țipăt. Locul acela nu e altceva decât un magazin universal al morții, cu rafturile încărcate de delicioase pachete cu autodistrugere, toate aflate la dispoziția ta gratuit. Nu-ți imaginezi cum se îndreaptă într-acolo din ce în ce mai mulți, tineri și bătrâni, ca spre un altar? Poliția a ridicat baricade cu care blochează șoseaua, iar adevărații vizitatori ai grădinii, botaniști și oameni de știință, trebuie să prezinte un permis de liberă trecere. Chiar și așa, sinucigașii își croiesc drumul către altar peste câmpuri și prin mlaștini, escaladează cu mâinile goale zidul înalt, își rup unghiile încercând să ajungă înăuntru. Firește, bunul doctor e foarte dezamăgit. A afișat peste tot pancarte de avertizare scrise pe un ton sever, cu craniul și oasele încrucișate pe ele, dar s-au transformat mai degrabă în panouri publicitare! A investit chiar într-un balon din acelea mare, cu heliu, pe care l-a agățat de acoperișul castelului. Bannerele care atârnă de el amenință cu închisoarea persoanele care intră prin efracție. Însă în ciuda precauțiilor doctorului, balonul ce plutește pe cer funcționează ca un miraj. „Moartea e aici!” proclamă el. „Vino să o iei!”

— Ești idiot, Tiger! De ce nu-l arestezi? De ce nu dai foc la întreaga proprietate?

— Pentru ce să-l arestez? Pentru că a furnizat Japoniei această colecție unică de plante rare? Să ard o reședință ce valorează peste un milion de lire sterline și aparține unui respectabil rezident *gaijin*? Omul ăsta n-a comis niciun delict. Dacă poate fi cineva învinuit pentru ceea ce se întâmplă, acesta e numai poporul japonez. E adevărat că ar putea să asigure o pază mai atentă, să le ceară oamenilor lui să patruleze prin grădină mai

des. Și, ceea ce e și mai ciudat, de fiecare dată când cheamă ambulanța victimele sunt deja moarte și de obicei se prezintă sub forma unei boccele calcinate pescuită dintr-o fumarolă. Din lista pe care ți-am arătat-o, te-ai fi așteptat ca victimele să fie doar ologite sau oarbe. Iar cel mai nedumerit în privința asta se dovedește a fi Herr Doktor. Ba chiar a sugerat că în cazurile de orbire sau amnezie, victimele au căzut într-una din fumarole din greșeală. Se poate să fie și așa. Dar, după cum ți-am mai spus, numărul victimelor din grădina lor a depășit deja cinci sute de persoane și, din pricina publicității, din ce în ce mai mulți oameni vor fi atrași de Castelul Morții. Trebuie să punem capăt chestiunii ăsteia!

— Ce s-a întreprins până acum?

— Doctorul a primit vizita câtorva comisii de investigare. Au fost tratate cu cea mai perfectă curtoazie, iar doctorul însuși a implorat să fie protejat împotriva celor care pătrund prin efracție pe proprietatea lui. S-a plâns că îi tulbură activitatea că rup ramurile prețioșilor lui arbori, că culeg plante de o valoare inestimabilă. S-a arătat doritor să coopereze deplin la orice măsură s-ar lua, cu excepția abandonării proiectului care este atât de drag inimii lui și atât de mult apreciat de specialiștii japonezi în botanică, bla-bla-bla. Mai mult, a făcut și o ofertă generoasă: va construi un departament de cercetare – care va fi condus de oamenii lui, îți dai seama – unde se vor extrage otrăvuri din plante și arbori, urmând ca substanțele să fie donate unor centre de cercetări în domeniul medical stabilite de autoritățile noastre. Bănuiesc că ai reținut din lectura făcută că, într-o formă diluată, multe din aceste otrăvuri sunt medicamente deosebit de eficiente.

— Dar cum de au ajuns să te preocupe toate astea?

Bond începea să se simtă somnoros. Se făcuse ora patru și o geană cenușie de lumină începuse să apară la orizont. Goli restul de sake din butelcă și bău. Avea gustul neplăcut al paharului băut în plus. Era vremea să se ducă la culcare, dar Tiger era evident obsedat de povestea asta nebunească, a cărei țesătură ridicolă și coșmarescă cu accente de Edgar Poe, Le Fanu, Bram Stoker și Ambrose Pierce, lăsa din când în când să se întrevadă imagini subtile și fugare ale Japoniei autentice.

Tiger nu părea afectat de ora târzie. Chipul lui de samurai era brăzdat cu riduri mai sinistre, mai brutale, iar sugestia vagă a

descendenței tătare, îmblânzită și civilizată ca un animal în cușcă, răzbătea tot mai des până la suprafață în luciul întunecat al ochilor negri. Rarele schimbări de poziție erau singurul semn că era interesat, ba chiar incitat de povestea pe care o istorisea.

— Cu o lună în urmă, Bondo-san, la solicitarea ministrului meu, ministrul de interne, am trimis acolo unul din cei mai buni oameni ai mei, cerându-i să descopere ce se petrece de fapt. Superiorul meu primise la rândul său ordine în acest sens de la primul ministru, căci chestiunea devenise deja de interes public. Am ales un om excelent, Bondo-san și i-am dat instrucțiuni să se ducă acolo, să observe și să raporteze. Ei bine, o săptămână mai târziu marea l-a aruncat pe o plajă din apropierea Castelului Morții. Orbise și delira. Avea arsuri cumplite pe partea inferioară a corpului și îngăima un *haiku* – adică un vers care numără șaptesprezece silabe – despre libelule. Mai târziu am descoperit că, pe când era copil, practicase și el una din distracțiile favorite ale tinerilor de la noi: legase cu un fir de ață o libelulă femelă și-i dăduse drumul să zboare, transformând-o în momeală pentru libelulele masculi. În felul acesta, poți foarte ușor să prinzi un mascul, căci se lipește de femelă și nu-i mai dă drumul. *Haiku*-ul pe care l-a tot recitat până să moară, ceea ce s-a întâmplat foarte curând, suna așa: „Dezolare! Libelule roz plutind deasupra mormintelor!”

James Bond avea senzația că trăiește într-un vis: încăperea micuță cu pereții construiți din panouri din imitație de hârtie de orez și furnir de cedru, priveliștea micii și enigmaticei grădini în care picura cu sunet argintiu apa, roșeața îndepărtată a zorilor pe cale să se ivească, răstimpul îndelungat punctat cu sake și țigări, glasul scăzut al naratorului istorisind un basm, așa cum l-ar fi spus într-un cort, sub cerul liber. Și totuși, era un lucru ce se întâmplase deunăzi, recent – se întâmpla chiar atunci; un lucru pentru relatarea căruia Tiger îl adusese în mod special acolo. De ce? Pentru că se simțea singur? Pentru că n-avea pe nimeni altcineva de încredere? Își îndreptă umerii, pleoștiți de starea de moleșeală și spuse:

— Îmi pare rău, Tiger. Ce ai făcut după aceea?

Tiger Tanaka păru că stă cu spatele și mai drept pe dreptunghiul auriu, tivit cu negru, al rogojinii *tatami*. Îl privi țintă în ochi și-i răspunse:

— Ce era să fac? Nimic, decât că le-am cerut scuze superiorilor mei. Și am așteptat să se ivească o soluție onorabilă. Am așteptat să apari tu!

— Eu?!

— Tu mi-ai fost trimis. Dar se putea la fel de bine să fie un altul.

Bond nu reuși să-și înăbușe un căscat. Avea senzația că noaptea aceea n-o să se mai termine niciodată. Se vede că lui Tiger i se pusese o pată japoneză pe creierul lui de japonez – ce dracu' ar fi putut el să facă?

— Tiger, e vremea să dormim puțin. O să-mi spui restul poveștii mâine. Poți fi convins că îți voi da orice sfat îmi va sta în putință. Îmi dau seama că e o problemă dificilă, dar e de genul celor peste care trebuie să lași să treacă o noapte, ca să poți găsi o soluție cu mintea limpede.

— Stai jos, Bondo-san, spuse Tiger și vorbele lui sunară ca o poruncă. Dacă ai vreun respect pentru țara ta, vei pleca mâine. La ora douăsprezece și douăzeci, din gara principală a orașului, pleacă un tren cu destinația Fukuoka, pe insula sudică Kyushu. Nu te mai întorci la hotel și n-o să-l întâlnești pe Dikko. De acum înainte, te afli la ordinele mele. S-a înțeles? încheie el cu voce șoptită și catifelată.

Bond sări în picioare de parcă l-ar fi înțepat ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot îndrugi tu acolo, Tiger?

— Deunăzi, în biroul meu, ai făcut o afirmație foarte importantă. Ai spus că ești împuternicit să-mi faci orice serviciu personal pe care ți l-aș solicita în schimbul unui aparat MAGIC 44.

— N-am spus că sunt împuternicit, ci doar că aș face orice pentru tine, pe propria mea răspundere.

— E foarte bine și așa. Ei bine, te-am crezut pe cuvânt și am solicitat o audiență la primul ministru. El mi-a dat instrucțiuni cum să procedez și mi-a cerut să tratez acțiunea mea ca pe un secret de stat cunoscut doar de el și de mine – și, firește, de tine.

— Haide, Tiger, spuse Bond nerăbdător, mai lasă vorbăria! Ce vrei să fac?

Dar Tiger nu trebuia grăbit.

— Bondo-san, nu vreau nici să fiu necioplit cu tine, nici să te simți jignit, pentru că suntem prieteni, nu-i așa? E o tristă

realitate că eu și mulți alții ce dețin funcții importante în Japonia ne-am format până la război o opinie nu tocmai bună despre britanici. Nu doar că ați pierdut un imperiu măreț, ci ați părut aproape nerăbdători să-l azvârliți cu amândouă mâinile. Bine, spuse el ridicând o mână, n-are rost să intrăm mai adânc în subiect și să discutăm motivația acestei atitudini politice, dar când ați încercat aparent să vă opriți căderea, în chestiunea Canalului Suez, n-ați reușit decât o cârpăceală jalnică, una din cele mai demne de milă din istoria lumii, dacă nu mai rău. După aceea guvernele voastre s-au dovedit, unul după altul, incapabile să conducă și au cedat controlul efectiv al țării în mâinile sindicatelor – care par să fie dedicate principiului muncii din ce în ce în ce mai puține răsplătită cu bani din ce în ce mai mulți. Acest huzur în puf, strădania de a se fofila de o zi cinstită de muncă, subminează cu o viteză îngrijorătoare fibra morală a englezilor, cea atât de admirată pe vremuri de o lume întreagă. În locul lor, ceea ce vedem acum e o hoardă inutilă și dezorientată de căutători de plăceri care pariază la curse și la bingo, se plâng de vreme și de declinul economic al țării și își dau importanță colportând bârfe despre ultimele activități ale familiei regale și ale așa-zisei voastre aristocrații, în paginile celor mai josnice publicații din întreaga lume.

Bond izbucni într-un hohot copios de râs.

— Ești de-a dreptul ireverențios, Tiger! Ar trebui să-ți consemnezi tirada în scris, s-o semnezi „Octogenarul” și s-o trimiți la *The Times*. Mai bine ai veni în Anglia, ca să poți vedea la fața locului ce se întâmplă. Nu-i chiar așa de negru dracul…

— Bondo-san, ai pledat „vinovat” cu gura ta. „Nu-i chiar așa de negru dracul”… ce să zic! Asta-i scuza miorlăită a unui băiețel care are medii foarte proaste la sfârșitul trimestrului. De fapt, în opinia puținilor prieteni care v-au rămas, dracul vostru este negru de-a binelea. Iar tu vii la mine și-mi ceri un aparat foarte important cu ajutorul căruia să vă mai cârpiți ruinele a ceea ce a fost pe vremuri o putere cu adevărat măreață! De ce ți l-aș da? Cu ce ne-ar ajuta pe noi asta? Cu ce v-ar ajuta pe voi asta, Bondo-san? E ca și cum am oferi săruri de mirosit unui boxer de categorie grea amețit de lovituri, chiar înaintea knock-out-ului inevitabil.

— Să te ia naiba Tiger! Să vă ia naiba pe toți, izbucni Bond furios. Voi, care sunteți o hoardă de militanți naționaliști,

potențiali criminali care tânjesc să scape de stăpânirea americană ca să se poate juca din nou în tihnă de-a samuraii, ca să poată să-și ascundă rânjetul crud îndărătul zâmbetului încremenit al unei măști, nu faceți altceva decât să judecați oamenii după propriile voastre standarde de junglă. Dă-mi voie să-ți spun, bunul meu prieten: poate că Anglia a sângerat destul de mult din pricina celor două războaie mondiale, poate că politica noastră de susținere a bunăstării ne-a învățat să așteptăm prea mult fără să dăm nimic, poate că procesul de eliberare a coloniilor s-a petrecut prea rapid, dar tot noi urcăm pe muntele Everest, batem o mulțime de națiuni la o mulțime de sporturi și câștigăm premii Nobel! Politicienii noștri or fi ei superficiali și ușor de corupt, dar nici cu ai voștri nu mi-e rușine. Așa sunt toți politicienii din lume. Dar să știi că trăsăturile acestea negative nu caracterizează poporul britanic – cu toate că numără doar cincizeci de milioane de suflete!

— Bine spus, Bondo-san, îl aprobă Tanaka vesel. Mă gândeam eu că voi reuși să-ți dărâm faimosul stoicism englez dacă lovesc destul de tare. Voiam doar să mă asigur. Și, dacă binevoiești să afli, vorbele tale sunt aproape similare cu cele pe care le-am adresat primului meu ministru. Și știi ce mi-a spus? Mi-a spus: „Bine, domnule Tanaka, pune-l pe comandantul Bond la încercare. Dacă reușește, voi recunoaște că în Marea Britanie încă mai există o elită și voi ști că valoroasa noastră aparatură va fi în siguranță în mâinile lor. Dacă nu reușește, îi vei refuza politicos solicitarea”.

Bond ridică din umeri, simțind că-și pierde răbdarea. Suferea din cauza atacurilor lui Tiger și a jumătăților de adevăr pe care le simțise în spatele cuvintelor lui.

— Bine, Tiger. Ce-i cu încercarea asta caraghioasă? Probabil vreo aiureală tipică de-a voastră cu samurai!

— Mai mult sau mai puțin, îl aprobă Tanaka cu sinceritate. Va trebui să intri în Castelul Morții și să-l ucizi pe Dragonul care sălășluiește înăuntru.

Capitolul 9

Japonia instant

Mașina neagră se hurduca pe străzile pustii, lucioase și umede de roua unei dimineți ce anunța vreme frumoasă. Tiger îmbrăcase haine lejere, ca pentru o ieșire în aer liber și avea alături o geantă micuță, cu lucrurile necesare pentru noapte. Erau în drum spre o baie publică despre care spusese că este foarte specială și că are o atmosferă deosebit de plăcută. În plus, era și foarte discretă, ceea ce le oferea ocazia de a începe să transforme înfățișarea lui Bond într-una mai asemănătoare unui japonez.

Tiger înlăturase obiecțiunile ridicate rând pe rând de Bond. Toate dovezile obținute demonstrau limpede că acel doctor era un adevărat furnizor de moarte. Pentru că era nebun? Pentru că asta îl distra? El unul nu știa, nici nu-i păsa. Din evidente motive politice, asasinarea lui, aprobată în mod oficial, nu putea fi dusă la îndeplinire de un japonez. În consecință, intrarea lui Bond în scenă era foarte oportună, căci avea o experiență foarte valoroasă în astfel de operațiuni clandestine. Dacă întâmplarea făcea să fie arestat de poliția japoneză, i se va asigura imediat o acoperire adecvată pe baza apartenenței la Serviciile Secrete ale unei țări străine. Va fi judecat, condamnat și apoi scos în cel mai mare secret din țară. Dacă dădea greș, se putea presupune că doctorul sau paznicii lui îl vor ucide. Dar ar fi fost mare păcat! Bond argumentă că nu are nimic personal cu acel botanist elvețian. Tiger îi replică liniștit că orice om de bună credință ar ridica mâna împotriva aceluia care a ucis deja cinci sute dintre semenii săi. Sau nu? Și, în orice caz, trebuia să ducă misiunea la îndeplinire în schimbul lui MAGIC 44 – asta nu-i liniștea conștiința? Bond recunoscu șovăitor că așa era. În ultimă instanță Bond obiectă spunând că, în orice caz, operațiunea era imposibil de dus la bun sfârșit. Un străin putea fi observat în Japonia de la opt kilometri distanță. Tiger îi răspunse că în privința asta se luaseră deja măsuri și că primul pas era vizita la acea foarte discretă baie publică. Acolo Bond va beneficia de primul său tratament și apoi va dormi puțin înainte să prindă trenul cu care aveau să călătorească împreună. În final, japonezul îl asigură cu un rânjet diabolic că o parte din tratamentul de care va beneficia îi va oferi din plin relaxare și plăcere.

Exteriorul băii publice semăna cu un han japonez – niște lespezi de piatră care alcătuiau o scurtă alee sinuoasă printre

pini pitici, o ușă larg deschisă și puternic luminată dând la iveală o întindere vastă de podea impecabil lustruită trei femei zâmbitoare, îmbrăcate în chimonoul tradițional, care se înclinau politicos, vioaie ca niște vrăbii cu toate că era cinci dimineața și inevitabilul șir de papuci de casă de dimensiuni cam mici și impecabil de curați. După multe plecăciuni și contra-plecăciuni și câteva fraze scurte rostite de Tiger, Bond își scoase pantofii și, doar în șosete (explicații ale lui Tiger și chicoteli politicoase pe după palmele mici și albe ale femeilor), făcu ceea ce-i spusese prietenul lui și o urmă pe una dintre femei de-a lungul unui coridor strălucitor de curat, până într-o încăpere ce părea o combinație miniaturală între un dormitor și o baie turcească. O tânără îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni scurți și foarte strâmți și un sutien de un alb orbitor, se înclină adânc, spuse „Scuze, vă rog” și începu să-i descheie nasturii de la pantaloni. Bond opri mâna gingașă în locul unde se afla și-i spuse femeii mai vârstnice, care era pe punctul de a trage paravanul încăperii cu un glas care ruga și poruncea în același timp:

— Tanaka-san!

Tiger apăru în scurt timp, îmbrăcat numai în chiloți.

— Ce mai e acum? întrebă el.

— Ascultă, Tiger, sunt sigur că fata asta drăguță și cu mine ne vom înțelege de minune, dar te rog să-mi spui care-i meniul. O mănânc eu pe ea sau mă mănâncă ea pe mine?

— Trebuie să înveți să te supui ordinelor fără să pui întrebări, Bondo-san, zise Tiger răbdător. Asta va fi esența relațiilor dintre noi în următoarele câteva zile. Vezi cutia aceea mare din lemn? După ce te va dezbrăca, fata te va băga în ea; trebuie să știi că sub ea arde un foc de cărbuni. Vei transpira. După vreo cincisprezece minute te va ajuta să ieși din cutie și te va spăla din cap până-n picioare. Ba chiar îți va curăța cu multă blândețe urechile, folosind un bețișor special de fildeș. Apoi va turna o vopsea neagră, foarte puternică, în cada aceea îngropată în podea și tu vei intra în ea. Te vei relaxa, îți vei înmuia în apa aceea fața și părul. După aceea fata te va usca și-ți va tunde părul în stilul japonez. Va urma un masaj pe canapeaua aceea din colț, pe care ea îl va face cât de plăcut și de îndelungat îi vei cere tu. În sfârșit, când va încheia masajul vei dormi. Când te vei trezi cu ouă, șuncă și cafea îi vei da fetei un sărut de bună

dimineața te vei bărbieri sau nu, după bunul tău plac și asta va fi tot.

Tiger îi puse fetei o întrebare scurtă. Aceasta își feri de pe frunte bretonul negru cu un gest cochet și răspunse.

— Fata spune că are optsprezece ani și o cheamă Mariko Ichiban. Mariko înseamnă „adevăr”, iar Ichiban, „numărul unu”. În stabilimentele astea fetele poartă câte un număr. Iar acum, te rog să nu mă mai deranjezi. Sunt pe cale de a mă relaxa într-un mod similar, dar fără vopsea din fiertură de coajă de nucă. Și, te rog, pe viitor să ai încredere. De-acum începi să treci printr-o perioadă în care vei experimenta senzații cu totul noi. Unele se vor putea dovedi ciudate și surprinzătoare, dar în niciun caz nu vor fi dureroase – atâta vreme cât ești sub autoritatea mea. Savurează-le din plin! Bucură-te de fiecare dintre ele ca și cum ar fi ultima. Bine? Atunci noapte bună, dragă Bondo-san. Din păcate noaptea va fi scurtă, dar dacă o trăiești din plin va fi plină de delicii până la ultima clipă de extaz. Iar după ea te vei trezi, după cum se spune, „un alt om”.

Cu o fluturare ironică din mână Tiger ieși și închise paravanul despărțitor.

Bond pricepuse mesajul, cel puțin o anumită parte a lui. În timp ce Mariko îi scotea cu degete experte pantalonii și cămașa, îi ridică capul și-i sărută apăsat gura moale și înmiresmată ca un boboc de floare.

Mai târziu, pe când ședea și reflecta în confortabila cutie de lemn, foarte obosit, cam beat dar vesel, își aminti de gândurile sinistre nutrite în grădina de trandafiri Queen Mary. Își mai aminti și discuția cu M., care îl asigurase că misiunea lui va fi pur diplomatică, mult diferită de joaca lui cu puști și pistoale. Ridurile de ironie din jurul gurii lui se adânciră.

Mariko se admira în oglinda de perete, aranjându-și cu mișcări iuți părul și sprâncenele.

— Mariko, afară! ceru el pe un ton ferm.

Fata zâmbi și se înclină, își scoase cu mișcări încete sutienul și se apropie de cutia de lemn în care stătea el. Se întrebă dacă la asta se referise Tiger spunând că va deveni „un alt om”, întinse mâinile spre Mariko și-i văzu sfârcurile întărindu-se când o lipi de el.

•

Cel care-l urma pe Tiger prin sălile înțesate de oameni ale gării principale din Tokio era cu adevărat un alt om. Fața și mâinile lui căpătaseră o nuanță maronie, părul negru și strălucitor de la ulei era tuns și pieptănat ordonat într-un breton scurt care îi ajungea până la jumătatea frunții, colțurile exterioare ale sprâncenelor îi fuseseră rase cu atenție, așa că acum erau îndreptate în sus. Era îmbrăcat la fel cu majoritatea călătorilor, cu o cămașă albă de bumbac încheiată până la ultimul nasture și o cravată ieftină tricotată din mătase neagră prinsă cu un ac subțire de aur exact pe mijlocul cămășii. Pantalonii negri cumpărați de gata și susținuți de o curea ieftină din plastic negru erau cam largi între picioare, după moda japoneză, dar sandalele negre din imitație de piele și șosetele de nylon bleumarin erau chiar pe măsura lui. Pe umăr îi atârna o geantă de voiaj micuță și uzată, cu sigla Liniilor Aeriene Japoneze, care conținea o cămașă de schimb, maieu, chiloți și șosete, țigări Shinsei și câteva articole ieftine de toaletă, de proveniență japoneză. În buzunare avea un pieptene, un portmoneu ieftin și uzat cu vreo cinci mii de yeni în bancnote mici și un briceag scurt și gros a cărui lamă măsura, în conformitate cu legile japoneze, nu mai mult de șase centimetri. Nu i se dăduse batistă, ci doar un pachet cu șervețele de hârtie. Tiger îi explicase motivul:

— Bondo-san, ce părere ai de acest obicei al occidentalilor de a-și sufla pe furiș nasul și a împacheta apoi grijulii rezultatul în bucăți de mătase ori bumbac fin, punându-l după aceea în buzunar ca și cum ar fi ceva deosebit de prețios? Ați proceda în același fel și cu celelalte excreții ale corpului vostru? Exact! Așadar, dacă ai nevoie să-ți sufli nasul cât timp ești în Japonia, fă-o nestânjenit și apoi aruncă imediat, într-un loc corespunzător, rezultatul!

În ciuda înălțimii, Bond se încadra destul de bine în mulțimea agitată și mișcătoare de pasageri. „Deghizarea” lui apăruse în mod misterios în camera lui de la baia publică, iar Mariko se amuzase grozav îmbrăcându-l.

— Acum gentleman japonez, spusese ea pe un ton admirativ și după un ultim și prelung sărut, se duse să răspundă la bătăile lui Tiger în panoul despărțitor.

Hainele și obiectele personale ale lui Bond fuseseră deja luate din cameră.

— Vor fi duse, împreună cu lucrurile tale de la hotel, la apartamentul lui Dikko, îi explicase Tiger. Astăzi, ceva mai târziu, Dikko îl va informa pe șeful tău că ai plecat împreună cu mine să vizităm sediul unde este produs și exploatat MAGIC 44, situat la mare distanță de Tokio și că vei lipsi câteva zile. Dikko chiar crede că așa este. Departamentul meu a fost informat că sunt plecat într-o misiune la Fukuoka, dar nu se știe că mă însoțești. Acum vom lua expresul spre coasta de sud, până la Gamagori și de acolo vom lua o ambarcațiune cu aripi portante ce ne va duce în portul de pescuit Toba. Vom petrece noaptea acolo. Călătoria până la Fukuoka o să dureze mai mult, căci doresc să te antrenezi și capeți toate informațiile necesare. E nevoie să te familiarizezi cu obiceiurile japoneze și cu modul nostru de viață, în așa fel încât să faci cât mai puține greșeli cu putință atunci când va veni vremea.

Expresul lucios, portocaliu cu argintiu, opri în fața lor. Tiger își făcu loc cu coatele și năvăli înăuntru, în timp ce Bond așteptă politicos, lăsând câteva femei să treacă înaintea lui. Când se așeză alături de Tiger, acesta îi șuieră enervat

— Prima lecție, Bondo-san! Nu lași femeile să treacă înainte! Le împingi din calea ta, le trântești la pământ dacă trebuie! În țara asta femeile n-au niciun fel de prioritate. Poți fi politicos cu oamenii foarte bătrâni dar cu nimeni altcineva. Ai înțeles?!

— Da, stăpâne, îi răspunse Bond sarcastic.

— Și termină cu glumele în stil occidental cât timp ești elevul meu! Adu-ți aminte că ne-am implicat într-o misiune foarte periculoasă.

— Bine, Tiger, spuse Bond resemnat. Dar să le ia toți dracii de…

Tiger ridică o mână făcându-i semn să se oprească.

— Asta-i o altă chestiune serioasă. Fără înjurături, te rog! În limba japoneză nu există asemenea cuvinte și folosirea unui limbaj urât nu există.

— Pe toți sfinții, Tiger! Niciun bărbat care se respectă nu poate trăi o zi fără o rezervă considerabilă de cuvinte de patru litere, cu ajutorul cărora să poată suporta greutățile vieții și să mai elibereze din presiune. Dacă ai întârzia la o convocare vitală în fața superiorilor și ți-ai da seama că ai uitat toată documentația acasă ar fi firesc să spui „Freddie-Unchiule Charlie-Katie”, mă rog, am formulat astfel ca să nu te ofensez.

— Nu, Bondo-san. Eu aș spune *shimata*, ceea ce înseamnă „am greșit”.

— Nimic mai rău?

— Nu există nimic mai rău de spus.

— Ei bine, presupunând că documentația a fost uitată din cauza șoferului, nu i-ai zice vreo două de să-i țiuie urechile?

— Dacă aș dori să-mi iau un șofer nou ar fi posibil să-i spun *bakyaro*, ceea ce înseamnă „prostănac afurisit” sau chiar *konchikisho*, adică „animalule”. Dar acestea sunt insulte cumplite, care l-ar îndreptăți pe deplin să mă lovească. Oricum, un lucru e sigur: ar coborî din mașină și nu l-aș mai vedea în viața mea.

— Și vrei să spui că ăstea sunt cuvintele cele mai urâte din limba japoneză! Dar cum e cu tabuurile voastre, cu împăratul, strămoșii și zeii? Nu-i trimiteți niciodată în iad, ori chiar mai rău?

— Nu, pentru că n-ar avea niciun sens.

— Bine atunci, s-o lăsăm baltă și să trecem la cuvintele murdare. Cum stați cu cele referitoare la sex?

— Avem două: *chimbo* pentru masculin și *monko* pentru feminin, dar nu sunt altceva decât descrieri anatomice grosolane și nu au niciun sens ca înjurătură. Ți-am mai spus, în limba noastră nu există înjurături.

— Ei bine, eu… adică… vreau să spun că sunt uluit. Un popor violent care nu are limbaj violent! Trebuie să scriu un articol științific pe tema asta. Nu-i de mirare că nu vă mai rămâne nimic de făcut când picați la un examen decât să vă sinucideți sau să îi tăiați iubitei gâtul dacă vă plictisește.

— De obicei le împingem sub trenuri sau tramvaie, spuse Tiger râzând.

— Păi, pe toți sfinții, v-ați simți mult mai bine dacă i-ați spune: „Tu…” – Bond se grăbi să reprime potopul de injurii care-i venise cu ușurință pe limbă – și să vă răcoriți.

— Cred că e destul, Bondo-san, îi spuse Tiger cu răbdare. Subiectul e închis. Dar vrei să fii atât de bun să te abții de la folosirea acestor cuvinte, chiar și în minte? Fii calm, stoic, impasibil. Nu-ți arăta furia. Zâmbește când ai ghinion. Dacă-ți luxezi glezna, trebuie să râzi.

— Ești un maestru crud, Tiger.

Japonezul zâmbi mulțumit.

— Bondo-san, încă nu știi nici jumătate din ceea ce ar trebui. Dar acum haide să mergem la vagonul restaurant, să mâncăm și să bem ceva. Tot whiskyul ăla Suntory pe care m-ai făcut să-l beau azi-noapte plânge după frățiorii lui.

— După frățiorul lui, îl corectă Bond.

— Un frățior nu-i destul, Bondo-san. Aș spune mai degrabă că am nevoie de toată familia!

Bond se lupta cu bucățelele și feliuțele de caracatiță crudă așezate pe o moviliță de orez („Trebuie să te obișnuiești cu specialitățile locale, Bondo-san”.) și privea linia zdrențuită a coastei, semănată din loc în loc cu mici fâșii de terenuri cultivate. Era dus pe gânduri când simți un ghiont puternic în spate. Căpătase constant ghionturi cât stătuse la tejghea – japonezii erau mari specialiști – dar de data asta se întoarse și zări spatele solid al unui bărbat care tocmai intra în compartimentul alăturat. În jurul urechilor avea răsucite niște fire albe, semn că purta mască și își acoperise capul cu o pălărie urâtă din piele. În timp ce se întorceau la locurile lor, observă că fusese jefuit. Portmoneul îi dispăruse. Tiger fu uimit.

— E ceva foarte neobișnuit pentru Japonia, spuse el defensiv, dar n-are importanță. Vei primi altul la Toba. Ar fi o greșeală că chemăm conductorul, căci nu dorim să atragem atenția asupra noastră. În următoarea gară ar fi alertată poliția iar noi am avea de dat declarații și de completat formulare. În plus, nu au nicio șansă să-l prindă pe hoț. Sunt convins că și-a scos deja masca și pălăria, devenind de nerecunoscut. Regret incidentul, Bondo-san și sper că îl vei uita.

— Sigur că da, n-are nicio importanță.

Coborâră din tren la Gamagori, un sat pitoresc situat la malul mării, cu o insulă bombată în mijlocul golfului despre care Tiger îi spuse că adăpostește un altar important. Călătoria până la Toba, cu o ambarcațiune cu aripi portante ce îi purtă pe mare cu o viteză de cincizeci de noduri, se dovedi o experiență fantastică. În timp ce coborau pe țărm, Bond surprinse printre pasageri imaginea unei siluete scunde și îndesate. Oare era hoțul din tren? Dar bărbatul acela purta ochelari cu rame groase de corn și nu era singurul bărbat solid din mulțime. Alungă gândul și-l urmă pe Tiger de-a lungul unor străduțe înguste, ornate vesel cu steaguri de hârtie și lampioane, până la clădirea discretă cu pini pitici în față, cu al cărei aspect tipic se obișnuise

deja. Erau așteptați și fură întâmpinați cu mare deferență. Bond își spuse că i-a cam ajuns. Simțea că rezerva de plecăciuni și de zâmbete i se împuținase simțitor, așa că se bucură când fu lăsat singur în camera lui înnebunitor de curată, cu obișnuitul servici de ceai impecabil de curat, împachetat în hârtie de orez. Se așeză în fața panoului despărțitor ce dădea spre o grădină de dimensiunile unei batiste după care se întindea cuprinsul nesfârșit al mării și privi mohorât la statuia gigantică a unui bărbat cu melon și frac, despre care Tiger îi spusese că îl reprezintă pe domnul Mikimoto, fondatorul industriei perlelor de cultură, care se născuse la Toba unde, pe vremea cât era doar un tânăr pescar sărac, inventase șmecheria cu introducerea unui fir de nisip într-o scoică vie pentru a obține o perlă. „În ce Dumnezeu m-am băgat”? se tot întreba el furios. Încă mai stătea acolo și blestema în gând din belșug când apăru Tiger care-i porunci răstit să îmbrace una din *yukata* care atârnau împreună cu așternutul în singurul dulap din încăpere.

— Trebuie neapărat să te concentrezi, Bondo-san îi spuse el apoi pe un ton mai blând. Dar vreau să știi că faci progrese și, ca răsplată, am cerut să ni se aducă o mare cantitate de sake și-apoi cina – homar, specialitatea zonei.

Dispoziția englezului se îmbunătăți într-o clipă. Își scoase pantalonii și îmbrăcă *yukata*.

— Stai! Pune partea dreaptă pe deasupra. Numai la morți se pune cu partea stângă!

Bond se înfășură ascultător în *yukata* și se așeză în poziția lotus la măsuța scundă față în față cu Tiger. Trebuia să recunoască faptul că chimonoul era comod și aerisit.

— Trebuie să recunosc că e un program pe placul meu, spuse el înclinându-se. Știi ce, Tiger, povestește-mi despre perioada când ai fost antrenat ca și *kami-kaze*. Cât mai amănunțit! Cum a fost acolo?

Li se aduse băutura. Chelnerița tânără și drăguță îngenunche pe *tatami* și turnă sake pentru amândoi. Tiger fusese prevăzător și ceruse să li se aducă parare. Bond îl bău pe-al lui dintr-o înghițitură.

— Obiceiurile tale grosolane de băutor se potrivesc foarte bine cu viitoarea ta identitate, constată el.

— Și care va fi aceea?

— Vei fi un miner din Fukuoka, căci în profesia asta se întâlnesc mulți bărbați înalți. Mâinile tale nu sunt bătătorite, dar se va considera că ai împins cărucioare în subteran. La momentul potrivit unghiile îți vor fi murdărite cu praf de cărbune. Ai fost prea prost ca să-ți treacă prin minte să ți le cureți cu o scobitoare. Ești surd și cretin. Uite-aici!

Tiger îi aruncă peste masă o carte de vizită soioasă cu colțurile răsucite în sus, pe care se vedeau mai multe ideograme japoneze.

— Aici scrie *Tsumbo de oshi* – surd și cretin. Dizabilitatea ta va inspira milă și oarecare dezgust. Dacă ți se adresează cineva arată-i asta și te va lăsa în pace. S-ar putea să capeți uneori ceva mărunțiș. Acceptă-l și înclină-te adânc.

— Mulțumesc foarte mult. Bănuiesc că va trebui să vărs aceste bacșișuri în fondurile tale secrete?

— Nu va fi necesar, rosti sec japonezul, cu chipul brusc împietrit. Cheltuielile noastre în această misiune sunt achitate de primul ministru, din fondurile personale.

— Sunt onorat, spuse Bond înclinându-se.

Câteva clipe în cameră se lăsă tăcerea, până când Bond își îndreptă spatele și zise vesel.

— Și-acum, nemernic bătrân, mai cere sake și povestește-mi despre *kami-kaze*. Sunt pregătit să devin, atunci când va fi momentul, un miner surd și cretin din Fukuoka. Sunt pregătit să mă înclin și să sâsâi în public precum cel mai bun dintre ei, dar, Doamne, când suntem singuri parola este Freddie-Unchiul Charlie-Katie, dacă nu, sunt gata să-mi pun capul sub o sonetă înainte să mă urci cu forța în vârful unei pagode! De-acord?

Tiger se înclină adânc.

— *Shimata*! Am greșit. Am fost prea insistent, iar îndatorirea mea este, în egală măsură, să distrez un prieten și să educ un învățăcel. Ridică paharul de pe masă, Bondo-san! Până nu faci asta, fata n-o să-ți toarne. Așadar, m-ai întrebat despre *kami-kaze*.

Tiger se clătină ușor în față și-n spate, iar ochii lui întunecați, de assasin, deveniră introspectivi. Își începu istorisirea fără să-și ridice privirile.

— Era cu aproape douăzeci de ani în urmă. Situația țării mele nu era deloc bună. Eu desfășuram oarecare activități de spionaj la Berlin și Roma. Mă aflam departe de raidurile aeriene și mai

departe încă de linia frontului, dar în fiecare noapte când ascultam la radio știrile transmise din țara mea și aflam despre apropierea înceată dar sigură a forțelor americane, care cuceream insulă cu insulă, atac aerian cu atac aerian, nu dădeam atenție veștilor false ale naziștilor ci mă gândeam doar că patria mea e în pericol și că eu trebuia să o apăr. Atunci vinul mi se acrea în gură și fetele din patul meu se transformau în gheață. Apoi am aflat despre splendida idee de a înființa corpul *kami-kaze*. Cuvintele înseamnă „Vântul Divin”, în amintirea vântului trimis de zei, care mi-a salvat țara de invazia hoardelor lui Kublai Khan în secolul al XIII-lea distrugându-i flota. Mi-am spus că acesta era modul onorabil de a muri – fără medalii, fără șanse de supraviețuire, poți să-i spui sinucidere dacă vrei, dar provocând pagube imense dușmanului. Mi-a părut cea mai eroică formă de luptă personală care se inventase vreodată. Aveam aproape patruzeci de ani. Trăisem din plin. Mi se părea firesc să iau locul unui tânăr. Tehnica era simplă căci oricine poate învăța să piloteze un avion. Escorta de avioane de luptă pornea la atac, după care nu mai trebuia să faci altceva decât să te lansezi asupra ambarcațiunii celei mai mari – de preferință un portavion ce transportase avioanele care îți bombardau pământul natal. Zburai până deasupra lui și îți fixai direcția spre pista de decolare și spre elevator; nu avea niciun rost să iei în calcul puntea sau chila căci erau puternic armate. Mai bine să iei ca țintă mașinăriile vulnerabile de pe puntea de zbor. Înțelegi?

Tiger era complet transportat. Se întorsese în timp și lupta în război. Bond cunoștea bine simptomele, căci și el se întorsese de nenumărate ori în pădurea bântuită a amintirilor. Își ridică paharul, iar fata îngenuncheată se înclină și turnă.

— Da, Tiger. Spune-mi mai departe.

— I-am obligat pe cei din Kempeitai să-mi accepte demisia, m-am întors în Japonia și am reușit să intru, pe căi mai mult sau mai puțin legale, într-o tabără de instruire *kami-kaze*. Era foarte greu să ajungi în ele, căci tot tineretul japonez părea să dorească a-și servi împăratul în felul ăsta. La vremea aceea începusem să rămânem fără avioane, așa că am fost obligați să folosim mult mai dificilele *baku* – avioane mici confecționate din lemn cu o mie de tone de explozibil în bot, un soi de bombă zburătoare. Nu aveau motor, ci erau lăsate să cadă din burta

unui avion de luptă. Pilotul avea o singură manetă cu care le controla direcția. Nu-ți pot spune, Bondo-san, ce lucru cumplit și minunat e să vezi cum se declanșează un asemenea atac. Tinerii aceia, în chimonourile lor de un alb imaculat, cu eșarfele albe legate în jurul frunții – vechea emblemă a samurailor – alergând fericiți spre micile lor avioane ca și cum s-ar fi grăbit să-și îmbrățișeze iubitele! Mugetul motoarelor avioanelor mamă, decolarea în zori sau la asfințit spre o țintă îndepărtată a cărei localizare fusese raportată de spioni sau interceptată prin radio. Era ca și cum ar fi zburat în rai către strămoșii lor și chiar așa era căci, firește, niciunul din ei nu s-a întors și n-a fost luat prizonier vreodată.

— Dar ce realizați cu atacurile acestea? Recunosc, înspăimântați flota americană și cea britanică, însă pierdeați mii din cei mai buni tineri ai voștri. Oare merita?

— Oare merită să scrii una din cele mai glorioase pagini din istoria țării tale? Știi că acești *kami-kaze* sunt singura unitate din istoria aviației de război care și-a minimalizat reușitele? Unitatea a raportat 276 de nave scufundate sau avariate, când de fapt numărul lor a fost 322!

— Ai avut noroc că a venit capitularea înainte să fii trimis în misiune.

— Poate. Și totuși Bondo-san, în zilele de azi a devenit visul cel mai prețuit să te arunci din înaltul cerului prin grindina tirului antiaerian, să vezi siluetele micuțe alergând înspăimântate în căutarea unui adăpost pe puntea unui portavion ce își schimbă disperat direcția, să știi că ești pe cale să omori o sută sau chiar mai mulți dintre ei și să distrugi o ambarcațiune de luptă ce valorează un milion de lire sterline – și toate astea de unul singur!

— Bănuiesc că amiralul Ohnishi, care a avut ideea înființării acestor trupe, s-a sinucis la capitulare?

— Firește. Și într-un mod cât se poate de onorabil. Cel care comite *seppuku* își invită de obicei doi prieteni să-i fie secondanți, care să încheie în caz că el nu reușește să ducă actul până la capăt. Amiralul a executat admirabil tăietura oblică a burții, de la stânga la dreapta, apoi pe cea ascendentă până la stern, dar aceste tăieturi nu l-au omorât. Cu toate acestea, a refuzat să primească lovitura de grație. A rămas nemișcat contemplându-și măruntaiele timp de o zi întreagă

până să moară. Și-a cerut în mod impresionant iertare de la împărat. Mă rog, ar fi mai bine să nu-ți tulbur cina. E evident că unele dintre cele mai onorabile obiceiuri ale noastre îți lezează susceptibilitățile de occidental. În plus, ni se aduce homarul. Nu-i așa că e o vietate minunată?

Cutiuțe lăcuite cu orez, ouă de prepeliță fierte tari, cu sos și boluri cu alge tăiate mărunt fură așezate în fața lor. Apoi li se aduse fiecăruia câte o farfurie ovală din porțelan fin, pe care trona un homar mare, căruia i se lăsaseră capul și coada ca ornament pentru carnea rozalie, tăiată felii subțiri, din mijloc. Bond luă din carne cu bețișoarele și constată cu surprindere că este crudă. Fu încă și mai surprins când observă capul homarului începând să se miște în farfurie și vietatea coborând șontâcăind pe masă.

— Sfinte Dumnezeule, Tiger! Chestia asta blestemată e vie!

Tiger sâsâi enervat.

— Zău așa, Bondo-san! Sunt foarte dezamăgit de tine. Pici test după test. Sper sincer că te vei îndrepta în cursul restului călătoriei. Acum mănâncă și nu mai fă mofturi! Asta e o delicatesă japoneză cu totul specială.

Bond se înclină ironic.

— *Shimata*! Am făcut o greșeală. Mi-a trecut prin minte că acestui onorabil homar japonez ar putea să nu-i convină că e mâncat de viu. Mulțumesc că mi-ai corectat gândul nedemn.

— În curând te vei obișnui cu stilul de viață al japonezilor, spuse Tiger politicos.

— Stilul lor de a muri e cel care mă nedumerește puțin, spuse Bond împăciuitor și îi întinse chelneriței îngenuncheate paharul ca să-i mai toarne sake.

Simțea nevoie să-și întărească moralul înainte de a ataca bolurile cu alge.

Capitolul 10

Studii aprofundate

Tiger și Bond stăteau la marginea șoselei, adăpostiți la umbra unui șir de cryptomeria uriași și priveau pelerinii înarmați cu

aparate de fotografiat, care vizitau faimosul templu exterior al lui Ise – cel mai important în religia șintoistă.

— Bine, spuse Tiger. Ai observat oamenii ăștia și felul cum se comportă. Ai văzut că toți rostesc rugăciuni pentru zeița soarelui. Acum du-te și spune și tu o rugăciune, fără să atragi atenția asupra ta.

Bond străbătu aleea bine greblată, trecu pe sub o arcadă de lemn și se alătură mulțimii adunate în fața altarului. Doi preoți, arătând bizar cu chimonourile lor roșii și tichiile negre, priveau nemișcați. Bond se înclină în fața altarului, aruncă o monedă pe plasa de sârmă destinată să rețină ofrandele, bătu sonor din palme, își plecă adânc capul într-o atitudine de rugăciune, bătu din nou din palme, se înclină și ieși.

— Te-ai descurcat bine, îl întâmpină Tiger. Unul din preoți abia dacă s-a uitat la tine, iar pelerinii nu ți-au dat nicio atenție. Poate că ar fi trebuit să bați din palme mai tare. Procedezi astfel ca să atragi atenția zeiței și strămoșilor tăi asupra prezenței tale la altar. În felul acesta ei vor acorda mai multă atenție rugăciunii pe care o rostești. De fapt pentru ce te-ai rugat?

— Mă tem că nu m-am rugat deloc, Tiger. Mă concentrasem ca să-mi amintesc ordinea exactă a mișcărilor.

— Zeița a luat asta în seamă, Bondo-san și te va ajuta să te concentrezi și mai mult de-aici înainte. Acum ne vom întoarce la mașină și vom fi martorii unui alt ceremonial interesant, la care vei participa și tu.

Bond gemu în sinea lui. În parcarea din fața arcadei enorme ce străjuia intrarea hoarde de elevi coborau din autocare în timp ce femei înarmate cu fluiere scoteau șuierături ascuțite străduindu-se să dirijeze manevrele vehiculelor din parcare. Fetele erau sobru îmbrăcate în albastru închis, cu șosete negre de bumbac. Băieții purtau frumoasa uniformă cu guler înalt a elevilor japonezi. Tiger își croi drum prin mijlocul mulțimii. Când ajunseră la mașină, părea mulțumit.

— Ai observat ceva, Bondo-san?

— Doar o mulțime de fete drăguțe, dar prea tinere pentru mine.

— Greșit! Cu câteva zile în urmă multe dintre ele s-ar fi holbat la tine, ar fi chicotit ascunzându-și obrajii cu palmele și-ar fi zis *gaijin*. Astăzi n-ai fost remarcat ca străin. Înfățișarea ta e mult schimbată dar și comportamentul ți s-a îmbunătățit. Emani mai

multă încredere în sine, te porți mai firesc. Sistemul Tanaka nu e chiar atât de prostesc pe cât crezi tu, încheie el scânteindu-și dinții într-un zâmbet plin de încântare.

Situat pe șoseaua care trece peste munte către vechea capitală Kyoto, Wadakin e un cătun oarecare. Tiger dădu instrucțiuni precise șoferului mașinii închiriate, care îi duse până la o clădire înaltă cu aspect de hambar, de pe o străduță dosnică. Se simțea un miros puternic de vite și bălegar. Văcarul șef îi întâmpină cu plecăciuni. Avea obraji rotunzi și roșii ca mărul și ochii buni, înțelepți ai tuturor muntenilor care se ocupă de vite, fie ei din Scoția ori Tirol. Tiger purtă o discuție lungă cu el. Văcarul privi înspre Bond și ochii îi străluciră. Se înclină politicos și-i invită să intre. Înăuntru era o răcoare plăcută după fierbințeala soarelui. Se vedeau șiruri lungi de boxe în care ședeau culcate și rumegau alene vaci roșcate și foarte grase. Un cățeluș cu blană gri o lingea pe bot pe una din ele și din când în când aceasta îl lingea și ea drept răsplată. Văcarul ridică o barieră și spuse ceva unei vaci care se ridică nesigură pe picioarele tremurătoare din pricina lipsei de mișcare. Animalul păși șovăitor spre lumină, aruncând priviri îngrijorate spre Tiger și Bond. Văcarul trase dintr-un ungher o lădiță cu sticle de bere, deschise una și i-o întinse englezului.

— Dă-i vacii să bea! spuse Tiger pe un ton poruncitor.

Bond luă sticla și merse cutezător spre vacă. Aceasta își ridică alene capul și-și deschise fălcile băloase. Bond fixă sticla între ele și turnă. Vaca era gata să înghită și sticla de plăcere și își trecu recunoscătoare limba aspră pe dosul palmei lui Bond. Acesta se strădui să-și păstreze calmul, căci se obișnuise deja cu mașinațiunile lui Tiger și era hotărât să dovedească cu orice preț un spirit cât mai apropiat de al unui *kami-kaze*, indiferent de încercarea la care era supus.

Apoi văcarul îi întinse lui Bond o sticlă ce părea să conțină apă.

— Acesta e *shochu*, îi explică Tiger. Un gin foarte tare. Umpleți gura cu el, pulverizează-l pe spatele vacii și apoi masează ca să intre în piele.

Bond își închipui că Tiger se așteaptă să înghită parte din gin și să se înece. Își umplu gura cu mare grijă strânse buzele și suflă puternic, atent să nu-i intre în nas vaporii băuturii. Apoi își șterse cu dosul palmei buzele care începuseră să-l usture din

cauza alcoolului tare și se apucă să maseze cu putere spinarea vacii. Copleșit de plăcere, animalul își lăsă capul în jos. Când sfârși, se îndepărtă câțiva pași.

— Acum ce mai urmează? se răsti el. E rândul vacii să-mi facă plăcere!

Tiger râse și-i traduse văcarului care se amuză și el și-l privi pe englez cu respect. Niște bani își schimbară proprietarul și-apoi, după vorbărie interminabilă și nenumărate plecăciuni, se întoarseră la mașină și reveniră în centrul satului, unde fură deosebit de bine primiți într-un restaurant retras și discret, impecabil de curat și Domnul fie lăudat!, absolut gol. Tiger comandă și se așezară pe scaune în stil occidental, la o masă adevărată, în timp ce obișnuita chelneriță îmbrăcată în chimono le aduse sake. Bond își bău prima butelcă dintr-o înghițitură, ca să spele gustul aspru al ginului.

— Ei bine, ce au însemnat toate astea? întrebă el.

— Vei constata singur ce au însemnat toate astea, spuse Tiger foarte mulțumit de sine. Vei savura cea mai fină și mai suculentă carne de vită din lume – carnea de vită de Kobe, dar de o calitate pe care n-ai cum s-o întâlnești nici în cel mai scump restaurant din Tokio. Cireada pe care ai văzut-o e proprietatea unui prieten de-al meu. Văcarul e-un tip cumsecade, nu-i așa? Le dă vacilor să bea doi litri de bere zilnic și le face masaj cu *shochu* așa cum ai făcut tu. Hrana lor de bază e o fiertură din făină de ovăz. Îți place carnea de vită?

— Nu, spuse Bond indiferent. De fapt, nu-mi place chiar deloc.

— Ce păcat, zise Tiger deși pe chipul lui nu se citea nici strop de părere de rău. Pentru că vei fi servit curând cu cea mai minunată friptură de vită care poate fi mâncată azi oriunde în lume, cu excepția Argentinei. Ți-ai câștigat din plin dreptul de a o savura. Văcarul a fost sincer impresionat de interacțiunea ta sinceră cu vaca.

— Și ce dovedește asta? întrebă Bond cu acreală. Ce experiență onorabilă mă mai așteaptă în după-amiaza asta?

Li se aduseră fripturile, însoțite de o mulțime de garnituri suculente, inclusiv un castronel cu sânge pe care Bond îl refuză net. Dar carnea era atât de fragedă încât putea fi tăiată cu furculița și se dovedi a fi o experiență fără egal pentru el.

— După-amiază te duc la unul din centrele secrete de pregătire ale Serviciilor mele, îi răspunse Tiger la întrebare

mestecând cu poftă. Se află în munți, nu departe de-aici, într-un vechi castel fortificat și este cunoscut sub denumirea de „Școala Centrală de Montaniarzi”. N-a atras deloc atenția localnicilor, ceea ce e foarte bine, căci acesta este locul unde agenții mei sunt antrenați într-una din artele cele mai temute din Japonia – *ninjutsu*, ceea ce înseamnă în traducere liberală arta invizibilității. Toți bărbații pe care-i vei întâlni acolo stăpânesc deja cel puțin zece din cele optsprezece arte marțiale ale *bushido* sau „calea războinicului”, iar acum învață să fie *ninja* sau oameni care se fac nevăzuți. Arta aceasta a făcut parte, vreme de secole, din instruirea de bază a spionilor, asasinilor și sabotorilor. Vei vedea oameni care merg pe suprafața apei, care urcă zidurile cu mâinile goale și umblă pe tavan și ți se va arăta echipamentul care le permite să rămână scufundați sub apă timp de o zi întreagă. Plus multe ale șmecherii. Căci desigur, lăsând la o parte dexteritatea cu totul specială, *ninja* n-au fost niciodată supraoamenii a căror imagine a fost creată de imaginația populară. În orice caz, secretele *ninjutsu* sunt păstrate cu cea mai mare strictețe și în zilele noastre, și se află în posesia a două mari școli, Iga și Togakure, din care provin instructorii mei. Cred că va fi o experiență interesantă pentru tine și chiar că vei învăța câte ceva de-acolo. N-am fost niciodată de acord ca agenții mei să poarte pistoale sau alte arme vizibile. În China, Coreea și Rusia orientală care sunt, ca să spun așa, fiefurile mele principale, descoperirea la arestare a unei arme ofensive echivalează cu o mărturisire a vinovăției. Așa că le pretind oamenilor mei să poată omorî fără arme. Tot ce li se îngăduie să poarte asupra lor e un băț și o bucată de lanț subțire, al căror scop poate fi explicat cu ușurință. Mă înțelegi?

— Da, are sens. Avem și noi școli similare pentru antrenament în tactici de comando și luptă fără arme clasice, atașate sediului nostru. Dar, firește, tehnicile voastre judo sau karate sunt cu totul speciale și necesită ani de exercițiu. Cât de sus ai ajuns în ierarhia *judoka*, Tiger?

Tiger își scobea dinții, părând dus pe gânduri.

— Nu mai sus decât centura neagră cu șapte dani. N-am reușit încă să o obțin pe cea roșie, care se acordă de la al optulea la al unsprezecelea dan. Dacă m-aș concentra acum asupra judo, ar însemna să abandonez tot restul activităților

mele. Și care ar fi scopul? Să ajung până la al doisprezecelea dan și ultimul ce poate fi obținut, cu prețul vieții mele? Să-mi petrec tot restul zilelor rostogolindu-mă pe jos în Academia Kodokan din Tokio? Nu, mulțumesc! Asta e ambiția unui lunatic! Gândește-te și tu: fără sake, fără fete frumoase și, mai rău, fără șansa de a-mi exercita arta la furie făcând arșice un ucigaș sau un jefuitor! La nivelul superior al practicării, un *judoka* nu e altceva decât un amestec între un călugăr și-un balerin. Nu e de mine!

Ajunși înapoi pe drumul prăfos, instinctul îl făcu pe Bond să arunce o privire în spate prin fereastra din spate a mașinii, acoperită cu storurile de dantelă subțire care sunt în același timp însemnul unei mașini închiriate și un impediment periculos pentru vederea șoferului. În spatele lor, la mare distanță, se zărea un motociclist solitar. Mai târziu, la o curbă în ac de păr îl văzu din nou. Îi atrase lui Tiger atenția dar acesta ridică din umeri.

— Poate fi un polițist de la circulație. Dacă e oricine altcineva, și-a ales prost momentul și locul.

Castelul se dovedi a fi clădirea obișnuită cu acoperișul semănat cu hornuri pe care o vezi în tablourile japoneze. Era ridicat într-o falie largă dintre doi munți care pe vremuri fusese probabil o trecătoare importantă, căci pe crestele zidurilor împrejmuitoare uriașe și ușor înclinate, ridicate din blocuri de granit negru, se vedeau și acum țevile unor tunuri străvechi. Fură opriți la poarta unui podeț din lemn ce se arcuia pe deasupra unui șanț adânc cu apă, apoi încă o dată la intrarea în castel. Tiger își arătă permisul, ceea ce stârni o mulțime de sâsâituri și plecăciuni adânci ale gărzilor îmbrăcate în haine civile. Din vârful turnului celui mai înalt răsună dangătul sonor al unui clopot care, văzut în curtea interioară dovedea că are mare nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Când mașina opri, tineri echipați cu pantaloni scurți și pantofi de gimnastică ieșiră alergând din castel și se aliniară în spatele a trei bărbați mai vârstnici. Se înclinară cu toții până aproape la pământ când Tiger coborî din mașină cu o atitudine regală. Tiger și Bond se înclinară la rândul lor. După ce schimbă saluturi scurte cu cei trei, Tiger dădu drumul unui șuvoi staccato de cuvinte japoneze, punctate cu câte un respectuos *Hai*! de către bărbatul de vârstă mijlocie care era evident comandantul grupului. După un ultim

Hai! Tanaka-san! acesta se întoarse către cei douăzeci și ceva de elevi, ale căror vârste păreau să se situeze între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani. Rosti niște numere și șase dintre ei ieșiră din rând, primiră niște ordine scurte și alergară înapoi în castel. Tiger îi explică lui Bond:

— Își vor îmbrăca ținutele de camuflaj și vor cerceta munții prin care am venit. Dacă cineva dă târcoale, îl vor aduce aici. Și acum vom vedea o mică demonstrație, un atac simulat asupra castelului.

Tiger mai urlă câteva ordine, iar tinerii își schimbară formația dublând distanța dintre ei. Apoi Tiger, Bond și instructorul șef se întoarseră la podețul de lemn. Cei doi japonezi purtară o discuție lungă și animată. Un sfert de oră mai târziu de pe meterezele castelului se auzi un fluierat și în aceeași clipă zece bărbați ieșiră din pădurea care se întindea în stânga lor. Aceștia erau îmbrăcați din cap până-n picioare într-un fel de stofă neagră și nu li se vedeau decât ochii prin despicăturile măștilor negre. Alergară până la malul șanțului cu apă, își prinseră pe picioare niște plăcuțe dintr-un lemn ușor ce părea a fi balsa și trecură ușor peste suprafața apei executând mișcări ca de schiori, până ajunseră la baza uriașului zid împrejmuitor. Acolo își scoaseră plăcuțele din picioare, dădură la iveală colaci de frânghie și niște pitoane mici de fier din buzunarele robelor negre și porniră să urce aproape în fugă spre creasta zidului, ca niște păianjeni iuți și negri.

Tiger se întoarse spre Bond.

— Îți dai seama că acțiunea asta se desfășoară teoretic pe timpul nopții. Peste câteva zile, va trebui să faci același lucru. Observă că frânghia de care se folosesc are la capăt câte un cârlig din fier pe care-l aruncă făcându-l să se agațe în crăpăturile dintre blocurile de piatră.

Instructorul îi spuse ceva lui Tiger și arătă spre oamenii care escaladau zidul. Acesta dădu din cap și-i explică lui Bond:

— Cel de la coada șirului e cel mai slab din echipă. Instructorul crede că o să cadă curând.

Șirul de cățărători se apropiase mult de muchia de sus a zidului înalt de șaizeci de metri. Pe când mai aveau de parcurs doar câțiva metri ultimul dintre ei își pierdu punctul de sprijin al picioarelor și, cu membrele fluturând haotic și un urlet cumplit de groază se prăbuși pe lângă suprafața neagră a zidului lovi cu

bufnet surd pământul și impactul îl aruncă în șanțul plin de apă. Instructorul bombăni ceva, își scoase cămașa, sări peste balustrada podețului și se aruncă în apa adâncă de treizeci de metri. După săritura executată perfect, înotă într-un craul rapid spre corpul ce zăcea nemișcat cu fața în jos. Tiger se întoarse spre Bond.

— Aici nu ne mai interesează nimic. Omul acela era oricum sortit pieirii. Acum vino să mergem în curte. Invadatorii au escaladat zidul și acum vor lupta *bojutsu* cu apărătorii – adică folosind bastoane.

Bond aruncă o ultimă privire spre instructorul care trăgea cadavrul – căci asta era, cu siguranță – spre mal, ținându-l de masca cea neagră. Se întrebă dacă va pica la test vreun elev și în lupta *bojutsu*. În tabăra de instruire a lui Tiger, eșecul însemna cu siguranță moarte!

În curtea interioară a castelului elevii grupați doi câte doi luptau cu furie dansând pe picioare și eschivând, cu bastoane groase și lungi de vreo doi metri. Se legănau și parau cu amândouă mâinile încleștate pe baston, țintind pântecul adversarului, foloseau bastonul ca pe o lance sau executau mișcări complicate de luptă corp la corp, cu fața aproape lipită de a celuilalt. Bond observă uluit cum lansări înfricoșătoare și lovituri cumplite în vintre treceau aproape neobservate de către victimă, când el unul s-ar fi zvârcolit pe jos în agonie. Îl întrebă pe Tiger cum era posibil, dar acesta urmărea cu ochi strălucitori de entuziasm confruntarea și-i răspunse scurt că îi va explica mai târziu. Încet-încet, invadatorii fură copleșiți de apărători. Siluete negre se prăvăleau inconștiente sau zăceau la pământ cu mâinile încleștate de cap, pântece sau bărbie și gemeau înăbușit. Unul dintre instructori scoase un șuierat ascuțit și lupta luă sfârșit. Apărătorii câștigaseră. Apăru un medic care se ocupă de cei căzuți, iar cei rămași în picioare se înclinară adânc unul în fața celuilalt, apoi cu toții în fața lui Tiger. Acesta ținu un discurs scurt dar înflăcărat în care își felicită agenții pentru autenticitatea cu care executaseră simularea, după care își invită oaspetele în castel, să bea ceai și să viziteze muzeul armelor *ninja*. Acolo erau expuse roți din oțel cu țepi, de mărimea unui dolar de argint, ce puteau fi învârtite pe deget și aruncate, lanțuri cu greutăți acoperite cu țepi la ambele capete care se foloseau precum lasourile sud-americane, cuie ascuțite

la ambele capete și răsucite într-un nod folosite împotriva luptătorilor desculți. Bond își aminti că cei din Rezistență utilizau obiecte similare pe care le împrăștiau pe șosele ca să găurească cauciucurile mașinile ofițerilor germani. Mai erau tulpini goale de bambus, folosite pentru respirația pe sub apă, care îi amintiră că folosise și el ceva similar în timpul unei misiuni în arhipelagul Caraibelor, diferite varietăți de mănuși cu întăriturі de alamă la articulațiile degetelor, ale căror palme erau prevăzute cu cuie foarte ascuțite și puțin curbate, folosite la escaladarea zidurilor și la „mersul” pe tavan, precum și nenumărate alte obiecte destul de primitive destinate atacului și apărării. Scoase sunetele adecvate de admirație și uimire, reflectând la armamentul inventat de ruși și folosit cu atâta succes în Germania Federală, în principal la pistolul cu gaz de cianură ce nu lăsa nicio urmă, doar un diagnostic de atac de cord. Acești atât de lăudați *ninjutsu* ai lui Tiger nu aparțineau aceleiași epoci! Când ieșiră din nou în curte, conducătorul grupului pornit în recunoaștere raportă despre niște urme lăsate de cauciucurile unei motociclete, care se opreau și apoi porneau în sens invers la distanță de vreo doi kilometri de castel. Asta era singura urmă pe care o descoperiseră. Apoi urmară, din fericire pentru Bond, cuvenitele plecăciuni și saluturi și o porniră iar la drum, în direcția Kyoto.

— Ei bine, Bondo-san ce părere ai de centrul meu de antrenament?

— Mi-a făcut o impresie deosebită. Sunt convins că abilitățile deprinse aici sunt de foarte mare valoare, dar după părerea mea echipamentul negru de noapte și diferitele arme pe care le-am văzut se dovedesc, în cazul capturării, la fel de incriminatoare ca și un pistol. Dar recunosc că s-au cățărat pe zid al naibii de repede și că lupta *bojutsu* s-ar dovedi foarte eficientă împotriva unui infractor de noapte obișnuit, înarmat cu un lanț de bicicletă sau un cuțit cu arc. Trebuie să scriu companiei Swaine and Adency, să-mi confecționeze un baston lung de doi metri.

Tiger își supse dinții nerăbdător.

— Vorbești ca un om care nu cunoaște alte modalități de luptă decât cele văzute în westernurile ieftine! Cu metoda ta n-ai ajunge prea departe, dacă ai încerca să pătrunzi în Coreea de Nord îmbrăcat ca un simplu țăran și înarmat cu un băț.

Bond se simțea extenuat de ziua plină de experiențe noi și-i părea rău de elevul care murise într-un spectacol destinat delectării lui și a lui Tiger.

— Niciunul din acești *ninja* ai tăi n-ar rezista prea mult în Berlinul de Est, spuse el scurt și se cufundă într-o tăcere mohorâtă.

Capitolul 11

Lecția de anatomie

Spre ușurarea indescriptibilă a lui Bond, în noaptea aceea se opriră la Myako, cel mai modern hotel din Kyoto. Patul comod, sistemul de aer condiționat și wc-ul pe care puteai să te așezi, erau o adevărată binecuvântare! Mai mult chiar, Tiger îl anunță că din nefericire trebuia să ia cina cu șeful poliției din acea prefectură, așa că își comandă o jumătate de litru de whisky Jack Daniels și o porție dublă de ouă Benedict prin serviciul la cameră. După aceea, dintr-un simț al datoriei cu efect oarecum întârziat, urmări la televizor „Cei șapte detectivi”, un serial polițist faimos în Japonia, nu reuși să-l depisteze pe răufăcător în primele zece minute, apoi se duse la culcare și dormi neîntors timp de douăsprezece ore.

A doua zi dimineață, mahmur și cu conștiința încărcată, aprobă cu obediență planul lui Tiger de a vizita cel mai vechi bordel din Japonia înainte să meargă la Osaka, de unde urmau să ia o ambarcațiune ce avea să-i ducă, traversând marea interioară, până pe insula Kyushu.

— E puțin cam devreme pentru o vizită la bordel, fusese singurul său comentariu.

— Faptul că instinctele tale primare ies la suprafață atât de rapid va fi mereu un motiv de întristare profundă pentru mine, îi răspunse Tiger râzând. În zilele noastre, prostituția este ilegală în Japonia, Bondo-san! Ceea ce vom vizita noi curând e un monument național.

— O, minunat atunci!

La fostul bordel avu parte de porția obișnuită de plecăciuni și sâsâieli. Vizitară stabilimentul spațios, situat pe fosta stradă a

felinarelor roșii din vechea capitală și un curator cinstit le oferi broșuri descriptive frumos legate. Străbătură agale podelele lustruite trecând dintr-o cameră în alta și inspectară cu gravitate tăieturile de spadă din pilonii de susținere din lemn, făcute, conform explicațiilor lui Tiger, de samuraii orbiți de dorință și nerăbdare. Bond întrebă câte dormitoare avusese bordelul, căci lui i se părea că toată clădirea fusese alcătuită dintr-o bucătărie vastă și mai multe sufragerii.

— Patru dormitoare, răspunse curatorul.

— Cum se poate desfășura activitatea unui bordel în condițiile astea? Trebuie să te miști rapid, de parcă ai fi pe o alee lăturalnică sau între niște tufe.

— Bondo-san, se plânse Tiger, te rog să te străduiești să renunți la veșnica comparație dintre felul nostru de viață și al vostru în vremurile de demult, ăsta era un loc de odihnă și recreere. Se servea mâncare, se asculta muzică, se spuneau basme vechi. Oamenii scriau *tanka*. Uită-te la inscripția aceea de pe perete! Știi ce spune? „Mâine, totul este nou”. Probabil că cel care a scris asta avea o minte deosebit de profundă.

— Da, și după aceea a aruncat pana cât colo, și-a înșfăcat spada și a urlat „Când se eliberează camera numărul 4?!” Monument național, ce să zic! E la fel ca în statele africane nou înființate unde ți se spune că uriașul cazan în care se gătea mâncarea șefului de trib canibal era folosit la fiertul rădăcinilor de ignam pentru copilașii flămânzi. Toate popoarele încearcă să-și uite trecutul dubios, în loc să se laude cu el. La urma-urmei, cu toții ne tragem din Bloody Morgan sau Nell Gwyne. Ucigașul temut și târfa vestită fac parte din istoria fiecărui neam. N-are rost să te prefaci că cel mai vechi bordel al vostru e un fel de Stratford-on-Avon!

Tiger izbucni în hohote nestăpânite de râs.

— Bondo-san, comentariile tale referitoare la stilul japonez de viață sunt din ce în ce mai ireverențioase! Vino, e vremea să-ți limpezești mintea în briza purificatoare a mării interioare.

Murasaki Maru era o navă foarte modernă cu capacitate de trei mii de tone, înzestrată cu tot luxul unui transatlantic. Oamenii își luau rămas-bun zgomotos și fluturau din mâini de parcă ar fi pornit să traverseze oceanul, nu să facă o călătorie de-o zi străbătând o întindere de apă de dimensiunile unui lac mare. Se aruncau panglici colorate de hârtie ce uneau călătorii

cu grupul spectatorilor de pe țărm, care stăteau grupați și purtau pancarte pe care scria pe cine reprezentau – grupuri de oameni de afaceri plecați în excursie, școli, cluburi – o părticică a populației japoneze aflată în continuă mișcare, gata oricând să iasă la picnic, să-și viziteze rudele ori altarele sau doar să admire peisajele țării. Nava se strecura maiestuos printre numeroasele insulițe de origine vulcanică. Tiger spuse că în câteva dintre ele existau niște abisuri amețitor de adânci, parcă destinate în mod special sinucigașilor.

Se aflau amândoi în sufrageria de la clasa întâi, mâncând „șunlete” – omlete cu șuncă și bând sake. Tiger avea chef de ținut prelegeri și era hotărât să corecteze ignoranța încăpățânată manifestată de Bond față de cultura japoneză.

— Bondo-san, mă întreb dacă vei ajunge vreodată să apreciezi nuanțele minunatelor *haiku* și *tanka* japoneze, care sunt cele două forme clasice ale versificației noastre. Ai auzit vreodată de Basho, de pildă?

— Nu, răspunse Bond cu interes politicos. Cine este?

— Zău așa! Sunt convins că m-ai considera un ignorant necioplit dacă ți-aș spune că n-am auzit de Shakespeare, Homer, Dante, Cervantes sau Goethe. Și totuși Basho, care a trăit în secolul al XVII-lea, este egalul oricăruia din ei.

— Și ce a scris?

— A fost poet itinerant. Avea un talent deosebit pentru *haiku*, versul de șaptesprezece silabe.

Tiger adoptă o poză contemplativă și intonă:

„În ridichea amară care mă mușcă, simt vântul toamnei”.

— Nu-ți spune nimic? Atunci ascultă asta:

„Fluturele își parfumează aripile în mireasma orhideei”.

— Nu prinzi frumusețea acestei imagini?

— E destul de vagă în comparație cu Shakespeare.

„În coliba pescarului, ascunși printre creveți uscați, țârâie greierii”.

Tiger îl privi plin de speranță.

— Pe asta chiar nu reușesc s-o pricep.

— Nu prinzi vitalitatea delicată a acestui vers? Finețea cu care pătrunde esența umanității, a naturii? Știi ceva, Bondo-san? Fă-mi o favoare, scrie un *haiku* pentru mine. Sunt sigur că pe acela o să-l pricepi. În definitiv, trebuie să ai *o oarecare* educație!

— În principal una clasică, latină și greacă, râse Bond. Știu totul despre Caesar, Balbus și așa mai departe. După ce am terminat școala eram absolut incapabil să comand un ceai sau o cafea la Roma ori în Atena. Și am mai învățat și ceva trigonometrie, pe care am uitat-o cu totul. Dar dă-mi un stilou și o foaie de hârtie și mă voi strădui să mă las lovit de inspirație, dacă-mi ierți expresia nu tocmai adecvată.

Tiger îi dădu ce ceruse, iar Bond rămase tăcut, cu capul în mâini. În sfârșit, după multe tăieturi și reformulări, spuse:

— Ascută, Tiger, ce părere ai de asta? Are la fel de mult sens ca și cea a bătrânului Basho și e mult mai plină de miez!

„Trăiești doar de două ori:

O dată când te naști

Și a doua oară când privești moartea în față”.

Tiger bătu ușurel din palme și spuse cu reală încântare:

— Dar e excelent, Bondo-san! Și foarte sincer.

Luă stiloul și foaia de hârtie, desenă câteva ideograme și clătină din cap.

— Nu, în japoneză nu merge. Ai greșit numărul silabelor, dar e o încercare deosebit de onorabilă. Te-ai gândit cumva la misiunea ta? întrebă el privindu-l pătrunzător.

— Poate, răspunse Bond cu indiferență.

— Îți preocupă gândurile?

— Numai din pricina dificultăților de ordin practic, căci am înlăturat principiile morale pe care le implică. Lucrurile fiind așa cum sunt, trebuie să accept că scopul scuză mijloacele.

— Atunci nu ești preocupat de propria ta siguranță?

— Nu în mod deosebit. Am avut de îndeplinit misiuni mai grele decât asta!

— Trebuie să te felicit pentru stoicismul de care dai dovadă. Se pare că nu-ți prețuiești viața în aceeași măsură ca și majoritatea occidentalilor. Ai poate un motiv anume pentru atitudinea ta? întrebă Tiger privindu-l cu bunătate.

Bond se simți stânjenit.

— Nu-mi vine în minte niciunul în mod deosebit. Dar acum, pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă Tiger! Nu începe iar cu spălarea de creier în stil japonez! Mai bine să cerem încă niște sake și să-mi răspunzi la întrebarea de ieri. De ce n-au reacționat oamenii ăia la niște lovituri atât de cumplite în vintre?

Explicația ta ar avea o reală valoare practică pentru mine, în locul vorbăriei ăsteia goale despre poezie.

Tiger comandă sake și-i spuse râzând:

— Din păcate, ești prea bătrân ca să mai beneficiezi de învățătura asta. Ar fi trebuit să ne întâlnim pe când aveai paisprezece ani. Uite cum stau lucrurile. Știi luptătorii de sumo? Ei sunt cei care au inventat șmecheria cu multe secole în urmă. Pentru ei este vital să fie imuni la loviturile primite în acea zonă a corpului. Știi că la bărbați testiculele, care până la pubertate au stat în interiorul corpului sunt eliberate de un anumit mușchi și coboară între picioare?

— Da.

— Ei bine, luptătorii de sumo sunt selectați pentru profesiunea asta în perioada pubertății, uneori datorită greutății și forței deosebite, alteori pentru că provin dintr-o familie de luptători. După un exercițiu îndelungat, aceștia sunt capabili, printr-un masaj asiduu să facă testiculele să reintre în corp prin canalul inghinal pe care au coborât inițial.

— Pe Dumnezeul meu, ce ți-e și cu voi japonezii! exclamă Bond plin de admirație. Zău că stăpâniți niște șmecherii nemaipomenite! Vrei să spui că oamenii ăia și le ascund la adăpostul oaselor pelvisului și ce-o mai fi pe-acolo?

— Cunoștințele tale de anatomie sunt la fel de vagi ca și cele despre poezie, însă da, cam așa se întâmplă. Înaintea unei lupte, își leagă cât mai strâns acea parte a corpului ca să țină aceste organe vulnerabile în ascunzătoarea lor. După aceea, la baie, le eliberează și le lasă să atârne normal. E mare păcat că pentru tine e prea târziu să mai începi să practici arta aceasta; ți-ai fi abordat misiunea cu mai multă încredere. Experiența m-a învățat că agenții se tem cel mai tare pentru această parte a corpului când ajung la confruntări directe sau când riscă să fie capturați. După cum știi, aceste organe sunt cele mai susceptibile la tortură în scopul extragerii de informații.

— Mie-mi spui! Unii din băieții noștri și le protejează cu un soi de apărătoare când se așteaptă la o confruntare directă. Eu nu am folosit niciodată. Sunt prea incomode!

— Ce fel de apărătoare?

— Jucătorii noștri de cricket o folosesc ca să-și protejeze părțile sensibile când ies să lovească mingea. E un soi de scut ușor din aluminiu căptușit cu bumbac moalele pe interior.

— Îmi pare rău că nu avem nimic de soiul ăsta. În Japonia nu se joacă cricket, ci doar baseball.

— Norocul vostru că n-ați fost ocupați de britanici, comentă Bond. Cricketul e un joc mult mai dificil și necesită o îndemânare mult mai mare.

— Americanii susțin exact contrariul.

— Firește, scopul lor e să vă vândă echipament de baseball.

•

Sosiră la Beppu, orășelul port de pe insula sudică Kyushu, pe la asfințit. Tiger spuse că era tocmai momentul să admire gheizerele și fumarolele din grădina micului centru de balneoterapie. În orice caz, dimineața nu aveau timp de asta, căci trebuiau să pornească devreme spre Fukuoka, destinația lor finală. Bond simți cum îl străbate un fior la auzul numelui. Se apropia cu repeziciune momentul când va trebui să renunțe la sake și la admirarea peisajelor japoneze.

Cele zece „iaduri” spectaculoase, după cum erau numite de localnici erau situate deasupra orașului Beppu. Duhoarea de sulf era dezgustătoare și fiecare cuib clocotitor al fumarolei vulcanice era mai înspăimântător decât cel dinainte. Noroiul din care ieșeau aburi și gheizerele aveau culori diferite – roșii, albastre și portocalii – și peste tot se vedeau pancarte de avertizare cu craniul și oasele încrucișate, destinate să țină vizitatorii la o distanță sigură. Lângă cel de-al zecelea „iad”, o pancartă anunța în engleză și japoneză că avea loc câte o erupție la fiecare douăzeci de minute. Se alăturară unui grup de privitori sub reflectoarele ațintite asupra unui crater mic și țuguiat ce se ridica pe o suprafață acoperită cu noroi fierbinte și semănată cu bolovani. Peste exact cinci minute se auzi un huruit puternic de sub pământ și un jet de noroi cenușiu ce răspândea aburi denși țâșni la o înălțime de șase metri, căzând apoi în zona împrejmuită din jurul fumarolei. Pe când se întorceau să plece, Bond observă o roată mare, vopsită în roșu, înconjurată cu o rețea de sârmă și încuiată cu mai multe lacăte. Pancartele de avertizare din apropierea ei erau mai numeroase, cu clasica imagine a craniului și oaselor desenată mai mare și mai amenințător. Îl întrebă pe Tiger ce era acolo.

— Se spune că roata aceea controlează ritmul de erupție al gheizerelor și că dacă ar fi deschisă în întregime, întreaga zonă ar fi distrusă. Dacă însă valva de evacuare a gheizerelor ar fi

închisă, aceste izvoare cu apă fierbinte ar căpăta forța explozivă a unui vulcan, echivalentă cu o mie de kilograme de TNT. După părerea mea, e doar o prostie destinată să atragă turiștii. Dar e vremea să ne întoarcem în oraș, Bondo-san! Cum este ultima zi pe care o petrecem împreună, în această călătorie, se grăbi el să adauge, am pregătit ceva special. Am comandat prin radio, de pe nava cu care am venit, o cină cu *fugu*.

Bond blestemă pe înfundate. Amintirea ouălor Benedict cu care se delectase cu o seară în urmă era insuportabil de dulce, acum.

— Ce nouă monstruozitate mai e și asta?

— *Fugu* este peștele-balon japonez. Când se află în apă, arată ca o bufniță cafenie, dar când e prins se umflă ca un balon acoperit cu țepi foarte ascuțiți. Uneori le uscăm pielea, punem lumânări înăuntru și o folosim pe post de lampion, dar carnea este absolut delicioasă. E alimentul de bază al luptătorilor sumo, deoarece se presupune că dă foarte multă energie. Peștele ăsta e foarte popular în rândurile sinucigașilor și asasinilor, pentru că ficatul lui și glandele sexuale conțin o otravă ce provoacă moartea instantaneu.

— Exact asta aș fi ales și eu pentru cină. Cât de prevenitor te-ai dovedit, Tiger!

— Nu te teme, Bondo-san. Datorită periculoaselor proprietăți ale acestui pește, fiecare restaurant unde se servește *fugu* trebuie să fie deservit de experți și e nevoie să primească o licență specială de funcționare de la stat.

Își lăsară bagajul la hanul unde Tiger rezervase camere, savurară *o-furo* – o onorabilă baie împreună, într-o piscină miniaturală căptușită cu plăcuțe ceramice albastre, a cărei apă era foarte fierbinte și mirosea a sulf și apoi, total relaxați, ieșiră și o luară pe o stradă ce cobora spre mare.

(Bond se îndrăgostise de-a binelea de obiceiul civilizat, vag roman, al îmbăiatului la japonezi. Oare datorită faptului că își spălau corpul *în afara* căzii de baie, în loc să se bălăcească în propriile lor efluvii, îi făcea să miroasă toți atât de curat? Tiger i-o retezase scurt, spunându-i că occidentalii miros, în cel mai bun caz, a purcel de lapte.)

Deasupra intrării în restaurant era atârnat un pește-balon gigantic, iar înăuntru, spre marea ușurare a lui Bond, era scaune și mese occidentale la care ședeau câțiva oameni, mâncând cu

concentrația intensă tipic japoneză. Erau așteptați, iar masa lor fusese pregătită.

— Ei bine, Tiger, spuse Bond după ce se așezară, te anunț că nu am de gând să comit o onorabilă sinucidere fără să înghit măcar cinci sticle de sake înainte.

O chelneriță aferată le aduse toate cele cinci butelci de sake cerute. Bond dădu pe gât pahar după pahar, până se simți satisfăcut.

— Acum poți să spui să ni se aducă blestematul ăla de pește-balon, spuse el răstit, iar dacă mă omoară să știi că-i va face un mare serviciu prietenului nostru, bunul doctor care locuiește în castel.

Li se aduse, cu multă ceremonie, o foarte frumoasă farfurie de porțelan alb, de mărimea unei roți de bicicletă. Pe ea erau aranjate, alcătuind modelul unei flori uriașe, felii subțiri, aproape transparente, de carne albă de pește. Bond urmă exemplul lui Tiger și atacă mâncarea cu bețișoarele. Era mândru că ajunsese la stadiul centurii negre în folosirea acestor instrumente, după ce reușise să mănânce cu ele un ou ținut foarte puțin timp în ulei încălzit.

Peștele nu avea gust de nimic, nici măcar de pește, dar era așezat foarte frumos pe platou, așa că se pierdu în nenumărate complimente, pentru că Tiger, care mânca cu poftă nespusă bucată după bucată, aștepta în mod evident asta de la el. Urmară câteva feluri secundare, fiecare conținând alte porțiuni ale peștelui și li se mai aduse sake. De această dată, în băutură se adăugaseră înotătoare crude de *fugu*.

Bond se sprijini de spătarul scaunului și aprinse o țigară.

— Ei bine, Tiger, am ajuns aproape la sfârșitul stagiului meu de instruire. Spui că mâine va trebui să zbor din cuib. Câte puncte am obținut din maximumul de o sută?

— Te-ai descurcat bine, Bondo-san, îi răspunse japonezul cu o expresie imposibil de deslușit. Cu excepția înclinației de a face glume occidentale pe seama obiceiurilor orientale. Din fericire, eu sunt înzestrat cu multă răbdare și trebuie să recunosc că compania ta mi-a făcut mare plăcere, procurându-mi chiar și o anumită doză de amuzament. Îți acord un punctaj de șaptezeci și cinci din o sută posibile.

Pe când se ridicau să plece, un bărbat se frecă de Bond în drum spre ieșire. Era un ins scund și îndesat, cu o gură

acoperită de o mască albă și cu o pălărie urâtă din piele neagră pe cap. Bărbatul din tren!

Măi, măi! își zise Bond. Dacă apare și la Fukuoka, pun mâna pe el. Dacă nu, va trebui să-l înregistrez, cu șovăiala adecvată, la departamentul coincidențelor ciudate. Oricum, asta înseamnă zero puncte pentru Tiger la capitolul spirit de observație!

PARTEA A DOUA

… decât să sosești”

Capitolul 12

Întâlnire în Samara[3]

La ora șase dimineața, veni după ei o mașină trimisă de prefectul poliției din Fukuoka. Pe locurile din față stăteau doi caporali de poliție. O luară spre nord, pe șoseaua de coastă, cu o viteză destul de mare. După o vreme, Bond zise:

— Tiger, suntem urmăriți. Nu-mi pasă ce-o să spui. Tipul care mi-a furat portmoneul era aseară în restaurantul *fugu*, iar acum e la vreun kilometru în urma noastră, pe o motocicletă. Dacă n-am dreptate, îmi înghit pălăria! Fii băiat de treabă și spune-i șoferului s-o ia pe un drum lateral. Așteptăm să treacă și-apoi punem mâna pe el. Am un miros foarte ascuțit în chestiile astea așa că îți cer să faci ce-ți spun.

Tiger mormăi ceva neinteligibil, se uită în urmă, apoi îi dădu câteva instrucțiuni rapide șoferului. Acesta răspunse cu un *Hai*! însuflețit, iar camaradul lui deschise tocul armei automate M-14 pe care o ținea alături. Tiger își îndoi și dezdoi de câteva ori la rând degetele puternice.

Ajunseră la un drumeag de țară ce se deschidea la stânga și se pierdea într-un desiș. Șoferul luă curba ca un profesionist și opri într-un loc unde să nu fie zăriți de pe șosea. Opri motoarele și rămaseră toți patru ascultând atenți. Huruitul motocicletei se apropie, apoi începu să se îndepărteze. Șoferul țâșni ca din pușcă pe șosea și porni în urmărirea ei. Tiger mai dădu un șir de instrucțiuni răstite.

— I-am spus că încerce să-l avertizeze cu sirena să se oprească, dar dacă nu vrea, să-l împingă cu mașina în șanț.

[3] Aluzie la un basm arab a cărui morală e că nu te poți ascunde de moarte, pentru că te va găsi întotdeauna atunci când va veni vremea. (n. tr.).

— Ei bine, mă bucur că îi dai o șansă, spuse Bond care începea să aibă remușcări. S-ar putea totuși să mă înșel și să fie doar un agent de vânzări al companiei Fuller care vinde mături și perii din ușă în ușă.

Străbăteau șoseaua sinuoasă cu o viteză de o sută treizeci de kilometri la oră, așa că văzură în scurt timp norul de praf stârnit de motocicletă, apoi motocicleta însăși. Individul era aplecat peste ghidon și conducea ca urmărit de diavol.

Șoferul spuse ceva, iar Tiger îi traduse.

— Spune că e o Honda de 500 cc, cu care poate scăpa cu ușurință de noi. Dar chiar și infractorii japonezi sunt indivizi cu oarecare disciplină, așa că va prefera probabil să se supună somației sonore a sirenei.

Sirena începu să șuiere, apoi să urle. Masca cea albă luci în bătaia soarelui când bărbatul aruncă o privire scurtă peste umăr. Motociclistul frână cu intenția să se oprească și băgă mâna dreaptă în buzunarul jachetei. Bond ținea mâna pe clanța portierei.

— Ai grijă, Tiger, e înarmat! strigă el și, când mașina ajunse în dreptul lui, sări afară și se izbi de individ răsturnându-l cu tot cu motocicletă. Caporalul de lângă șofer plonjă peste el și cele două trupuri se rostogoliră în șanț. Caporalul se ridică aproape imediat, ținând în mână un cuțit plin de sânge, pe care-l aruncă în lături. Se aplecă deasupra celui căzut, îi descheie haina și cămașa și clătină din cap. Tiger îi strigă ceva și polițistul începu să-l izbească pe bărbat cu toată puterea, când peste un obraz, când peste celălalt. Masca albă zbură cât colo și Bond recunoscu pe dată rictusul rânjit al morții.

— Oprește-l, Tiger! Omul ăla e mort.

Tiger cobori în șanț. Luă de pe jos cuțitul caporalului, se aplecă și sfâșie mâneca mortului până la umăr, apoi se uită atent și-l chemă pe Bond. Pe îndoitura brațului se vedea tatuată o ideogramă neagră.

— Ai avut dreptate, Bondo-san. E un dragon negru.

Apoi se ridică în picioare și scuipă cuvântul cu fața contorsionată:

— *Shimata*!

Cei doi polițiști stăteau deoparte, cu un aer de nedumerire politicoasă. Tiger le dădu câteva ordine scurte. Aceștia scotociră îmbrăcămintea mortului dând la iveală o serie de obiecte

obișnuite, inclusiv portmoneul lui Bond cu cei cinci mii de yeni neatinși și un jurnal ieftin. I le dădură pe toate lui Tiger, apoi înșfăcară cadavrul și-l îndesară fără prea multă ceremonie în portbagajul mașinii. După aceea ascunseră motocicleta în tufe, se scuturară cu toții de praf și porniră la drum.

După câteva momente, Tiger spuse gânditor:

— E incredibil! Oamenii ăștia m-au urmărit în permanență încă de la Tokio.

Deschise jurnalul și începu să-l citească.

— Da, sunt notate aici toate mișcările mele din săptămâna trecută și toate locurile unde am oprit pe parcursul călătoriei. Tu ești descris doar ca *gaijin*, dar ar fi putut să-ți transmită telefonic semnalmentele. Ce situație neplăcută Bondo-san! Te rog să primești scuzele mele cele mai umile! S-ar putea ca ei să fie deja cu ochii pe tine, așa că intenționez să te absolv de misiunea încredințată. E întregime vina mea, pentru că am fost neglijent. Nu i-am luat destul de în serios pe oamenii ăștia. Trebuie să telefonez la Tokio imediat ce sosim la Fukuoka. Cel puțin ai văzut cu ochii tăi ce măsuri ia doctorul Shatterhand pentru a se proteja. Sunt convins că individul ăsta ascunde mai multe decât se pot observa la prima vedere. La un anumit moment al vieții lui a fost cu siguranță un agent secret cu mare experiență. Pentru că mi-a descoperit identitatea, care este secret de stat; pentru că a recunoscut în mine dușmanul lui cel mai mare; pentru că a luat măsurile necesare ca să-și asigure intimitatea. Ăsta e ori un mare nebun, ori un mare criminal. Ești de acord cu mine, Bondo-san?

— Cam așa pare. Zău că devin din ce în ce mai nerăbdător să dau cu ochii de tipul ăsta Și nu-ți face griji în privința misiunii. Probabil că întâmplarea de-acum a fost exact impulsul care să mă pună în mișcare.

Sediul departamentului local pentru insula Kyushu al Sosaka, divizia de investigații criminale, se afla chiar la capătul străzii principale din Fukuoka. Era o clădire cu aspect sever, îmbrăcată în cărămidă gălbuie într-un stil ce amintea de cel german. Tiger îi confirmă că acolo fusese sediul Kempeitai, Gestapoul japonez, înainte de război și în timpul lui. Tiger fu primit cu mare pompă. Biroul șefului diviziei era mic și înghesuit. Lui Bond îi păru că însuși inspectorul șef Ando arăta ca un salariat oarecare, cu toate că avea o ținută militărească, iar ochii ascunși de ochelarii

cu rame groase îi erau iuți și cruzi. Englezul stătu și fumă răbdător în timpul desfășurării unei discuții lungi și animate. La un moment dat, fu scoasă dintr-un fișet și întinsă pe masă o fotografie foarte mare, luată din avion ce înfățișa Castelul Morții și terenul aferent. Ando îi fixă colțurile cu scrumiere și alte obiecte grele, iar Tiger îl invită să se apropie cu un respect pe care nu-l manifestase față de inspectorul șef. Bond își spuse că Tiger acumulase o mare ON față de el, respectiv că pierduse multă cinste a obrazului în fața lui din pricina afacerii cu dragonul negru.

— Te rog să examinezi această imagine, Bondo-san. Inspectorul șef spune că o abordare clandestină dinspre uscat a devenit foarte dificilă acum. Sinucigașii îi plătesc pe localnici ca să-i conducă prin mlaștinile astea iar în zidurile care înconjoară proprietatea există niște deschizături care sunt schimbate constant și ținute deschise pentru cei ce vor să-și ia viața. De fiecare dată când inspectorul șef postează un paznic în fața uneia dintre ele, gărzile castelului îi anunță pe țărani de existența alteia. Spune că a ajuns la capătul puterilor. Săptămâna trecută au fost aduse la morgă douăzeci de cadavre, iar el se gândește din ce în ce mai serios să-și dea demisia.

— Firește, spuse Bond. Și după aceea probabil o onorabilă otrăvire cu *fugu*. Hai să aruncăm o privire.

La vederea fotografiei, simți că-i sare inima din piept. Ar fi putut la fel de bine să încerce să dărâme castelul Windsor cu o singură mână! Proprietatea acoperea întreaga întindere a unui mic promontoriu ce țâșnea în mare dintr-o coastă stâncoasă, iar stâncile înalte de șaizeci de metri ce îl înconjurau fuseseră dublate cu lespezi enorme de piatră până jos, la linia apei, pentru a forma un zid imposibil de escaladat ce urca ușor înclinat până la ambrazuri și la turnurile de pază ridicate la distanțe neregulate. Din vârful acestui zid părea să fie o distanță de cam trei metri până jos în parcul cu arbori și arbuști deși, câteva pâraie sinuoase și un lac cu o insuliță în mijloc. În partea din spate se ridica maiestuos castelul, protejat de un zid mai scund decât cel dinspre mare. Prin acesta reușeau sinucigașii să intre în parc. Castelul era o clădire enormă cu cinci etaje construită în stilul tradițional japonez, cu acoperișuri foarte înclinate de țiglă glazurată. Etajul de sus era decorat cu sculpturi ornamentale ce înfățișau delfini, balcoane micuțe,

turnulețe izolate și foișoare, astfel încât întregul edificiu despre care Tiger îi spuse că era vopsit în negru, cu ornamentele aurii, părea o încercare strălucită de a crea mediul perfect pentru Dracula. Bond luă o lupă mare și studie amănunțit planul, centimetru cu centimetru, dar nu descoperi nimic deosebit, niciun punct vulnerabil. Lăsă jos lupa și spuse descurajat:

— Ăsta nu-i castel, ci fortăreață! Cum aș putea să pătrund în locul ăsta blestemat?

— Inspectorul șef întreabă dacă ești bun înotător. Am luat cu mine un echipament complet de la centrul *ninjutsu*. Zidul dinspre mare n-ar trebui să-ți pună nicio problemă.

— Pot înota destul de bine, dar cum ajung la baza zidului? Și de unde pornesc?

— Inspectorul șef spune că există o insulă ama, numită Kuro, la o distanță de numai un kilometru în largul mării.

— Ce e o insulă ama?

— Insulele ama există în locuri diferite din jurul Japoniei. Din câte știu eu, sunt vreo cincizeci ama. Sunt triburile ale căror fete se scufundă ca să adune cochilii de *awabi* – ăstea sunt ghiocii care se găsesc în apele noastre, considerați obiecte decorative de mare valoare. Uneori se scufundă și după scoici cu perle, înoată goale și unele dintre ele sunt foarte frumoase. Atâta doar că sunt o comunitate foarte închisă, așa că prezența vizitatorilor pe insulă nu este deloc încurajată. Își au propria cultură primitivă și propriile obiceiuri; bănuiesc că ar putea fi comparați cu țiganii. Se căsătoresc rareori în afara tribului și asta îi face să fie o rasă atât de aparte.

— Sună foarte interesant, dar cum voi putea să-mi stabilesc baza pe insula Kuro? S-ar putea să fiu nevoit să aștept o zi cu vreme bună.

Tiger îi spuse ceva inspectorului șef al cărui răspuns dură destul de mult.

— *Ah, so desu ka*, spuse Tiger cu interes și entuziasm, apoi se întoarse către Bond. Se pare că inspectorul șef e rudă îndepărtată cu o familie de pe insulă, una foarte interesantă. E alcătuită din tată mamă și fiică. Pe fată o cheamă Kissy Suzuki, am auzit de ea. Pe când avea optsprezece ani a devenit faimoasă în toată Japonia fiindcă a fost invitată să facă un film la Hollywood. Cei de-acolo căutau o scufundătoare japoneză deosebit de frumoasă și cineva le-a spus despre ea. A făcut

filmul, dar nu i-a plăcut deloc la Hollywood și a tânjit tot timpul după tribul ei. Ar fi putut să facă avere, dar s-a întors pe insula asta obscură. Presa a făcut o mulțime de valuri atunci, dar toți au fost de părere că s-a purtat cât se poate de onorabil. Au botezat-o „Garbo a Japoniei”. Dar Kissy are acum douăzeci și trei de ani iar lumea a uitat-o. Inspectorul șef spune că ar putea aranja să locuiești la această familie, care are niște obligații față de el. Mai spune că au o casă simplă dar confortabilă mulțumită banilor câștigați de fiică în America. Celelalte case de pe insulă sunt doar niște colibe de pescari.

— Dar restul comunității n-o să fie ostil prezenței mele?

— Nu! Oamenii acelei insule practică religia shinto. Inspectorul șef va discuta cu preotul și totul va fi în ordine.

— Bine. Așadar stau pe insulă și într-o noapte înot până la zid. Cum îl voi escalada?

— Vei avea echipamentul *ninja*. E aici. Ai văzut cum se folosește, așa că îl vei folosi și tu. E foarte simplu.

— După cum a demonstrat tânărul care a căzut în șanțul cu apă. După aceea ce fac?

— Te ascunzi undeva și aștepți o ocazie ca să-l poți omorî. Cum o vei face, e treaba ta. După cum ți-am spus, iese din castel echipat cu o armură iar un om în armură e foarte vulnerabil. Nu trebuie decât să-l trântești la pământ, după aceea îl poți strangula cu lanțul ninja pe care-l vei purta la brâu. Dacă e și soția lui cu ei o strangulezi și pe ea. Sunt convins că e implicată până peste cap în afacerea asta, și-apoi e mult prea urâtă ca să fie lăsată vie. După aceea urci înapoi zidul și înoți până la insula Kuro. De acolo vei fi luat de o ambarcațiune a poliției care va sosi în scurt timp pe insulă. Veștile despre moartea doctorului se vor răspândi cu repeziciune.

— Ei bine, totul pare destul de simplu, spuse Bond cu îndoială. Dar ce mă fac cu gărzile care mișună peste tot?

— Trebuie să te ferești de ele. După cum ai văzut, parcul e plin de locuri unde te poți ascunde.

— Mulțumesc foarte mult! Într-unul din tufișurile alea otrăvitoare sau în vârful unui copac! Nu vreau să mă trezesc orb sau nebun.

— Îmbrăcămintea *ninja* îți va oferi protecție completă. Vei avea o ținută neagră pentru noapte și una de camuflaj pentru zi.

Vei arunca peste zid tot acest echipament, în punga de plastic în care îți va fi furnizată.

— Dragul meu Tiger, te-ai gândit la toate! Dar zău că aș prefera să am și un pistol mititel.

— Asta ar fi nebunie curată, Bondo-san. Știi foarte bine că e esențial ca totul să se desfășoare în liniște deplină. Ți-ar fi foarte greu să înoți cărând un amortizor de sunet, iar viteza glonțului ar fi mult redusă din pricina lui, așa că s-ar putea să nu pătrundă prin armură. Nu, prietene, folosește *ninjutsu*, e singura cale.

— Of, bine, acceptă Bond resemnat. Acum haide să vedem cum arată tipul ăsta. Nu are cumva inspectorul șef vreo fotografie de-a lui?

Fotografia fusese luată de la mare distanță, cu un aparat dotat cu lentilă de conversie și înfățișa o siluetă uriașă îmbrăcată în armură de zale medievală completă și coiful zimțat al războinicilor japonezi. Un scut de metal îi proteja zona vintrelor. Din talie îi atârna o sabie de samurai cu lamă lată, dar nu se vedea nicio altă armă.

— Nu pare chiar atât de ridicol pe cât ar trebui. Probabil din cauza fundalului în stil Dracula. Dar nu are una în care să-i văd fața? Poate că privit de aproape arată ceva mai nebun.

Ando scoase de la sfârșitul dosarului o copie mărită a pozei de pe pașaportul doctorul Guntram Shatterhand și i-o întinse.

Bond o luă nonșalant dar când o privi simți că încremenește. Dumnezeule atotputernic! exclamă în sinea lui. Dumnezeule atotputernic! Da! Nu era nici cea mai mică umbră de îndoială! Își lăsase să crească o mustață stufoasă, cu colțurile lăsate în jos; își reparase nasul de sifilitic; printre incisivii frontali de sus licărea un dinte îmbrăcat în aur, dar nu putea să se înșele! Își ridică privirea și întrebă scurt:

— Nu are cumva și una a femeii?

Uimit de expresia de ură atent controlată ce se întipărise pe fața englezului și de paloarea ce răzbătea pe sub vopseaua de coajă de nucă, inspectorul șef se înclină și răsfoi dosarul.

Da, iat-o și pe ea, cățeaua cu față lătăreață și urâtă de gardian de închisoare, cu ochi cretini și părul rar pieptănat peste cap!

Bond ținea fotografiile în mână fără să le privească, gândind concentrat. Ernst Stavro Blofeld. Irma Blunt. Așadar aici veniseră

să se ascundă! Și lanțul lung și puternic al sorții îi adusese pe amândoi la el! Dintre toți oamenii de pe pământ, tocmai ei! Dintre toți oamenii de pe pământ, tocmai el! În acest colțișor retras al Japoniei, la distanță de o cursă scurtă cu taxiul de locul unde se afla. Oare nu-l simțeau că se apropie? Dar poate că spionul cel mort îi aflase printr-o întâmplare numele și li-l spusese? Puțin probabil. Puterea și prestigiul lui Tiger îi protejaseră identitatea, iar cuvântul de ordine al hanurilor japoneze e intimitate și discreție. Nu știau oare că dușmanul lor e pe drum, că soarta aranjase această întâlnire în Samara? Bond își ridică ochii de pe fotografii și îi privi pe ceilalți doi cu o stăpânire de gheață. De-acum totul devenea o chestiune personală. Nu avea nicio legătură cu Tiger ori Japonia, nici chiar cu MAGIC 44. Era o vrajbă veche.

— Tiger, spuse el relaxat, ai putea să-l întrebi pe inspectorul șef ce au făcut detectivii lui cu agentul acela din Dragonul Negru? Și cu obiectele lui personale? Aș dori în mod deosebit să aflu dacă a transmis prin telefon sau telegraf descrierea mea sau scopul venirii mele pe insulă.

În încăpere se lăsă o tăcere îndelungată încărcată de electricitate. Tiger examină chipul prietenului său cu interes pătrunzător înainte de a traduce inspectorului șef întrebarea.

Acesta ridică receptorul unui telefon demodat, cu furcă dublă. Rosti ceva în el și, după obiceiul japonez, suflă puternic în microfon ca să se elibereze linia și-apoi vorbi din nou de data asta mai pe larg. În timpul convorbirii repetă de câteva ori „*Ah, so desu ka*!”, apoi puse receptorul în furcă. După ce termină de vorbit, Tiger se întoarse spre Bond scrutându-l cu aceeași privire pătrunzătoare.

— Individul e localnic. Are dosar la poliție. Din fericire a avut parte de o educație sumară, așa că e cunoscut drept un bătăuș prostănac. Pe prima pagină și-a notat misiunea pe care o avea de îndeplinit, care consta doar din urmărirea mea până la destinație, după care trebuia să raporteze totul stăpânului său. Pare puțin probabil să i se fi pus la dispoziție fonduri pentru modalități de complicare costisitoare. Dar ce s-a întâmplat, Bondo-san? Îi cunoști cumva pe oamenii aceștia?

James Bond râse. Era un râs care zgâria auzul; chiar și pentru el însuși sunase aspru și fals în încăperea micuță. Se hotărî într-o clipă să păstreze pentru sine informațiile. Dacă dezvăluia

identitatea doctorului Shatterhand, cazul ar fi trecut pe canalele oficiale. Serviciile Secrete japoneze și CIA ar fi năvălit în Fukuoka, Blofeld și Irma Bunt ar fi fost arestați, iar lui James Bond i s-ar fi suflat prada de sub nas. Și n-ar mai fi avut loc nicio răzbunare.

— Doamne Dumnezeule, nici vorbă! Atâta doar că am ceva cunoștințe despre descifrarea fizionomiilor. Când am văzut fața omului ăluia, a fost ca și cum mi-ar fi călcat cineva pe mormânt. Am avut sentimentul că misiunea aceasta va fi decisivă pentru unul sau pentru celălalt dintre noi, fie că voi reuși sau nu. Oricum nu va fi remiză. Dar deocamdată am câteva întrebări suplimentare cu care trebuie să vă necăjesc pe tine și pe inspectorul șef. Sunt chestiuni mărunte, de detaliu, dar vreau să-mi iau absolut toate măsurile de prevedere.

Tiger păru ușurat. Cruzimea animalică de pe chipul lui Bond era atât de diferită de chipul stoic și ironic al lui Bondo-san cel pentru care ajunsese să simtă o afecțiune atât de puternică!

— Cu plăcere, prietene. Sunt mulțumit de strădunța cu care te asiguri că totul este pus la punct înainte de a porni. Mă vei ierta dacă-ți citez un vechi proverb japonez. Sună așa; „Un număr rezonabil de purici e benefic pentru un câine; altfel, câinele poate uita că e câine”.

— Simpatic băiat, bătrânul Basho! zise Bond.

Capitolul 13

Kissy Suzuki

James Bond își petrecu restul dimineții mișcându-se ca un automat. În timp ce proba echipamentul *ninja* și urmărea cum fiecare obiect este împachetat cu atenție în recipiente de plastic, mintea îi era absorbită în întregime de imaginea dușmanului său – acel Blofeld, gangsterul care fondase SPECTRE – Organizația executivă specială pentru contraspionaj, terorism, răzbunare și extorcare – omul căutat de polițiile tuturor țărilor din NATO, cel care o omorâse cu aproape nouă luni în urmă pe Tracy, soția lui pentru mai puțin de o zi. În răstimpul celor nouă luni, acel geniu malefic inventase o altă modalitate de a

colecționa moarte – după cum se exprimase Tiger. Acoperirea furnizată de identitatea doctorului elvețian Shatterhand, botanist bogat, era probabil una din multele pe care și le construise cu înțelepciune de-a lungul anilor. Nici nu-i fusese prea greu – câteva plante foarte rare dăruite unor grădini botanice celebre, finanțarea câtorva expediții, toate susținute de gândul constant că într-o bună zi se va retrage din afaceri ca să-și „cultive grădina”. Și ce mai grădină! Una care să fie o adevărată hârtie de muște mortală pentru oameni, o sticluță cu otravă pentru cei care doreau să moară. Situată, desigur, în Japonia, țara cu cea mai mare rată a sinuciderilor din întreaga lume, cu o sete de nepotolit pentru lucruri bizare, crude și înspăimântătoare! Pesemne că Blofeld își pierduse mințile, dar era o nebunie monstruoasă, calculată, distorsionarea unei minți ce fusese cu adevărat genială. Întregul concept diabolic era dus la îndeplinire la scara măreață în care își desfășura de obicei acțiunile – scara lui Caligula, Nero, Hitler sau a oricărui alt inamic al umanității. Viteza de execuție îți tăia respirația, cheltuielile se cifrau la sume fabuloase, planificarea meticuloasă – inclusiv ideea folosirii societății Dragonul Negru, iar acoperirea impecabilă, asemeni celei furnizate de Clinica Piz Gloria la a cărei distrugere dăduse și Bond o mână de ajutor, cu mai puțin de un an în urmă. Iar acum cei doi dușmani se întâlneau din nou față în față, însă de data aceasta David era pornit să-și ucidă Goliatul – nu din datorie, ci dintr-o vrajbă sângeroasă. Și cu ce arme? Doar cu mâinile goale, un briceag cu lama de șase centimetri și un lanț subțire de oțel. Ei bine, folosise și înainte arme similare și îi fuseseră de ajutor, iar factorul surpriză va avea un rol hotărâtor. Adăugă echipamentului o pereche de labe negre din cauciuc pentru înotat, o cantitate mică de carne uscată, tablete de benzedrină și un recipient de plastic pentru apă. Apoi anunță că este gata.

Străbătură cu mașina strada principală coborând în port, unde barca cu motor a poliției îi aștepta la debarcader. Imediat ce urcară la bord, ambarcațiunea porni și traversă frumosul golf cu o viteză de douăzeci de noduri, ocolind apoi capul Genkai și ieșind în larg. Tiger scoase sandvișuri și o butelcă cu sake și își luară prânzul admirând coastele zimțate, mărginite de plaje și petice de verdeață. Tiger îi arătă cu mâna o moviliță.

— Acolo e insula Kuro. Înveselește-te, Bondo-san! Pari preocupat. Gândește-te la toate fetele alea frumoase, goale-pușcă alături de care vei înota curând! Și la Greta Garbo a Japoniei, cu care îți vei petrece nopțile!

— Și la rechinii care s-au adunat deja când au aflat că voi înota până la castel!

— Dacă nu-i mănâncă pe cei din tribul ama, de ce ar mușca dintr-un englez cu carne ațoasă și tare? Privește cei doi vulturi pescari care înoată în cercuri deasupra noastră! Sunt un augur excelent. Dacă ar fi fost numai unul singur, soarta ți s-ar fi arătat mai puțin propice. Patru ar fi prevestit un dezastru, pentru că la noi patru are aceeași semnificație cu treisprezece la voi – cel mai rău număr din toate. Dar, Bondo-san, nu te amuză gândul că balaurul acela prostănac picotește netulburat în castelul lui, în timp ce Sfântul Gheorghe se apropie în tăcere de el, străbătând valurile până la vizuina lui? Situația asta ar putea fi un subiect excelent pentru o stampă.

— Ai un simț al umorului foarte ciudat, Tiger.

— E doar diferit de al tău. În majoritatea anecdotelor noastre apar dezastrul sau moartea. Eu nu sunt un povestitor profesionist, dar îți voi spune anecdota mea preferată. E vorba despre o fată care ajunge la un pod pentru folosirea căruia se plătește taxă. Îi aruncă paznicul o monedă de un sen, care are valoare foarte mică și își continuă drumul. Paznicul strigă după ea: „Hei! Știi că taxa pentru traversarea podului este de doi seni!” Fata îi răspunde: „Dar nu am de gând să traversez podul, ci doar să ajung la jumătatea lui și apoi să mă arunc în râu”.

Tiger hohoti cu poftă. Bond zâmbi politicos.

— Trebuie s-o țin minte și să le-o spun celor de la Londra. Or să se strice de râs auzind-o.

Movilița de la orizont devenea din ce în ce mai mare, până se arătă la dimensiunile reale – o insulă vulcanică, cu circumferința de aproximativ zece kilometri, cu stânci foarte abrupte și un mic port în partea nordică. În direcția opusă se vedea uscatul, cu mica peninsulă a doctorului Shatterhand ce înainta în mare și zidul uriaș de fortăreață udat la bază de valurile care se spărgeau de el. Deasupra zidului se zăreau vârfurile copacilor și, mai departe, profilate la orizont, ultimul etaj și acoperișul castelului. Clădirea impresionantă îi aminti vag lui Bond de fotografiile închisorii Alcatraz făcute de la nivelul mării. Gândul

la distanța de un kilometru pe care o va parcurge înotând în timpul nopții și la zidul pe care-l avea de escaladat ca un păianjen negru îl făcu să se cutremure ușor. O alungă din minte și își concentră atenția asupra insulei Kuro.

Părea alcătuită din rocă vulcanică neagră, dar era acoperită de vegetație bogată până în vârf, unde pe o stâncă mică se vedea un soi de far din piatră. După ce ocoliră porțiunea de uscat ce alcătuia unul din brațele golfului, dădură cu ochii de un sătuc mic și înghesuit și de un ponton. În largul mării se vedeau vreo treizeci de bărci de pescuit. Copii goi se jucau printre bolovanii netezi și negri semănați de-a lungul țărmului ca niște hipopotami adormiți, pe care erau întinse la uscat plase verzi de pescuit. Era o imagine frumoasă și delicată, cu o atmosferă ușor ireală de basm, pe care o poți întâlni în comunitățile mici de pescari de pe tot cuprinsul lumii. Bond simți imediat că locul acela îi devine drag, ca și cum ar fi sosit la o destinație unde era așteptat de multă vreme și unde avea să fie întâmpinat cu căldură și prietenie.

Un grup de săteni, bărbați vârstnici, gravi, cu trupuri noduroase și expresia serioasă pe care o adoptă oamenii simpli în ocazii importante, conduși de preotul shinto, se adunase pe ponton ca să-i întâmpine. Preotul era înveșmântat în hainele de ceremonie – un chimono negru cu roșu cu mâneci foarte largi și lungi, un soi de fustă turcoaz croită în clini largi pe dedesubt și tichia tradițională neagră, lucioasă, de forma unui con retezat. Omul emana o demnitate simplă și o stăpânire de sine deosebită, era de vârstă mijlocie și avea față rotundă, ochelari rotunzi și o gură severă cu buze subțiri. Ochii șireți îi cântăriră unul câte unul în timp ce coborau pe țărm, dar se opriră cel mai mult asupra lui Bond. Inspectorul șef Ando fu întâmpinat cu prietenie și respect. Bond reflectă în mod cu totul ireverențios că insula se afla sub jurisdicția lui și el era cel care aproba eliberarea permiselor de pescuit, dar trebui să admită că deferența plecăciunilor nu era exagerată și că avea noroc să se afle sub protecția lui. După schimbul de saluturi porniră să urce un drumeag pietruit până la casa preotului, o clădire modestă și uzată de vreme ridicată din piatră și lemn adus de ape. Intrară și se așezată în arc de cerc, față în față cu preotul, pe podeaua imaculată. Inspectorul șef ținu un discurs lung punctat de exclamații serioase *Hai*! și *Ah, so desu ka*! de către preot, ai

cărui ochi gânditori se opreau din când în când asupra lui Bond. Când sfârși, preotul își ținu și el discursul, pe care Ando și Tiger îl ascultară cu mare deferență. Urmă apoi replica lui Tiger, după care întreaga chestiune se încheie – cu excepția inevitabilului ceai.

Bond îl întrebă pe Tiger cum fusese explicată prezența și misiunea lui. Acesta îi răspunse că n-ar fi avut niciun rost să-l mintă pe preot, care era un om cu minte ageră și subtilă așa că i se spusese adevărul aproape în întregime. Preotul își exprimase regretul pentru măsurile extreme la care erau obligați să recurgă dar se arătă de-acord că domeniul ce se întindea de cealaltă parte a mării era un loc malefic, iar proprietarul lui se afla în slujba diavolului. În atare condiții, binecuvânta proiectul lor și-i acorda lui James Bond permisiunea să locuiască pe insulă în perioada minimă de timp necesară pentru îndeplinirea misiunii.

Preotul va invita familia Suzuki să-l întâmpine în mod onorabil, iar bătrânilor satului li se va spune că Bond e un faimos antropolog *gaijin* venit să studieze modul de viață al triburilor ama. În consecință englezul trebuia să-l studieze, iar preotul îl ruga că o facă într-o manieră sinceră.

— Asta înseamnă, îi explică Tiger cu un rânjet răutăcios, că nu trebuie să te culci cu localnicele.

Seara se întoarseră pe ponton. Marea avea culoarea ardeziei și era calmă. Micile bărci, decorate cu steguleț colorate ce anunțau că ziua de pescuit fusese foarte rodnică, se apropiau de țărm. Întreaga populație a insulei, probabil vreo două sute de suflete, se aliniase pe plajă pentru a saluta eroinele zilei. Cei mai vârstnici purtau în mâini șaluri și pături grijuliu împăturite, în care fetele se înfășurau ca să se încălzească în drumul spre casă unde, îi spusese Tiger, aveau să facă băi fierbinți pentru a-și restabili circulația sângelui și a-și curăța pielea de sare. Seara la opt vor dormi deja, mai spusese el, căci în zori ieșeau din nou pe mare.

— Va trebui să-ți modifici programul, Bondo-san, zise el plin de înțelegere. Și modul de viață. Cei din tribul ama trăiesc foarte frugal, foarte ieftin, căci veniturile lor sunt mici – nu mai mari decât prețul căpătat pe lacrimile unei vrăbii, după cum obișnuim noi să spunem. Și, pentru numele lui Dumnezeu, fii foarte politicos cu părinții, mai ales cu tații! Cât despre Kissy…

Propoziția pluti în aer, neterminată.

Mâini îndatoritoare se întindeau spre fiecare ambarcațiune și o trăgeau cu strigăte vesele pe pietrișul negru de pe țărm. Albii mari din lemn fură ridicate din ele și duse spre capătul opus la plajei, unde se vedea un soi de piață improvizată și unde, după spusele lui Tiger, *awabi* erau verificate și li se stabilea prețul. Între timp, grupul chicotitor de fete vesele rămăsese în apa puțin adâncă din apropierea țărmului, aruncând priviri furișe spre cei trei străini de pe ponton.

Lui Bond i se părură toate atrăgătoare și vesele în lumina dulce a serii – sânii lor mici și mândri, fesele lucioase cu mușchii frumos evidențiați între care se strecura fâșia subțire de material ce susținea triunghiul negru de bumbac din față, cureaua rezistentă din jurul taliei cu șirul ei de greutăți ovale prin care era trecută o tijă de oțel bine ascuțită, pânza albă cu care-și prinseseră părul încâlcit, ochii râzători și buzele ce fremătau mulțumite de norocul avut peste zi. În momentul acela, Bond simți că așa trebuie să arate lumea adevărată, viața adevărată și se simți rușinat de înfățișarea lui de orășean, ca și de planurile tenebroase cu care pusese piciorul pe insulă.

Una dintre fete, ceva mai înaltă decât restul, părea să nu dea atenție nici bărbaților, nici bărcii cu motor a poliției. Înconjurată de grupul gălăgios, aceasta străbătu cu pas lung și studiat fâșia de pietriș negru și urcă pe plajă. Aruncă peste umăr o remarcă și fetele se porniră iar pe chicotit, acoperindu-și gura cu mâinile. O femeie vârstnică se apropie imediat de ea, o înfășură cu o pătură aspră, cafenie și grupul se împrăștie.

Femeia vârstnică și cea tânără se îndreptară spre piață, cea tânără vorbind cu însuflețire, cea vârstnică ascultând-o atentă și dând din când în când din cap. Le aștepta preotul, în fața căruia se înclinară adânc. Acesta le vorbi îndelung, în timp ce ele îl ascultau cu smerenie, aruncând câte o privire spre bărbații de pe ponton. Fata se înfășură mai strâns în pătură. Bond bănuise deja, dar acum știa cu certitudine: aceea era Kissy Suzuki.

Cele trei persoane – preotul splendid înveșmântat, nevasta de pescar cu chipul cafeniu și zbârcit ca o nucă și fata înaltă, goală, înfășurată în pătura ei ponosită se apropiară de ponton în mod cu totul ciudat, alcătuiau un trio omogen, iar preotul dădea impresia că ar putea fi tatăl. Femeile se opriră în timp ce preotul

făcu încă vreo câțiva pași, se înclină în fața lui Bond și i se adresă. Tiger traduse:

— Spune că tatăl și mama lui Kissy Suzuki sunt onorați să te primească în locuința lor umilă pentru care își cer iertare că e atât de sărăcăcioasă. Regretă că nu sunt familiarizați cu obiceiurile occidentale, dar fiica lor cunoaște bine limba engleză ca rezultat al ședерii ei în America și va avea grijă să le transmită dorințele tale. Preotul întreabă dacă știi să manevrezi o barcă cu vâsle. Tatăl, care până acum a vâslit barca fiicei lui, suferă de reumatism și ar însemna un ajutor enorm pentru familie dacă ai binevoi să-i iei locul.

Bond se înclină și spuse:

— Te rog să-i spui sfinției sale că sunt deosebit de recunoscător pentru intervenția pe care o face în sprijinul meu. Voi fi foarte onorat să am un loc unde să-mi pun capul în casa lui Suzuki-san. Nevoile mele sunt foarte modeste și sunt adept al stilului de viață japonez. Voi fi mai mult decât încântat să vâslesc barca familiei sau să ajut la treburile casei în orice alt fel.

Apoi adăugă pe șoptite:

— Tiger, s-ar putea să am nevoie de ajutorul oamenilor ăstora când va veni vremea. Mai ales de al fetei. Cât de multe pot să-i spun?

— Folosește-ți discreția, îi șopti Tiger. Preotul știe deja, așa că poate afla și fata. Nu-ți fă griji, căci nu va duce vorba mai departe. Acum apropie-te și lasă-l pe preot să facă prezentările. Nu uita că aici vei purta numele Taro, care înseamnă „primul fiu” și Todoroki, care înseamnă „Tunet”. Pe preot nu-l interesează numele tău adevărat. I-am spus că e o traducere aproximativă a numelui tău englezesc. N-are importanță, pentru că nimănui n-o să-i pese. Dar va trebui să adopți o personalitate oarecum asemănătoare cu cea japoneză când vei trece dincolo. Numele acesta apare pe cartea ta de identitate și pe legitimația de la sindicatul minerilor din Fukuoka. Aici nu trebuie să-ți bați capul că toate astea, fiindcă ești printre prieteni. Dacă ești prins dincolo, vei arăta cartea de vizită pe care scrie că ești surd și cretin. Bine?

Tiger rămase să vorbească cu preotul, iar Bond porni înainte spre cele două femei. Se înclină în fața mamei dar își aminti la

timp să nu facă totuși o plecăciune prea adâncă, fiindcă era doar o femeie, apoi se întoarse spre fată.

Aceasta râse veselă. Nu-și ciufuli bretonul, nici nu chicoti, ci râse sincer.

— Nu trebuie să te înclini în fața mea, iar eu nu mă voi înclina niciodată în fața ta, spuse ea și îi întinse mâna în maniera occidentală. Mă bucur să te cunosc. Numele meu e Kissy Suzuki.

Mâna fetei era rece ca gheața.

— Eu mă numesc Taro Todoroki. Îmi pare rău că te-am ținut aici atâta timp. Ai mâinile reci așa că ai nevoie să faci o baie fierbinte. E foarte amabil din partea familiei tale să mă accepte ca oaspete, dar nu vreau să vă fiu o povară. Ești sigură că e în regulă?

— Orice spune *kannushi-san*, preotul, este în regulă. Și să știi că nu e prima oară când mi-e frig. După ce-ți închei întrevederea cu distinșii tăi prieteni, mama și cu mine vom fi încântate să te conducem acasă la noi. Sper că te pricepi la curățatul cartofilor.

Bond era de-a dreptul încântat și mulțumea fierbinte cerului că dăduse în sfârșit peste o fată sinceră și deschisă, că scăpase de plecăciuni și sâsâieli.

— Mi-am luat licența în curățatul cartofilor. Sunt puternic, serviabil și nu sforăi. La ce oră ieșim cu barca pe mare?

— Pe la cinci și jumătate, când răsare soarele. Poate că-mi vei aduce noroc. Cochiliile de *awabi* nu sunt foarte ușor de găsit. Azi am avut o zi bună și am câștigat cam treizeci de dolari, dar nu e așa de fiecare dată.

— Nu prea știu să socotesc banii în dolari. Să spunem zece lire sterline.

— Dar englezii nu sunt același lucru cu americanii? Nu aveți aceiași bani?

— Suntem foarte asemănători, dar total diferiți.

— Chiar așa?

— Ai vrut să spui *Ah, so desu ka*? spuse Bond și izbucniră amândoi în râs.

— Ai fost bine instruit de bărbatul important din Tokio. Poate ai vrea acum să-ți iei la revedere de la ei, ca după aceea să ne putem duce acasă. Locuința noastră se află la celălalt capăt al satului.

Preotul, inspectorul șef și Tiger stăteau de vorbă, ostensibil indiferenți la discuția dintre Bond și fată. Mama stătuse într-o atitudine umilă dar urmărise cu ochi șireți expresia de pe fețele celor doi. Bond se înclină din nou în fața ei și se întoarse la cei trei bărbați.

Schimbul de saluturi fu scurt. Amurgul se lăsa deasupra mării și discul portocaliu al soarelui își pierduse deja strălucirea în ceața înserării. Motorul bărcii poliției fusese deja pornit și țevile de eșapament gâlgâiau înăbușit. Bond îi mulțumi inspectorului șef și primi la rându-i urări de noroc deplin în îndeplinirea onorabilei sale misiuni. Chipul lui Tiger era serios. Îi luă lui Bond mâna într-ale lui – gest cu totul neobișnuit pentru un japonez.

— Bondo-san, sunt convins că vei reuși, de aceea nu-ți voi ura noroc. N-o să-ți spun nici *sayonara*, la revedere, ci voi rosti un simplu *banzai*! și-ți voi face acest mic dar, în cazul când zeii se vor încrunta asupra aventurii tale și lucrurile vor merge rău, foarte rău, chiar dacă nu din vina ta.

Scoase din buzunar o cutiuță și i-o întinse. Bond o scutură ușor și o deschise. Înăuntrul ei era o pastilă lunguiață, de culoare maro. Izbucni în râs și i-o întinse înapoi.

— Nu, Tiger, mulțumesc mult! După cum a spus Basho, sau aproape a spus, „Trăiești doar de două ori”. Dacă mă întâlnesc cu a doua mea viață, prefer să o privesc în față, nu să-i întorc spatele. Dar îți mulțumesc pentru gândul bun și pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Homarul ăla viu a fost cu adevărat delicios. Abia aștept să mănânc pe săturate alge cât stau aici. Pe curând! Ne vedem peste vreo săptămână.

Tiger coborî în barcă și imediat motorul își mări turațiile. Pe când făcea o curbă largă la ieșirea din golf, Tiger ridică mâna și-o coborî brusc, cu o mișcare ce sugera tăierea unui cap. După câteva clipe, ambarcațiunea se făcu nevăzută îndărătul digului înalt.

Bond se întoarse spre țărm. Preotul plecase.

— Vino odată, Todoroki-san! îi ceru Kissy nerăbdătoare. *Kannushi-san* spune că trebuie să te tratez ca pe un camarad, ca pe-un egal. Dă-mi te rog să-ți duc una din genți. De dragul sătenilor care ne vor urmări cu ochii în patru, vom adopta un comportament oriental în public.

Bărbatul înalt cu piele cafenie, părul tuns cu breton și sprâncene oblice, fata cea înaltă și femeia vârstnică o luară de-a

lungul țărmului, cu umbrele lor ascuțite, japoneze, precedându-i pe pietrișul neted de culoare neagră.

Capitolul 14

O zi de aur

Zorile învăluiseră totul într-un abur dulce, de aur și azur. Bond ieși afară, își mâncă brânza de soia cu orez și își bău ceaiul stând pe pragul imaculat al căsuței construită din lespezi de piatră și lemn, în timp ce înăuntru familia sporovăia precum niște vrăbii gureșe și femeile își vedeau de treburile casnice.

I se dăduse camera de onoare, un mic salon unde văzu rogojini *tatami*, câteva piese modeste de mobilier, altarul casei și un greier închis într-o cușcă minusculă „ca să-ți țină de urât”, îi explicase Kissy. Aici i se întinsese așternutul pe podea și încercase pentru prima oară, cu un oarecare succes, să doarmă cu capul pe tradiționala pernă de lemn. Cu o seară înainte, tatăl, un om cu barbă căruntă, chip emaciat, mâini cu articulații deformate și ochii strălucitori de veveriță râsese cu el și de el în timp ce Kissy traducea relatarea unora dintre aventurile lui cu Tiger, iar atmosfera dintre ei a fost de la bun început lipsită de orice urmă de tensiune sau stânjeneală. Preotul spusese că străinul trebuia tratat ca un membru al familiei și, în ciuda faptului că înfățișarea și parte din manierele lui păreau ciudate, Kissy se pronunțase deja oficial în favoarea lui, iar părinții ei adoptaseră aceeași atitudine. La ora nouă când pe cer începuse să se ridice o lună pe trei-sferturi, tatăl se înclină în fața lui și îl condusese în spatele casei. Acolo îi arătă mica colibă de lemn cu groapă săpată în pământ și pagini din *Asahi Shimbun* rupte ordonat în patru și prinse într-un cui și atunci ultimele lui temeri nemărturisite în legătură cu insula se risipiră. La lumina tremurătoare a lumânării, văzu că locul e la fel de imaculat ca și întreaga casă și măcar suficient de igienic. După ce mișcările din celelalte două încăperi conteniră, Bond adormi mulțumit și dormi ca mort.

Kissy ieși din casă. Purta un soi de cămașă de noapte din bumbac alb și își legase cu o batistă albă valurile întunecate ale

părului des. Își prinsese echipamentul, greutățile și țepușa plată și ascuțită de oțel pe deasupra, iar brațele și picioarele îi erau goale. Probabil că pe chipul lui se citise atât de vădit dezamăgirea, încât fata îl tachină râzând:

— Aceasta e rochie ceremonială pentru scufundări în prezența străinilor importanți. *Kanushi-san* m-a instruit s-o port în prezența ta – în semn de respect, desigur!

— Kissy, eu cred că-mi servești gogoși. Motivul adevărat pentru care te-ai echipat astfel este temerea că goliciunea ta ar stârni gânduri neonorabile în mintea mea de occidental profan. Să știi că e o bănuială cu totul nefondată. În orice caz, accept delicatețea cu care-mi respecți susceptibilitățile. Acum haide să lăsăm palavrele și să pornim. Azi vreau să batem recordul la cules de *awabi*. Care-i pragul pe care trebuie să-l atingem?

— Cincizeci ar fi bine. O sută ar fi minunat. Dar, în primul rând tu trebuie să vâslești bine și să nu mă lași să mă înec. Și să fii bun cu David.

— Cine-i David? întrebă el, cuprins brusc de gelozie la gândul că nu va fi singur cu fata.

— Așteaptă și-ai să vezi.

Kissy se întoarse în casă, de unde aduse o albie mare din lemn de balsa și un colac mare de frânghie cu grosimea de jumătate de centimetru, fină și foarte rezistentă. Îi dădu frânghia lui Bond, își săltă albia pe șold și o porni pe cărarea îngustă ce ducea spre plajă. Cărarea cobora în pantă lină spre un golfuleț pe malul căruia fusese trasă o singură barcă, acoperită cu trestii uscate ca să fie protejată de soare. Bond înlătură trestiile și le puse grămadă deoparte, apoi trase până în mare ambarcațiunea simplă, confecționată de localnici. Barca era construită dintr-un lemn greu, se scufunda destul de mult dar avea stabilitate în apa transparentă, cu fundul abrupt. Puse frânghia și albia în barcă. În timpul ăsta, Kissy se dusese în cealaltă parte a golfulețului și scoase de sub unul din bolovani capătul unei corzi de oțel pe care începu s-o fluture ușor, scoțând în același timp un fluierat ușor. Spre mirarea lui Bond, apa golfului începu să se agite și un cormoran mare și negru străbătu ca un glonț valurile, oprindu-se pe plajă la picioarele lui Kissy, unde începu să-și miște capul în sus și-n jos, sâsâind aparent furios. Dar fata se aplecă, mângâie capul și gâtul întins al păsării și începu să-i vorbească veselă. Se îndreptă spre barcă

continuând să agite coarda în aer, iar cormoranul o urmă greoi. Nu-i dădu nicio atenție lui Bond, ci săltă caraghios peste marginea bărcii, se cățără pe băncuța scundă de la prora, unde se așeză maiestuos și începu să-și ciugulească penele de pe piept cu ciocul lung și curbat, deschizându-și din când în când aripile pe toată lungimea lor de un metru și jumătate și fluturându-le ușor, cu grație. După ce se mai scutură o dată din tot corpul, se așeză liniștit și se întoarse spre mare, cu gâtul dat pe spate ca și cum s-ar fi pregătit de atac, cercetând cu aer de suveran orizontul.

Kissy se urcă în barcă cu genunchii îndoiți cuminte între picioarele întinse ale englezului, care așeză vâslele grele în lăcașurile lor și începu să vâslească cu forță și ritm egal, îndreptându-se spre nord.

Observă că coarda de care era legat cormoranul lui Kissy se termina cu un inel de alamă cu diametru de cinci centimetri, trecut la baza gâtului păsării și își spuse că era probabil unul din faimoșii cormorani pescari ai japonezilor. O întrebă despre el.

— L-am găsit cu trei ani în urmă pe când era doar un pui. Avea aripile pline de ulei, așa că l-am curățat, l-am îngrijit și l-am legat cu coarda asta cu inel. Pe măsură ce creștea, i-am schimbat inelul cu unul mai larg. A învățat că are voie să înghită peștii mici, dar pe cei mari îi aduce în cioc la suprafață și mi-i dă mie fără să protesteze, motiv pentru care îl recompensez uneori cu câte unul mare. Înoată mult alături de mine și-mi ține de urât. Uneori te simți singur pe fundul mării mai ales în zilele când apa e întunecată. Va trebui să ții de capătul corzii și să ai grijă de el când vine la suprafață. Astăzi îi este foame, căci nu a ieșit pe mare de trei zile din pricină că tata n-a putut vâsli barca. Eu am ieșit în larg cu niște prieteni. Așadar, pentru el e un adevărat noroc că ai venit pe insulă.

— Deci ăsta-i David?

— Da. L-am numit așa după singurul om din Hollywood de care mi-a plăcut, din întâmplare englez. Îl cheamă David Niven și e un faimos actor și producător. Ai auzit de el?

— Sigur că da. I-aș îndesa cu plăcere niște resturi de pește pe gât pentru bucuria care mi-a provocat-o cealaltă încarnare a lui.

Începuse să-i curgă transpirația de pe față și de pe piept, ajungându-i până la slip. Kissy își desfăcu batista de pe cap, se aplecă spre el și-l șterse ușor cu părul. Bond îi zâmbi și-i

amănunți cu privirea ochii migdalați, nasul minuscul și gura ca un boboc de floare, pe care le vedea pentru prima oară de la o distanță atât de mică. Nu se machiase deloc, dar nici nu era nevoie, căci avea tenul de culoarea și textura unei piersici aurii, destul de obișnuit la fetele japoneze. Părul eliberat din batistă era negru cu reflexe castanii, se vălurea în bucle mari și fusese tuns pe frunte într-un breton ce se oprea deasupra sprâncenelor fine, ce nu păreau să fi fost pensate vreodată. Avea dinții albi și egali, care nu se vedeau dintre buze mai mult decât ai unei europene – semn că scăpase de prognatismul care strică atât de multe din chipurile japonezilor. Brațele și picioarele îi erau lungi și mai puțin masculine decât ale majorității japonezelor și cu o zi înainte Bond observase că sânii și fesele îi erau ferme și mândre, iar stomacul aproape plat. Într-un cuvânt, avea o siluetă frumoasă și elegantă, egală cu a oricăreia dintre dansatoarele de cabaret văzute de el în Tokio. Dar avea mâinile și picioarele aspre și zgâriate de la muncă iar unghiile degetelor de la mâini și de la picioare, deși tăiate scurt, erau rupte și ciobite. Bond găsi lucrul acesta înduioșător, căci ama înseamnă „fata mării” sau „bărbatul mării” și Kissy purta cu mândrie semnele veșnicei competiții în care intra cu creaturile indiferente ale adâncurilor. În schimb, pielea ei, care te-ai fi așteptat să fie uscată și aspră din pricina sării, strălucea cu o tentă aurie de sănătate și vitalitate. Dar farmecul și sinceritatea privirilor și zâmbetului ei, împreună cu naturalețea deplină – ca atunci, de pildă când îi uscase cu părul pieptul și fața – fură cele care îl vrăjiră cu adevărat. În clipa aceea își spuse că nimic nu ar fi fost mai minunat decât să-și petreacă tot restul vieții vâslindu-i barca spre largul mării în timpul zilei și întorcându-se împreună cu ea într-o căsuță imaculată la căderea serii.

Ridică din umeri și alungă toana din minte. Mai erau doar două zile până la luna plină și-atunci trebuia să se întoarcă la realitate, la viața întunecată și murdară pe care alesese s-o ducă. Dar alungă imediat și gândul acesta. Ziua aceea și următoarea vor fi zile furate, petrecute doar cu Kissy, cu barca, pasărea și marea. Va trebui să aibă grijă să fie frumoase și norocoase pentru ea și pentru recolta ei de cochilii.

— Nu mai avem mult. Ai vâslit foarte bine, spuse ea arătând spre dreapta, unde restul ambarcațiunilor ama erau răspândite pe suprafața oceanului. La noi se practică obiceiul „primul venit,

primul servit” când e vorba de locurile pe care ni le alegem. Astăzi putem să mergem până la un recif pe care-l cunoaștem cei mai mulți dintre noi și să ne încercăm norocul acolo. Stratul de alge de pe corali e gros și cu asta se hrănesc *awabi*. Trebuie să mă scufund mult, vreo doisprezece metri, dar eu pot sta sub apă aproape un minut, așa că am timp suficient să culeg doi-trei *awabi* dacă găsesc. E doar o chestiune de noroc și de pipăit cu mâinile prin stratul de alge, fiindcă rareori îi poți vedea. Îi simți doar și-i disloci de pe stâncă cu asta, îi arătă ea țepușa plată. După o vreme, va trebui să mă odihnesc. Atunci poate ți-ar face plăcere să te scufunzi și tu, bine? Mi-au spus că ești un bun înotător, așa că am adus un vizor de-al tatei. Umflăturile astea de pe lături trebuie apăsate pentru a regla presiunea dintre sticlă și ochi. Poate că la început nu vei reuși să reziști prea mult, dar te vei deprinde repede. Cât timp stai pe insulă?

— Mă tem că numai două sau trei zile.

— Oh, ce păcat! Ce-o să ne facem David și cu mine fără vâslaș?

— Poate că tatăl tău se va simți mai bine.

— Așa sper și eu. Trebuie să-l duc la o cură la unul dintre vulcanii de pe insula mare, altfel aș fi obligată să mă mărit cu unul din bărbații de-aici. Nu e prea ușor, căci n-am de unde să aleg și-n plus, pentru că am rămas cu niște bani în urma filmului făcut în America și cum în Kuro e mare sărăcie, bărbatul respectiv m-ar putea dori de soție din motive necinstite. Și ar fi foarte trist. De unde să știe omul ce-l așteaptă?

— Poate că ar fi mai bine să te întorci în lumea filmului?

— Niciodată! izbucni ea cu înflăcărare. Nici nu vreau să aud! S-au purtat dezgustător cu mine la Hollywood. Au crezut că, fiind japoneză, sunt un soi de animal și că trupul meu poate aparține oricui. Nimeni nu m-a tratat onorabil, cu excepția lui Niven.

Kissy clătină din cap, ca și cum ar fi încercat să alunge amintirile supărătoare și-apoi rămase tăcută. După o vreme continuă:

— Nu. Voi rămâne pe insulă pentru tot restul vieții mele. Iar zeii îmi vor rezolva problemele, așa cum au făcut-o astăzi, încheie ea cu un zâmbet.

Privi atentă suprafața mării și-l anunță:

— Mai avem vreo sută de metri.

Se ridică în picioare și, ținându-și perfect echilibrul în ciuda hulei, începu să-și lege capătul frânghiei în jurul taliei și să regleze presiunea vizorului.

— Nu uita, ține frânghia întinsă bine și când o simți scuturându-se mă tragi afară imediat. Va fi un efort considerabil pentru tine, dar o să-ți masez spatele diseară, când ajungem acasă. Să știi că mă pricep foarte bine, am exersat din belșug pe spinarea tatălui meu. Oprește!

Bond ridică vâslele din apă cu o mișcare elegantă. În spatele lui, David începu să-și schimbe greutatea de pe-un picior pe altul, să-și întindă gâtul și să sâsâie nerăbdător. Kissy legă albia de lemn cu o funie scurtă și o lăsă pe apă. Apoi făcu un salt elegant și se scufundă, ținându-și rochia albă între genunchi ca să nu plutească împrejurul ei. Imediat se scufundă și David, care dispăru în adâncuri fără să tulbure câtuși de puțin suprafața mării. Coarda de oțel, al cărei capăt fusese legat de bancheta pe care ședea Bond, începu să se desfășoare cu rapiditate. Se ridică în picioare cu încheieturile cam amorțite și luă de jos capătul frânghiei de care era legată Kissy. După câteva clipe, capul vesel al fetei apăru la suprafață.

— Da, e frumos acolo jos!

Se odihni în apă și începu să scoată un șuierat profund prin buzele strânse – Bond bănui că astfel își umple plămânii cu aer la capacitatea lor maximă. După aceea flutură scurt o mână își băgă capul sub apă și cu o arcuire amplă a șoldurilor care oferi imaginea fugară a slipului sumar conturat de rochia udă dispăru sub apă ca o fantomă albă plutitoare, luând-o drept în jos cu picioarele mișcându-se într-un craul rapid pentru a mări efectul greutăților.

Bond rămase în picioare, privindu-și neliniștit ceasul. David apăru lângă barcă purtând în cioc un pește argintiu de vreo două kilograme. La naiba cu pasărea! Nu avea timp de pierdut cu recuperatul peștelui din ciocul lung și ascuțit. Dar, cu o privire disprețuitoare, cormoranul aruncă peștele în albia plutitoare și dispăru din nou, ca un proiectil negru.

Cincizeci de secunde! Tresări agitat când simți frânghia scuturându-se și trase din răsputeri. Fantoma cea albă apăru din adâncurile limpezi și Bond observă că-și ține mâinile pe lângă corp, ca să-și accentueze forma hidrodinamică a corpului. Ieși la suprafață chiar lângă barcă și îi arătă două cochilii mari, pe care

apoi le puse în albie. Se apucă de marginea bărcii să-și recapete respirația, iar el îi admiră sânii fermi, conturați limpede pe sub materialul ud și subțire. Îi zâmbi scurt, își reluă șuieratul și cu aceeași arcuire incitantă a șoldurilor, dispăru în apă.

Așa trecu o oră. Bond se obișnuise cu rutina și avea timp să privească barca cea mai apropiată de-a lor. Ambarcațiunile erau răspândite pe o suprafață de cam doi kilometri pătrați, care răsuna neîncetat de șuieratul straniu, ca de pasăre marină, scos de fetele ce se scufundau. Barca cea mai apropiată se afla la aproximativ o sută de metri distanță, așa că putea să urmărească nestingherit tânărul care trăgea funia, aparițiile ocazionale ale trupului auriu și lucios ca o focă al scufundătoarei și să le audă sporovăiala voioasă de fiecare dată când aceasta ieșea la suprafață. Spera că n-o să se facă de râs când îi va veni vremea să se scufunde. Sake și țigări! Nu era deloc un amestec benefic pentru condiția fizică a omului!

Grămada de *awabi* sporea încet pe fundul albiei și printre ei săltau vreo doisprezece pești argintii. Bond se apleca din când în când și recupera câte unul de la David. O dată scăpă din mână peștele alunecos și pasărea trebui să se scufunde din nou după el. De data asta se alese cu o privire și mai disprețuitoare din ochii de culoarea turcoazelor.

În scurt timp se întoarse și Kissy la suprafață, epuizată. Se urcă în barcă, de data aceasta fără prea mare eleganță, își smulse batista din cap și vizorul de pe ochi și rămase la pupa gâfâind ușor. După ce-și recăpătă suflul, ridică privirea și râse fericită.

— Cu ăsta fac douăzeci și unu. Foarte bine. Acum pune-ți greutățile, ia țepușa și du-te să vezi cu ochii tăi cum e acolo jos. Dar să știi că te trag afară după treizeci de secunde. Dă-mi ceasul tău. Și te rog să nu-mi pierzi *tegame*, țepușa, pentru că altfel ziua noastră de pescuit se va încheia.

Prima scufundare a lui Bond se dovedi destul de stângace. Coborî prea încet, așa că abia avu timp să privească întinderea acoperită de alge și semănată din loc în loc cu bolovani negri și aglomerări de posidonia când simți că e tras la suprafață. Trebui să recunoască față de sine însuși că plămânii lui erau într-o formă jalnică dar îl mulțumi faptul că reușise să zărească un bolovan promițător, plin de alge. La a doua scufundare se duse direct acolo, se prinse de el cu o mână și cu cealaltă începu să

pipăie atent. Descoperi ovalul neted al cochiliei, dar Kissy îl trase din nou la suprafață înainte să scoată țepușa. La a treia scufundare reuși să ia cochilia, iar fata râse încântată când îl văzu dându-i drumul în albie. Reuși să se scufunde vreo jumătate de oră, însă după aceea începură să-l doară plămânii și corpul lui deveni conștient de răceala de octombrie a mării. Ultima dată ieși la suprafață în același timp cu David, care trecu pe lângă el ca o torpilă neagră cu faruri turcoaz și îi ciuguli ușor părul din creștet în semn de aprobare când îl văzu punând a cincea cochilie în albie.

Kissy era de-a dreptul încântată de el. Luă din barcă un chimonou aspru, cafeniu, cu care îl șterse bine în timp ce stătea cu capul în jos și se străduia să-și recapete respirația. În timp ce el se odihnea, fata trase albia în barcă și-i goli conținutul pe fundul ei. Apoi scoase un cuțit, tăie unul din pești în două și-l hrăni pe David care zbura încetișor în jurul ei așteptându-și răsplata. Cormoranul înghiți lacom peștele, se așeză și se apucă să-și ciugulească penele mulțumit.

Mai târziu făcută o pauză și luară prânzul – orez în care erau amestecate bucățele mici de pește și alge uscate care aveau gustul spanacului sărat. După aceea se odihniră puțin pe fundul bărcii și reluară scufundările până la ora patru, când o briză rece venită de nicăieri se interpuse între ei și căldura soarelui, anunțându-i că venise vremea să pornească spre casă. Kissy urcă pentru ultima dată în barcă și scutură ușor de câteva ori coarda de oțel a lui David. Acesta ieși la suprafață destul de departe de barcă și, ca și cum acesta ar fi fost obiceiul lui de fiecare zi, se ridică în aer și plană în cercuri largi deasupra lor, apoi coborî la barcă și se prinse cu ghearele de marginea ei. Apoi se duse cuminte pe băncuța lui și-și întinse aripile magnifice să se usuce, așteptând în această ținută regală ca vâslașul personal să-l ducă înapoi acasă, în golful lui.

Kissy se schimbă în chimonoul cafeniu și își uscă trupul. Anunță că prada lor număra șaizeci și cinci de *awabi*, ceea ce era de-a dreptul minunat. Bond găsise cincisprezece dintre ele, ceea ce era onorabil pentru o primă încercare. Ridicol de mulțumit de el însuși, Bond o porni spre insula care, din pricina faptului că barca fusese dusă în permanență de curenți, se vedea doar ca o moviliță la orizont. Își intră treptat în ritm și

vâsli cu mișcările lejere și aparent lipsite de efort ale unui vâslaș profesionist.

Îl dureau mâinile și avea senzația că spatele lui fusese bătut sistematic cu un îmblăciu, pielea umerilor începuse să-l usture de la soare, dar se consolă cu gândul că nu făcuse decât ceea ce ar fi fost oricum obligat să facă – anume să se antreneze pentru escaladare și înot, așa că își luă din când în când răsplata din ochii zâmbitori ai lui Kissy care nu-l părăseau nicio clipă și pe care soarele gata să apună îi aurea dându-le o nuanță fermecătoare. Movilița deveni movilă, movila deveni insulă și iată că ajunseră în sfârșit acasă.

Capitolul 15

Cei șase gardieni

A doua zi a fost la fel de aurie și recolta de *awabi* numără șaizeci și opt de exemplare, în bună măsură mulțumită abilităților de scufundător ale lui Bond, simțitor îmbunătățite.

Cu o seară înainte Kissy se întorsese de la piață unde își vânduse cochiliile și-l găsi pe Bond zvârcolindu-se pe podea cu crampe la mușchii abdominali și pe mama ei agitându-se neajutorată în jurul lui. O scosese pe mama ei din încăpere, întinse o saltea moale pe podea lângă el, îi scoase slipul și-l rostogoli pe saltea cu fața în jos. După aceea se ridică în picioare pe spatele lui și păși cu grijă în sus și-n jos le-a lungul coloanei vertebrale, de la fese și până la gât, până când îi trecu durerea. Îi spuse să rămână în aceeași poziție și-i aduse lapte cald. După ce-l bău, îl duse într-o baie micuță, turnă peste trupul lui apă întâi fierbinte, apoi călduță, dintr-o albie până când îi curăță toată sarea din păr și de pe trup. Îl uscă cu blândețe, masă cu lapte călduț arsurile de pe umeri și-l duse înapoi în camera lui, spunându-i cu severitate maternă să se culce imediat și s-o cheme dacă se trezea peste noapte și avea nevoie de ceva. Suflă în lumânare și ieși din cameră, în timp ce el adormise deja vegheat de cântecul greierului ca de-o candelă.

Dimineața nu-l mai durea nimic, doar că avea mâinile cam înțepenite. Kissy îl ospătă regește, amestecându-i orezul cu

omletă și brânză de soia iar el își ceru iertare pentru purtarea nepoliticoasă din seara anterioară.

— *Todoroki-san*, tu ai curajul a zece samurai, dar trupul doar al unuia singur. Ar fi trebuit să-mi dau seama că-ți pretind prea mult pentru prima ieșire pe mare, dar m-am lăsat dusă de însuflețirea unei zile atât de frumoase, care m-a făcut să uit de orice altceva. Așadar eu sunt cea care trebuie să-și ceară scuze! Iată, azi n-o să mai mergem așa departe. Vom rămâne în apropierea stâncilor insulei, să vedem ce putem găsi pe-acolo. Voi vâsli eu pentru că e o distanță mică, așa că tu vei putea să te scufunzi de mai multe ori. Cunosc bine locul acela chiar dacă n-am mai fost pe-acolo de câteva săptămâni și știu că apa are cel mult șase metri adâncime.

Așa au și procedat. Bond îmbrăcă o cămașă ca să-l protejeze de soare și reuși să adune douăzeci și una de cochilii. Singurul lucru care îi umbrise ziua fusese imaginea fortăreței negre deasupra căreia un balon urât și pântecos de avertizare, negru cu galben, își flutura fâșiile de pânză pline de ideograme.

În timp ce se odihnea o întrebă într-o doară dacă știe ceva despre castel și văzu cu surprindere că fața ei se întunecă.

— *Todoroki-san*, noi nu obișnuim să vorbim despre locul acela. În Kuro e aproape subiect interzis. E ca și cum și-ar fi căscat iadul gura la un kilometru distanță peste mare de casa noastră. Iar ai mei, oamenii tribului ama seamănă cu ceea ce am citit despre țiganii voștri – adică suntem foarte superstițioși. Și credem că diavolul însuși a venit să trăiască în locul acela. Nici chiar *kanushi-san* nu ne contrazice temerile, iar bătrânii noștri spun că *gaijinii* n-au făcut decât rău Japoniei și că acesta e încarnarea tuturor relelor din occident. Pe insulă a început deja să circule o legendă care spune că cei șase Gardieni *Jizo* ai noștri vor trimite un bărbat venit de peste mări ca să-l ucidă pe acest „Rege al morții”, cum îl numim noi.

— Cine sunt acești Gardieni?

— *Jizo* este zeul care protejează copii. Cred că e un zeu budist. În cealaltă parte a insulei pe plajă sunt cinci statui. A șasea a fost aproape în întregime roasă de apă. Sunt destul de înfricoșătoare când le vezi cum stau acolo în șir, chincite, cu trupurile ca niște bolovani colțuroși, cu pietre mari și rotunde în loc de capete, îmbrăcate în robe albe pe care oamenii din sat le schimbă în fiecare lună. Statuile acelea au fost ridicate cu secole

în urmă, de strămoșii noștri. Le-au așezat exact pe linia fluxului, așa că atunci când marea este în flux apele îi acoperă în întregime, dar ei continuă să ne păzească de sub apă pe noi, ama, pentru că ni se spune „Copiii mării”. La începutul lunii iunie, în fiecare an, când marea se încălzește după iarna cea lungă și se reiau scufundările, toți locuitorii insulei se adună în procesiune și mergem împreună la cei șase gardieni și le cântăm ca să-i înveselim și să-i facem să ne privească cu bunăvoință.

— Dar legenda asta, despre bărbatul care va stârpi răul, de unde a pornit?

— Cine știe? Putea s-o aducă marea sau să plutească în aer, intrând astfel în mințile oamenilor. De unde vin asemenea povești?

— *Ah, so desu ka*, spuse Bond și izbucniră amândoi în râs.

A treia zi, pe când își mânca pe prag micul dejun, ca de obicei, Kissy veni la ușă și-i spuse în șoaptă:

— Vino înăuntru, Todoroki-san.

Nedumerit, Bond intră înăuntru și închise ușa după el.

— Tocmai am aflat de la un mesager al preotului că ieri au fost aici niște oameni de pe insula mare, cu o barcă și au adus daruri – țigări și dulciuri. S-au interesat despre vizita făcută de barca cu motor a poliției. Spuneau că a adus trei vizitatori și a plecat înapoi numai cu doi și voiau să știe ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea. Au explicat că sunt paznici de la castel și că îndatorirea lor era să prevină pătrunderea prin efracție în parc. Bătrânii satului au acceptat cadourile, dar le-au arătat *shiran-kao*, adică „fața celui care nu știe nimic” și i-au trimis la *kanushi-san*, care a spus că al treilea vizitator era responsabilul cu eliberarea permiselor de pescuit, care se simțise rău în drum spre insulă și probabil că la întoarcere intrase în cabină să stea întins. Apoi i-a trimis pe oamenii ăia în treaba lor și a spus imediat unui băiețel să urce pe Stânca Mare ca să vadă unde merge barca lor. Acesta s-a întors și i-a spus că oprise în golful din fața castelului și intrase în refugiul pentru bărci de acolo. *Kanushi-san* crede că ar trebui să afli aceste lucruri.

Kissy se opri din vorbit câteva clipe și-l privi cu ochi jalnici.

— Todoroki-san am un sentiment de mare prietenie pentru tine. Am impresia că între *kanushi-san* și tine sunt niște secrete

care privesc castelul. Cred că ar trebui să-mi destăinuiești și mie, atâta cât crezi că va trebui ca să-mi alunge nefericirea.

Bond zâmbi se apropie de ea, îi luă fața în palme și-o sărută pe buze.

— Ești o fată foarte frumoasă și bună Kissy. Azi nu ieșim cu barca, fiindcă am nevoie de odihnă. Du-mă până la stânca cea mare, ca să pot vedea bine castelul și-ți voi spune tot ce pot. Intenționam oricum s-o fac, pentru că voi avea nevoie de ajutorul tău. După aceea, mi-ar plăcea să-i vizităm pe cei șase Gardieni. Mă interesează din punct de vedere antropologic.

Kissy puse prânzul obișnuit într-un coș, îmbrăcă chimonoul cafeniu și papucii de sfoară împletită și o porniră pe o cărăruie îngustă ce urca în zig-zag până la stânca din vârful insulei ce se ridica deasupra ciorchinelui de colibe cenușii ale sătenilor. Vremea cameliilor aproape trecuse, dar pe alocuri se mai vedeau tufe cu flori roșii și albe, mai dese într-un pâlc mic de arțari pitici ale căror coroane căpătaseră deja culorile aprinse ale toamnei. Kissy îl conduse la micul altar shinto ridicat la adăpostul unui bolovan uriaș.

— În spatele altarului este o peșteră frumoasă, dar sătenii se tem de ea și spun că e plină de fantome. Eu am intrat o dată în ea și n-am pățit nimic, așa că dacă există totuși stafii acolo, sunt din cele prietenoase.

Fata bătu din palme în fața altarului, își plecă pentru câteva momente capul, apoi bătu iarăși din palme. După aceea continuară să urce cărăruia până în vârful stâncii mari. Dintre copaci apăru un stol de fazani superbi de culoarea cuprului care o luară la fugă țipând ascuțit și fluturându-și cozile aurii când dădură cu ochii de ei. Bond îi spuse lui Kissy să rămână ascunsă în timp ce el se piti după o grămadă de bolovani și privi circumspect întâi împrejur, apoi peste strâmtoare.

Se vedea bine întreaga întindere de după zidul înalt de fortăreață, până la donjonul negru cu auriu al castelului. Era ora zece. Prin parc se zăreau siluete îmbrăcate în obișnuitele haine albastre ale țăranilor, încălțate cu cizme înalte și înarmate cu prăjini lungi, care se mișcau în grabă dintr-un loc într-altul. Din când în când izbeau cu prăjinile prin tufișuri. Cu toții aveau gura și nasul acoperite cu măști negre. Bond își spuse că făceau probabil rondul de dimineață, pentru recoltarea prăzii de peste noapte și se întrebă cum procedau dacă dădeau peste o biată

ființă pe jumătate orbită sau peste o grămăjoară de haine lângă una din fumarolele ale căror norișori de abur se ridicau ici și colo pe suprafața parcului. Chemau doctorul? Și, în caz că victima mai trăia, ce se întâmpla după aceea? Se mai întrebă unde avea să se ascundă el de gărzi în noaptea aceea, după ce va fi escaladat zidul cel înalt. Ei bine, toate la timpul lor. Deocamdată îi era suficient cât văzuse. Măcar apele strâmtorii erau calme și pe cer nu se zărea niciun nor, așa că avea condiții excelente să ajungă acolo în siguranță. Se întoarse la Kissy și se așeză alături de ea, pe iarba rară. Își ațintі ochii spre larg, în locul unde micuța flotă de ambarcațiuni ama se răspândise pe suprafața limpede a oceanului.

— Kissy, în seara asta trebuie să înot până la castel, să escaladez zidul și să intru în parc.

— Știu asta! Și după aceea trebuie să-l omori pe omul acela probabil și pe nevasta lui. Deci tu ești bărbatul despre care tribul meu crede că va veni pe insulă de peste mări și ne va scăpa de diavol! Dar de ce ai fost ales tocmai tu? De ce nu un altul, un japonez?

— Oamenii aceia sunt *gaijini*. Și eu sunt tot gaijin. Japonia va avea mai puține probleme dacă afacerea va fi prezentată ca o reglare de conturi între doi străini.

— Da, înțeleg. Și *kanushi-san* ți-a dat aprobarea lui?

— Da.

Fata își înclină capul tăcută.

— Și dacă… și după aceea… te vei întoarce aici să fii din nou vâslașul meu?

— Pentru o vreme, Kissy. După aceea va trebui să mă întorc în Anglia.

— Nu! Eu cred că vei sta mult timp pe insulă.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă pentru asta m-am rugat la altar. Până acum n-am cerut niciodată un lucru atât de important, așa că sunt convinsă că mi se va îndeplini dorința. Și să știi că la noapte înot cu tine până acolo, îl anunță ea după o scurtă pauză, ridicând o mână în sus ca să-i oprească protestele. Îți va face bine să nu fii singur sub apă în întuneric; în plus, cunosc bine curenții. Nu vei reuși să ajungi acolo fără mine.

Bond îi luă mânuța bronzată și uscată în palmele lui și se uită la unghiile copilărești, ciobite și rupte.

— Nu, asta-i treabă de bărbat, spuse el cu glas aspru.

Îl privi atentă cu ochii ei liniștiți și serioși.

— Taro-san, zise ea și era prima oară că îi rostea prenumele, celălalt nume al tău înseamnă tunet, dar să știi că eu nu mă tem de tunet. M-am hotărât deja. Și mă voi întoarce la zidul castelului în fiecare noapte, exact la miezul nopții și te voi aștepta ascunsă printre bolovanii de la baza lui. Te voi aștepta vreme de o oră, în caz că vei avea nevoie de ajutor ca să te întorci acasă. Oamenii aceia ar putea să-ți facă rău. Femeile sunt mult mai puternice în apă decât bărbații, din cauza asta se scufundă fetele ama, nu bărbații. Cunosc apele din jurul insulei Kuro la fel de bine cum își cunoaște un țăran peticul de grădină de lângă casă și nu mă tem deloc de ele, așa că nu te ține cu nasul pe sus. În orice caz, n-o să prea pot dormi până te întorci. Dacă te voi simți mai aproape de mine, măcar vreme de-un ceas și mă voi gândi că poate ai nevoie de mine, o să fiu mai liniștită. Spune da, Taro-san!

— Of, Kissy! Bine atunci, zise Bond morocănos. Eu voiam doar să mă duci cu barca până pe la jumătatea strâmtorii. Dar dacă insiști să te oferi ca pradă în plus pentru rechini…

— Rechinii nu ne-au supărat niciodată, căci cei șase Gardieni au grijă de asta. Noi nu pățim nimic în apă. Cu mulți ani în urmă, o fată ama și-a agățat frânghia de un colț de stângă sub apă și oamenii mai vorbesc încă despre acel accident. Cât despre rechini, o să creadă cu suntem pești, la fel ca și ei.

Își ridică ochii spre el și râse fericită.

— Acum, că totul s-a aranjat, putem să mâncăm ceva și-apoi te voi duce jos pe țărm să vezi Gardienii. Marea va fi în reflux pe-atunci și asta e bine, pentru că vor vrea să te vadă.

•

Coborâră de pe creastă pe o altă cărare ce ocolea stânca cea mare și ajunseră la un golf mic și bine adăpostit din partea de est a satului. Ocoliră promontoriul pășind cu grijă pe pietrișul lustruit și umed și ajunseră la o fâșie dreaptă de plajă, unde cinci personaje stăteau chincite pe socluri pătrate de stâncă și scrutau orizontul. Nu erau oameni ci, așa cum îi spusese deja Kissy, trupuri de piatră sumar cioplite cu bolovani rotunzi pe post de cap, pe care oamenii le îmbrăcau în robe uriașe de pânză albă. Cu toate acestea, arătau înfricoșător stând acolo nemișcați, judecând și păzind apele și oamenii ce trăiau în

comuniune cu ele. Din cel de-al șaselea rămăsese doar o parte din trup – probabil că restul fusese distrus de o furtună.

Trecură pe rând în fața fiecăruia dintre ei și se uitară în sus, la capetele netede și lipsite de expresie. În momentele acelea, pentru prima dată în viața lui, Bond fu cuprins de un sentiment de profundă venerație. Avea senzația că cei ce construiseră acei coloși de piatră investiseră în munca lor atâta credință nestrămutată, înzestrând idolii primitivi cu atâta autoritate, încât simți nevoia ridicolă de a îngenunchea în fața lor și de a le cere binecuvântarea, la fel cum o cereau pe vremuri cruciații Dumnezeului lor. Își înăbuși pornirea, dar plecă adânc capul și se rugă sincer să fie însoțit de noroc în aventura în care pornea. După aceea se dădu mai în spate și privi cu inima strânsă cum Kissy, cu chipul frumos concentrat și rugător, bătu din palme să le atragă atenția și rosti o rugăciune lungă și înflăcărată în care numele lui se repetă de mai multe ori. Oare i s-a părut că la sfârșitul rugăciunii ei, după ce bătuse din palme a doua oară, bolovanii rotunzi ce înfățișau capete gardienilor se plecaseră abia vizibil? Firește că da! Dar când o luă de mână și se îndepărtară de statui, ea îi spuse fericită:

— E foarte bine, Todoroki-san! Ai văzut că au dat din cap?

— Nu, îi răspunse el hotărât. N-am văzut.

•

Se strecurară până la țărmul estic al insulei Kuro și traseră barca în spațiul gol dintre două stânci. Abia trecuse de ora unsprezece și luna enormă străbătea înaltul cerului printre fâșii subțiri de nori. Vorbeau în șoaptă cu toate că se aflau cam la un kilometru de fortăreață și nici nu puteau fi văzuți de acolo. Kissy își scoase chimonoul, îl împături ordonat și-l puse în barcă. Trupul ei lucea blând în lumina lunii. Triunghiul negru dintre coapse se contura ademenitor, iar fâșia subțire de material din talie care-l susținea invita parcă să fie dezlegată.

— Nu te mai uita la pisica mea neagră! chicoti ea provocator.

— De ce e numită așa?

— Ghicește!

Bond îmbrăcă cu grijă costumul *ninja* din bumbac negru. Era destul de comod și avea să-i țină cald în apă. Lăsă gluga cu mască să-i atârne pe spate și-și ridică pe frunte vizorul împrumutat de la tatăl fetei. Micul pachet ambalat în plastic pe care trebuia să-l tragă după el plutea clătinându-se ușor lângă

barcă. Își legă strâns la încheietura mâinii drepte frânghia de care era atașat, ca să poată ști tot timpul că e la locul ei.

Îi zâmbi lui Kissy și dădu din cap. Fata se apropie de el, îl cuprinse cu mâinile pe după gât și-l sărută apăsat pe gură. Înainte să aibă timp să reacționeze, ea își trăsese deja vizorul pe ochi și dispăruse în marea liniștită de mercur.

Capitolul 16

Un locșor adorabil

Kissy înota cu mișcări egale și relaxate și Bond îi urma cu ușurință picioarele ce licăreau în apa întunecată și rotunjimile gemene ale feselor, despărțite incitant de fâșia subțire de material negru. Era bucuros că-și pusese totuși labele de cauciuc, fiindcă pachetul prins cu frânghie de încheietura mâinii drepte îi încetinea mișcările și pe prima jumătate a distanței înotaseră în diagonală, împotriva curenților estici, trecând prin strâmtoare. După aceea fata își schimbase ușor direcția, așa că acum puteau să înainteze cu mișcări lenețe din picioare spre zidul ce se înălța din ce în ce mai mult, până le acoperi întreg orizontul.

La baza zidului erau câțiva bolovani mari, dar Kissy rămase în apă agățată de un mănunchi de alge, pentru ca lumina lunii să nu se reflecte pe trupul ei gol și ud trădându-i prezența unei santinele sau vreunei patrule aflată în trecere, deși Bond fusese de părere că paznicii nu patrulează noaptea ca să lase acces liber sinucigașilor. Bond se cățără pe bolovani, deschise fermoarul sacului de plastic și scoase dinăuntru pachetul cu pitoane de fier. Apoi se urcă ceva mai sus, ca să-și poată scoate labele de cauciuc pe care le ascunse într-o crăpătură dintre două blocuri de granit, aflată deasupra nivelului apei. Era gata să-și înceapă ascensiunea. Îi trimise o sărutare fetei, care îi răspunse fluturându-și mâinile în lateral – semnul japonez de bun rămas – și dispăru imediat sub apă, torpilă de un alb luminos pornită pe drumul de întoarcere argintat de lumina lunii.

Bond și-o alungă din minte. Simțea că îngheață în costumul lui de camuflaj șiroind de apă și era timpul să se pună în mișcare. Examină îmbinările lespezilor uriașe de piatră și observă că spațiul dintre ele e destul de mare, la fel ca și la castelul unde se antrenau agenții lui Tiger și că va avea suficient spațiu de susținere pentru degetele de la picioare. Apoi își trase pe față gluga cu mască și își începu ascensiunea trăgând după el sacul de plastic în care avea restul lucrurilor.

Avu nevoie de douăzeci de minute ca să urce cei șaizeci de metri de zid ușor înclinat dar nu folosise pitoanele decât de două ori, atunci când spațiul dintre lespezi fusese prea mic ca să ofere un punct de sprijin stabil degetelor lui îndurerate. După aceea ajunse la ambrazuri, se târî în liniște de-a lungul celor trei metri de tencuială netedă și își ridică precaut capul ca să arunce o privire în parc. După cum se aștepta, de la ambrazuri și până jos erau trepte înalte de piatră pe care le coborî rapid până ajunse în umbra de la baza zidului. Acolo se opri să se odihnească și să-și recapete suflul. Când începu să respire normal, își scoase gluga cu mască de pe față și stătu nemișcat, ascultând atent. Nicio boare de vând nu mișca frunzele copacilor, dar de undeva se auzea susurul unei ape curgătoare și, ceva mai departe, un gâlgâit cleios. Erau fumarolele! Umbră neagră printre umbrele negre ale parcului. Bond o luă pe lângă zid, spre dreapta. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să-și găsească o ascunzătoare, un loc unde să se poată refugia în caz de urgență și eventual să se odihnească și unde să-și lase sacul cu lucruri. Verifică atent câteva pâlcuri de arbuști, dar toți erau enervant de bine îngrijiți și pământul din jurul lor fusese meticulos greblat. În plus, mulți dintre ei emanau un miros grețos de dulceag și otrăvitor. La un moment dat dădu peste un șopron lipit de zid, cu ușa larg deschisă. Ascultă atent și începu să înainteze centimetru cu centimetru. Așa cum se așteptase, înăuntru era un talmeș-balmeș de unelte de grădinărit, roabe și altele asemenea și mirosea a pământ umed și a mucegai. Cu mișcări precaute și ajutat de lumina lunii ce se strecura prin crăpăturile dintre scânduri, ajunse în fundul șopronului unde văzu o movilă murdară de saci folosiți. Reflectă câteva clipe, apoi hotărî că locul, deși era probabil frecvent vizitat, părea să ofere un adăpost mulțumitor. Dezlegă de la încheietura mâinii frânghia sacului de plastic și se apucă să mute metodic o parte

din saci, în așa fel încât să-și facă un culcuș în spatele lor. Când termină adăugă o tușă de dezordine artistică, își ascunse sacul în spatele baricadei și se strecură înapoi în parc, ca să continue prima recunoaștere pe care intenționa s-o facă pe întregul domeniu.

Avu grijă să rămână cât mai aproape de zid și să străbată în mare viteză spațiile deschise dintre pâlcurile de arbori și arbuști. Cu toate că avea mâinile acoperite de bumbacul negru al costumului *ninja*, evită contactul cu vegetația ce răspândea mirosuri pătrunzătoare printre care recunoscuse, ca rezultat al vechilor lui aventuri în Caraibe, parfumul dulce al arborelui otrăvitor jamaican. Ajunse la lac – o oglindă vastă și nemișcată de argint – din care se ridica un nor subțire de abur. În timp ce stătea și-i privea întinderea, o frunză mare se desprinse dintr-unul din copacii din apropierea malului și căzu pe apă. În aceeași clipă, apa se învolbură în jurul ei și dispăru fără urmă. Își spuse că erau cu siguranță pești în lac și încă pești carnivori, căci numai ei reacționau cu atâta repeziciune la orice li se părea că ar constitui o pradă. Imediat după lac era prima fumarolă, o groapă de noroi clocotitor ce împrăștia miros puternic de sulf și scuipa jeturi puternice la intervale egale de timp. Îi simți căldura de la câțiva metri distanță. Pale de aburi țâșneau în sus și se destrămau în aer ca niște giulgiuri de fantomă. Deasupra copacilor apăru linia zimțată a acoperișului castelului, cu turnurile lui ciudate, așa că își continuă înaintarea cu precauție sporită, atent să observe din timp aleea cu pietriș ce-l înconjura și care i-ar fi trădat pașii. Îl zări pe neașteptate printre copaci și se opri la adăpostul unui trunchi, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul.

Pe măsură ce se apropia, monstruoasa clădire neagră cu auriu venea amenințător spre el, cu lateralele curbate ale acoperișului profilându-se pe cer ca niște monstruoase aripi de liliac. Era chiar mai mare decât își imaginase, iar contrafortul de granit negru arăta mai formidabil. Reflectă asupra problemei aparent imposibile a pătrunderii înăuntru. Trebuia să lase deoparte intrarea principală, zidul scund dinspre uscat și întinderea de teren din spatele castelului. Dar fortărețele au întotdeauna o ieșire pentru cazuri de urgență, situată undeva aproape de nivelul solului, nu-i așa? Înaintă precaut câțiva pași călcând pe toată talpa, în așa fel încât pietrișul să se miște cât

mai puțin sub picioarele lui. Numeroșii ochi ai castelului luceau albi în lumina lunii și îi priveau apropierea cu indiferența celui ce deține putere deplină. Se aștepta în orice moment la izbucnirea de lumină a unei lanterne sau la fulgerul albăstrui al unui foc de armă, dar ajunse la baza zidului fără incidente și o luă de-a lungul lui spre stânga, amintindu-și din lecțiile de istorie învățate pe vremuri că majoritatea castelelor au o ieșire de urgență la nivelul șanțului cu apă, dedesubtului podului mobil.

La fel stăteau lucrurile și la castelul doctorului Shatterhand – o ușă în arcadă cu ținte uriașe de fier, coșcovită de vreme. Balamalele și broasca erau vechi și ruginite, dar pe deasupra lor trecea un lanț nou cu lacăt, prins în lemn și rama de piatră. În colțul acela nu ajungea deloc lumina lunii, dar reuși totuși să se convingă că vechiul șanț cu apă era secat și acoperit cu iarbă. Pipăi atent lanțul și lacătul. Da! Vor ceda cu siguranță în fața pilei și a șperaclului pe care le avea în buzunar. Oare pe partea interioară exista un zăvor? Probabil că nu, altfel lanțul de-afară n-ar mai fi fost necesar. Se întoarse înapoi călcând meticulos pe urmele propriilor pași. Ușa aceea va fi ținta lui pentru ziua următoare!

Deocamdată își reluă cercetările, urmând în continuare linia zidului. O dată simți ceva furișându-se prin iarba de pe jos la apropierea lui. Ce șerpi dintre cei care erau în stare să atace un om puteau fi acolo? Probabil o cobra regală, mamba neagră, vipera cu corn, șarpele cu clopoței și vipera-lance. Care alții? Restul erau înclinați să se ascundă dacă erau deranjați. Oare șerpii vânau ziua sau noaptea? Nu avea nicio idee. Printre atâtea pericole, nu avea nici măcar șansele pe care ți le oferea ruleta rusească. Umblând prin parcul acela juca ruletă rusească cu un pistol cu încărcătorul plin.

Ajunsese pe malul dinspre castel al lacului când auzi un zgomot și se ascunse imediat după trunchiul unui copac. La o oarecare distanță, tufișurile fosneau de parcă ar fi adăpostit un animal rănit. După câteva clipe apăru pe cărare un om care se clătina pe picioare – sau ceea ce înainte fusese un om. Lumina puternică a lunii dezvăluia un cap umflat până la dimensiunile unei mingi de fotbal, pe care se vedeau trei crăpături înguste în locul ochilor și al gurii. Omul gemu înăbușit și se apropie împleticindu-se, cu mâinile la fața umflată, încercând disperat să tragă în lături pielea din jurul ochilor ca să poată vedea. Din

când în când se oprea și urla agonizant un singur cuvânt, cu capul ridicat spre cer. Nu era urlet de groază sau de durere, ci de implorare cumplită. Omul se opri brusc, părând că zărește lacul pentru prima oară. Își deschise brațele larg, ca și cum s-ar fi pregătit să-și întâmpine iubita, scoase un țipăt sfâșietor, alergă până la malul lacului și se azvârli înăuntru. Imediat se produse la suprafața apei aceeași vânzoleală pe care o observase și ceva mai devreme, dar de data asta mult mai puternică și pe o suprafață mai mare, apoi lacul începu să fiarbă sălbatic în jurul corpului care era dezmembrat încet. O mulțime de pești mărunți se luptau să ajungă la victimă, în special la față și mâini, săreau din apă reflectând în solzii lor lumina lunii. Omul își scoase o dată capul la suprafață și scoase un urlet sfâșietor, iar Bond văzu că toată fața îi era acoperită de pești ce atârnau ca niște șuvițe argintii de păr. Apoi capul căzu înapoi în apă și începu să se scuture cu sălbăticie, ca și cum ar fi încercat să scape de atacatori. Dar în jurul lui începu să se întindă o pată întunecată ce se făcea din ce în ce mai mare până când, probabil din cauză că unul din pești îi sfâșiase jugulara, rămase nemișcat, cu fața în jos, săltând ușor la fiecare atac al ucigașilor săi.

Își șterse sudoarea înghețată de pe față. Piranha! Peștele ucigaș sud-american de apă dulce ale cărui fălci puternice înzestrate cu dinți plați și ascuțiți pot curăța carnea unui cal de pe oase în mai puțin de o oră! Iar bărbatul pe care îl văzuse fusese unul din sinucigașii care aflaseră despre acest groaznic mod de a muri. Intrase în parc căutând lacul și îi fusese otrăvită fața de vreun arbust cu flori frumoase. Herr Doktor oferea vizitatorilor săi un meniu variat! Feluri nesfârșite, spre delectarea doritorilor! Un adevărat banchet al morții!

Se cutremură și decise că ar fi mai bine să-și continue drumul. „Bine, Blofeld”, își spuse în sinea lui, „încă o crestătură pe mânerul sabiei care a pornit deja spre gâtul tău!” Curajoase vorbe! Le lipsea doar acompaniamentul de bubuit de tunuri.

Dar Grădina Morții nu sfârșise încă să-și etaleze surprizele.

Deasupra întregului parc plutea un miros vag de sulf și de câteva ori trebuise să ocolească gropi rotunde în pământ din care ieșeau aburi și noroiul clocotitor al fumarolelor încercuite – în semn de avertizare – cu pietre vopsite în alb. Doctorul avea mare grijă ca nu cumva să cadă cineva din greșeală în acele

furnale lichide! Ajunse la una de dimensiunile unui teren de tenis circular, în spatele căreia era o mică grotă în care se ridicase un altar improvizat. Pe altar observă un vas cu flori – crizanteme –, pentru că oficial venise iarna și acestea erau florile anotimpului. Florile erau aranjate împreună cu câteva rămurele de arțar pitic într-un buchet ce transmitea fără îndoială un mesaj deosebit inițiaților în arta japoneză a aranjării florilor. În fața acelei grote, îndărătul căreia se chinuise el ca să se ascundă, un gentleman japonez stătea nemișcat, pierdut în contemplarea noroiului care fierbea și izbucnea din adâncuri. Îl catalogase drept gentleman pentru că purta joben, frac, pantaloni cu dungi subțiri, guler înalt și panglicile decorațiilor unei înalte oficialități guvernamentale – sau ale unui socru mare. Gentlemanul ținea în mâinile încleștate o umbrelă grijuliu înfășurată și își plecase capul deasupra mânerului ei în semn de penitență. Vorbea singur, într-o bâlbâială șoptită și compulsivă asemenea unui participant la un ritual religios extrem de complicat, dar nu făcea niciun gest. Stătea doar cu capul plecat într-o atitudine umilă spovedindu-se, ori cerând ceva anume zeului său.

Bond se lipi de trunchiul unui copac, mai negru în costumul lui decât întunericul. Simțea că trebuie să intervină cumva, să-l abată pe om de la intenția pe care știa că o are. Dar cum să facă asta când nu vorbea deloc japoneza, când nu avea nimic de arătat în afara cărții de vizită pe care scria „surd și cretin”? În plus, era vital să rămână o fantomă în acel parc, să nu se implice într-o discuție inutilă cu un necunoscut despre vreo greșeală străveche pe care n-ar fi putut să-o înțeleagă niciodată. Așa că rămase pe loc, privind umbrele lungi ale ramurilor ce brăzdau întreaga scenă și așteptă cu chipul împietrit să vadă din nou moartea intrând în acțiune.

Bărbatul se opri din vorbit, își ridică încet capul și privi la lună, ridicându-și politicos jobenul. Îl puse înapoi pe cap, își vârî cu un gest sigur umbrela sub braț și bătu sonor din palme. Apoi începu să meargă concentrat și calm, ca și cum s-ar fi dus la o întâlnire de afaceri, până la marginea fumarolei clocotitoare, păși atent peste pietrele albe de avertizare și continuă să înainteze. Începu să se scufunde încet în noroiul cleios și niciun sunet nu-i ieși din gură până când căldura cumplită îi ajunse la vintre; atunci scoase un „arrrgh!” răgușit, capul i se smuci spre spate și dinții

îmbrăcați în aur se dezveliră de rictusul morții. Peste câteva clipe dispăru și nu mai rămase din el decât jobenul ce sălta ușurel deasupra unei mici fântâni de noroi ce scuipa intermitent. În scurt timp jobenul se boți din cauza căldurii și se făcu nevăzut. După numai câteva clipe, pântecul uriaș al fumarolei eructă un jet înalt, aducând cu el o duhoare oribilă de carne arsă ce acoperea aproape în întregime mirosul de sulf.

Simți cum i se ridică voma în gât și se forță să se liniștească. Onorabilul angajat al statului se dusese la onorabilii lui strămoși, iar greșeala lui necunoscută era ispășită în timp ce oasele calcinate i se scufundau încet spre pântecul lumii. În statistica de decese a lui Blofeld se adăuga încă o cifră. De ce nu venea un avion al forțelor aeriene japoneze să bombardeze locul ăsta blestemat, să șteargă de pe fața pământului castelul și grădina lui otrăvitoare cu o binecuvântată bombă cu napalm? Cum de continua omul acela să beneficieze de protecția atâtor botaniști și oameni de știință? Bine că îl trimiseseră pe el, singur în acest iad blestemat și aproape cu mâinile goale, ca să facă ceea ce ei nu erau în stare! Misiunea lui era lipsită de speranță. Abia dacă avea o șansă la un milion. Tiger și primul lui ministru fixaseră un preț al naibii de ridicat pentru blestemata lui de MAGIC 44 – prețul a nouăzeci și patru de kilograme de carne de om.

Blestemându-și soarta, blestemându-l pe Tiger, blestemând întreaga Japonie, își continuă drumul în timp ce un glas îi șoptea la ureche: „Nu vrei să-l omori pe Blofeld? Nu vrei să răzbuni moartea lui Tracy? Nu ai acum ocazia nesperată de a o face? Te-ai descurcat bine în seara asta. I-ai străpuns apărarea și ai făcut o recunoaștere a teritoriului. Ai găsit chiar și calea prin care să intri în castel, de-acolo nu-ți va fi greu să ajungi la el în dormitor. Omoară-l mâine, în somn, în timpul nopții!

Și omoar-o și pe ea, dacă tot ești pornit pe fapte mari. Apoi întoarce-te în brațele lui Kissy și, peste o săptămână ori două, vei zbura spre Londra trecând pe deasupra Polului Nord, la șeful tău care te va întâmpina cu aplauze. Fii serios! În timpul unui an întreg, pe teritoriul Japoniei, se sinucide câte un japonez la fiecare jumătate de oră. Nu te apuca să scâncești pentru că ai văzut două rubrici bifate într-un dosar al ministerului sănătății, două puncte adăugate la un grafic. Ridică-te de jos și fă ce ai de făcut!”

Dădu ascultare șoaptelor, cercetă ultima porțiune de zid și se întoarse la șopronul grădinarului. Înainte să intre, se mai uită o dată atent împrejur. Spre răsărit, cerul începuse să devină cenușiu. Observă niște insecte mari ce zburau și săltau în aburii călduți ai fumarolelor. Erau libelule. Libelule roz. Care dansau și pluteau. Desigur! Acel *Haiku* compus de agentul lui Tiger înainte să moară! Ultima tușă de coșmar în acest loc obscen.

Intră în șopron, se strecură cu grijă printre roabe și unelte, trase câțiva saci peste el și căzu într-un somn superficial, populat cu fantome, demoni și urlete.

Capitolul 17

Dintr-acolo vine ceva malefic

Patru ore mai târziu, urletele din vis deveniră reale și îl treziră. În șopron era liniște. Se ridică precaut în genunchi și își lipi un ochi de-o crăpătură dintre două scânduri. Un bărbat, ce părea a fi țăran după îmbrăcămintea albastră, alerga urlând spre malul lacului. Îl urmăreau patru paznici, râzând și strigând de parcă ar fi fost un joc de v-ați ascunselea, înarmați cu prăjini lungi. Unul din ei se opri și-și azvârli prăjina, lovindu-l peste picioare și făcându-l să se prăbușească la pământ. Bărbatul se ridică în genunchi și își întinse mâinile către urmăritori în semn de rugă. Se adunară în jurul lui continuând să râdă, patru bărbați vânjoși cu cizme înalte de cauciuc și chipuri înspăimântătoare din pricina măștilor negre de pe gură, a apărătorilor pentru nas din piele neagră și a pălăriilor ca niște farfurii de supă din piele neagră pe cap – identice cu cea purtată de hoțul de buzunare din tren. Îl loviră pe cel căzut cu vârful prăjinilor, strigând la el cu glasuri aspre și batjocoritoare. Apoi se aplecară toți patru, ca la comandă, apucându-l fiecare de câte un braț sau picior, îl legănară de câteva ori ca să-i dea avânt și-l aruncară în lac. Căderea lui făcu apa lacului să fiarbă din nou. Urlând din răsputeri, bărbatul se lupta să-și desprindă peștii de pe față și încerca disperat să se apropie de țărm, dar țipetele lui începură să scadă în intensitate și în cele din urmă

încetară, capul se scufundă sub apă și pata roșie de sânge din jurul lui deveni din ce în ce mai mare.

Paznicii de pe mal priviră spectacolul amuzându-se copios. După ce se încheie totul, o porniră satisfăcuți spre șopron, cu obrajii umezi de lacrimi.

Bond se strecură în ascunzătoarea lui de sub saci și le ascultă vocile lăudăroase și râsetele în timp ce-și luau dinăuntru uneltele și roabele. După aceea fiecare se răspândi la treaba lui, dar le mai auzi o vreme glasurile prin parc. La un moment dat, dinspre castel răsună sunetul profund și vibrant al unui clopot. Muncitorii din parc amuțiră pe dată. Bond se uită la ceasul de mână ieftin, japonez, cu care îl înzestrase Tiger. Era ora nouă. Oare clopotul anunța începutul oficial al zilei de muncă? Probabil. Japonezii ajung de obicei cu o jumătate de oră mai devreme la serviciu și pleacă cu jumătate de oră mai târziu, ca să capete mai multă cinste a obrazului în fața șefului lor și să se dovedească îndatoritori și recunoscători pentru că fuseseră angajați. Își închipui că la prânz vor avea pauză o oră și că își vor încheia activitatea la ora șase. Așadar, numai de la șase și jumătate va putea să iasă în parc. Între timp, trebuia să asculte și să privească atent ca să afle mai multe despre programul și activitățile obișnuite ale paznicilor – dintre care el fusese probabil martor la prima; descoperirea sinucigașilor care se răzgândiseră peste noapte sau își pierduseră curajul și trimiterea lor pe lumea cealaltă. Desfăcu grijuliu fermoarul sacului cu lucruri personale, mușcă dintr-una din cele trei fâșii de carne uscată și luă o înghițitură de apă. Doamne, ce n-ar fi dat acum pentru o țigară!

O oră mai târziu auzi scrâșnet de pași pe pietrișul aleii de pe malul celălalt al lacului. Privi prin crăpătura dintre scânduri. Patru paznici se aliniaseră și stăteau rigizi în poziție de drepți. Inima începu să-i bată mai tare. Pesemne că urma să aibă loc un fel de inspecție, că Blofeld își făcea rondul primind rapoartele evenimentelor din timpul nopții.

Își aținti privirile spre dreapta, în direcția castelului, dar vederea îi era împiedicată de un pâlc mare de oleandri albi – acel arbust cu aspect nevinovat și inflorescențe minunate folosit ca otravă mortală în atâtea locuri din zonele tropicale. „Drăguță, adorabilă tufă”, își spuse el, „trebuie să-mi amintesc să stau cât mai departe de tine diseară!”

Pe cărarea de pe celălalt mal al lacului apărură două siluete ce înaintau agale. Își încleștă pumnii, ca un vânător emoționat la vederea prăzii.

Blofeld, echipat cu armura lui de zale și cu coiful grotesc cu zimți și țepușă cu viziera închisă, părea un personaj dintr-o operă de Wagner sau mai degrabă, datorită stilului oriental al armurii, cu unul dintr-o piesă *kabuki*. Mâna dreaptă prinsă într-o apărătoare de oțel se odihnea pe o sabie lungă de samurai fără teacă, în timp ce stânga era îndoită ca să o susțină pe cea a însoțitoarei sale, o femeie bondoacă, cu trupul și ținuta unei gardience de închisoare. Chipul ei era în întregime acoperit de o pălărie hidoasă de apicultor din pai verde închis cu voaletă neagră și deasă ce-i cobora până la umeri. Dar nu era nicio îndoială! Văzuse silueta aceea, învești mântată acum cu un impermeabil de cauciuc și cizme înalte, prea des în visele lui. Era ea! Era Irma Blunt!

Își ținu respirația. Dacă ocoleau lacul și se apropiau de căsuță, putea să arunce în apă omul îmbrăcat în armură cu o izbitură puternică. Dar oare ar fi reușit piranha să-l muște prin zalele armurii? Puțin probabil! Și cum ar fi putut el să se salveze după aceea? Nu, nu era o soluție bună.

La apropierea celor două siluete, paznicii căzură în genunchi la unison, își plecară frunțile până la pământ, apoi săriră rapid în picioare și-și reluară poziția de drepți.

Blofeld își ridică viziera și i se adresă unuia dintre ei, care îi răspunse cu deferență. Bond observă pentru prima oară că paznicul acela avea la brâu o curea de care era agățat un pistol automat pus în toc. Nu reușea să audă în ce limbă vorbesc. Era imposibil ca Blofeld să fi învățat japoneza. În engleză sau germană? Probabil în germană, învățată de paznic în timpul alianței cu nemții din perioada războiului. Omul râse și arătă spre lac, unde câteva zdrențe de pânză albastră ce săltau ușor la suprafața apei destăinuiau activitatea hoardelor canibale de dedesubt. Blofeld dădu din cap în semn de aprobare și oamenii căzură din nou în genunchi. Apoi ridică o mână semnalând că întrevederea se încheiase, își coborî viziera și cuplul își reluă plimbarea cu ținută maiestuoasă.

Bond urmări cu atenție să vadă dacă fețele paznicilor exprimă batjocură sau amuzament după ce stăpânul se întorsese cu spatele, dar nu zări nici urmă de lipsă de respect. Aceștia

rupseră rândurile și se întoarseră la activitățile lor cu seriozitate disciplinată, ceea ce îi aminti de felul în care îi descrisese Dikko Henderson supunerea automată, de furnică, față de disciplină și autoritate manifestată de japonezi și care dusese la una din cele mai cutremurătoare crimei ale secolului. Ce bine ar fi fost să-l aibă pe Dikko alături în momentele acelea! Cât curaj și câtă fervoare ar fi adăugat el acestei operațiuni nebunești!

Dikko îi povestise că acea crimă se petrecuse la una din filialele modeste ale Băncii Imperial. Era o zi de lucru ca oricare alta, când un bărbat ce purta pe braț o banderolă cu aspect oficial se prezentase la directorul băncii spunând că este de la ministerul sănătății. Oficialitățile se temeau de izbucnirea unei epidemii de tifos și i-ar fi fost îndatorat directorului dacă își aduna tot personalul în curte pentru a le administra vaccinul stabilit de guvern. Directorul se înclină și procedă întocmai. După ce încuiară casele de bani și birourile, cei paisprezece angajați se aliniară și ascultară atenți scurta prelegere pe teme de sănătate pe care le-o ținu bărbatul cu banderolă. La sfârșitul ei, se înclinară la unison în semn de respect față de înțelepciunea ministrului sănătății, iar reprezentantul acestuia scoase din servietă cincisprezece pahare în care turnă cu o măsură un medicament dintr-o sticlă. Dădu fiecărui angajat câte un pahar și-i sfătui să bea conținutul dintr-o singură înghițitură căci altfel soluția le-ar fi putut ataca dinții. „Acum”, istorisea Dikko că ar fi spus omul, „cu toții deodată! Unu, doi, trei!” Și onorabila doctorie fusese înghițită până la ultima picătura, iar onorabilul director și onorabilul personal al filialei locale al Băncii Imperial se prăbușiseră la pământ, pentru că doctoria fusese cianură curată.

Reprezentantul ministrului sănătății scosese cheile din buzunarul răposatului director, transportă în propria-i mașină două sute cincizeci de milioane de yeni și plecă vesel de la locul crimei ce avea să fie cunoscută drept „cazul Teigin” după numele suburbiei unde se petrecuse.

Bond își spuse că și în cazul de față era martorul aceleiași supuneri depline față de autoritate, doar că în acest caz opera într-o bună măsură aprobarea tacită și simpatia gărzilor, bazată pe filosofia bandei Dragonul Negru. Blofeld le spusese să facă lucruri de genul celui la care fusese martor ceva mai devreme, iar el era investit cu putere de anumite departamente ale

guvernului. Era echipat corespunzător pentru rolul pe care-l juca. Ordinele lui erau întotdeauna ascultate întocmai. În plus, treburile pe care le făceau erau onorabile. Și provocau destul de multă zarvă prin ziare. *Gaijinul* avea multă putere și câștiga o mare cinste a obrazului. Și dacă oamenii voiau să se sinucidă de ce să-și bată altcineva capul? Chiar dacă n-ar fi existat Castelul Morții – și uneori câte un mic imbold suplimentar din partea paznicilor – ar fi ales șinele trenului sau ale tramvaiului. Domeniul acela oferea un serviciu public, aproape că putea fi considerat un subdepartament al ministerului sănătății! Atâta timp cât măștile și apărătorile pentru nas îi protejau de efectele grădinii otrăvitoare, lucrul principal era să-și facă treaba conștiincios. Poate că cine știe, până la urmă vor obține în Dietă aprobare pentru înființarea unui minister al autodistrugerii! Atunci s-ar fi întors mărețele zile ale organizației Dragonul Negru, care va salva țara Soarelui-Răsare de la dezgustătoarea paralizie a democrației!

Cele două siluete înaintară agale înspre el, de data aceasta dinspre stânga și își continuară inspecția primind probabil raportul altor grupuri de paznici. Tiger îi spusese că sunt cel puțin douăzeci de paznici pe proprietatea ce se întindea pe cinci sute de acri. Așadar, să fi fost cinci grupuri de câte patru paznici? Blofeld își ridică viziera și începu să discute cu femeia. Cei doi se apropiaseră la nici douăzeci de metri de șopronul cu unelte. Se opriră la marginea lacului și contemplară cu o curiozitate relaxată masa de pești care continua să se agite în jurul zdrențelor albastre. Vorbeau în germană. Bond își încordă auzul, ca să prindă ce-și spun.

— Peștii piranha și noroiul vulcanic sunt niște menajere foarte utile, zise Blofeld. Mențin grădina curată.

— Marea și rechinii sunt la fel de folositori, îi ținu isonul femeia.

— Dar uneori rechinii nu-și fac treaba în întregime. Ca și în cazul spionului care a trecut prin camera noastră de anchetă. Era aproape intact când i s-a găsit trupul pe coastă. Lacul ar fi fost un loc mai potrivit pentru el. Nu de alta, dar nu dorim să ne viziteze prea des polițiștii din Fukuoka, care ar putea să afle de la țărani câți oameni intră în parc escaladând zidul. Știi foarte bine că numărul lor e cu mult mai mare, aproape dublu comparativ cu cel al victimelor pentru care chemăm ambulanța.

Dacă cifrele noastre continuă să crească în același ritm, vom avea probleme. Din articolele de ziar pe care mi le traduce Kono se vede clar că sunt din ce în ce mai multe voci care cer o anchetă publică.

— Și-atunci, ce ar trebui să facem, *lieber* Ernst?

— Obținem niște despăgubiri substanțiale și ne mutăm. Putem să organizăm un parc asemănător în alte țări. Peste tot există oameni care doresc să se sinucidă. Am putea să le oferim atracții mai variate. Unele popoare nu au un atașament atât de profund față de oroare și violență ca japonezii. În schimb, o cascadă frumoasă sau un pod așezat într-un loc bine ales pot constitui alternative viabile pentru Brazilia sau o altă țară din America de Sud.

— Dar cifrele ar fi mult mai mici.

— Conceptul contează, *liebe* Irma. E foarte greu să inventezi ceva cu totul nou în istoria lumii, dar eu am reușit asta. Dacă podul meu sau cascada mea îmi aduc o recoltă de, să zicem, zece cadavre, asta e doar o simplă chestiune statistică. Important e ca ideea să perpetueze.

— Ai dreptate. Ești cu adevărat un geniu, *lieber* Ernst. Deja ai transformat locul acesta într-un altar al morții care va dura pentru totdeauna. Oamenii citesc despre asemenea fantezii în scrierile lui Poe, Lautreamont, de Sade, dar nimeni n-a creat o asemenea fantezie în lumea reală. E ca și cum unul din cele mai frumoase basme s-ar transforma în realitate. Un fel de Disneyland al morții. Desigur, se grăbi ea să adauge, la o scară mult mai măreață, mai plină de poezie!

— La momentul potrivit voi consemna pe hârtie întreaga poveste. Atunci poate că lumea va lua la cunoștință despre tipul de om care a trăit în mijlocul ei. Un om pe care nu numai că l-au lipsit de recunoaștere și onoruri, ci omul pe care l-au vânat, au vrut să-l împuște ca pe un câine turbat! Care a trebuit să-și folosească întreaga inteligență și perspicacitate numai pentru a rămâne în viață! De ce ne mai urmăresc și acum spionii, cu toate că mi-am acoperit urmele cu atâta pricepere, de ce vor să ne omoare sau să ne aresteze acuzându-ne, în temeiul legilor lor stupide, de crimă? Ah, *liebe* Irma, trăim într-o lume de nebuni în care măreția adevărului e considerată păcat. Vino, e timpul să trecem în revistă celelalte detașamente!

Cei doi porniră încet, dar numai după câțiva pași Blofeld se opri brusc și își îndreptă capul în direcția unde se ascunsese Bond, mirosind aerul ca un câine.

— Șopronul ăla dintre copaci, constată el nemulțumit, are ușa deschisă! Le-am spus de o mie de ori să n-o mai lase așa! E un refugiu perfect pentru un spion sau un fugar. Vreau să mă asigur că totul e în regulă.

Bond se cutremură. Se ghemui cât putu mai strâns și mai trase peste el niște saci din bariera pe care și-o întocmise. Pașii zornăitori se apropiară, anunțând că omul echipat în armură intrase în șopron. Bond îi simți prezența la doar câțiva metri distanță, îi simți ochii cercetători și nările care adulmecau aerul. Blofeld atacă bariera de saci cu lovituri puternice de sabie, care cădeau ca o ploaie. Una din ele îl izbi peste mijlocul spatelui și trebui să-și muște buzele ca să nu scoată niciun sunet. După o vreme Blofeld păru satisfăcut și pașii se îndepărtară. Bond scoase un oftat prelung de ușurare. Cu toate că sabia străbătuse destui saci, stratul lor fusese suficient de gros ca să-i protejeze pielea spatelui.

— Nu e nimic, dar adu-mi te rog aminte să-l mustru pe Kono pentru neglijență când ne facem rondul mâine dimineață. Șopronul trebuie curățat și încuiat cu un lacăt, spuse el oprindu-se în fața ușii.

Sunetul pașilor scăzu apoi în intensitate, îndreptându-se spre tufele de oleandru. Bond scoase un geamăt și-și pipăi spatele. Apoi se ridică în genunchi și-și aranjă la loc ascunzătoarea, masându-și șira spinării. Scuipă de câteva ori ca să-și curețe gura de praful sacilor, privi prin crăpătura dintre scânduri ca să se asigure că nu mai e nimeni prin preajmă și se întinse comod în culcuș, lăsându-și mintea să rumege spusele lui Blofeld.

Omul acela era cu siguranță nebun. Cu un an înainte, glasul lui calm și scăzut n-ar fi avut astfel de izbucniri isterice ce aminteau de Hitler. Ce se întâmplase însă cu sângele rece, cu încrederea deplină în sine care alcătuiau fundamentul tuturor planurilor lui? Mare parte din ele părea să se fi pierdut, probabil din pricina eșecurilor răsunătoare ale ultimelor două conspirații grandioase, în care el, Bond, avusese un rol foarte important. Un singur lucru era cert: ascunzătoarea lui fusese descoperită, așa că în noaptea aceea trebuia să acționeze. Cu atât mai bine! Trecu din nou în revistă amănuntele destul de vagi ale planului

său. Dacă reușea să intre în castel, era destul de sigur că va putea să-l omoare pe monstru. Dar era aproape în aceeași măsură sigur că va muri și el cu această ocazie. *Dulce et decorum est*...[4] tra-la-la, tra-la-la... Dar apoi își aminti de Kissy și nu mai fu la fel de sigur că nu-i pasă de viața lui. Ea trezise în sufletul lui sentimente despre care crezuse că au dispărut pentru totdeauna.

Căzu din nou într-un somn agitat, superficial, populat din nou cu ființele și creaturile acelui tărâm de coșmar.

Capitolul 18

Oubliette[5]

În aceeași după-amiază, la ora șase, dangătul clopotului răsună din nou pe întreg domeniul și se lăsă înserarea, trăgând încet storuri violete peste ziua care trecuse. Greierii începură să țârâie într-un cor sonor și buratecii să chicotească în tufișuri. Libelulele roz dispăruseră de ceva vreme. Pe malul lacului apărură broaște râioase gigantice, ieșite din gropile lor de noroi, ce păreau să se îndeletnicească cu prinsul țânțarilor atrași de ochii lor strălucitori. Cei patru paznici își făcură apariția aducând cu ei miros de foc făcut în aer liber – probabil că arseseră resturile și gunoaiele adunate peste zi. Se opriră pe malul lacului și curățară cu o greblă apa de zdrențele albastre ce plutiseră întreaga zi la suprafață. În hohote interminabile de râs, pescuiră și câteva oase complet golite de carne. Unul dintre ei se îndepărtă ducând probabil zdrențele la foc, iar Bond se grăbi să intre în ascunzătoarea lui de sub saci fiindcă ceilalți trei își împinseră roabele până la șopron și le băgară înăuntru. Rămaseră sporovăind veseli în penumbră până sosi și cel de-al patrulea și apoi, fără să dea vreo atenție movilei dezordonate de saci din fundul șopronului, o luară spre castel. Bond se ridică în picioare, se întinse cu poftă și își scutură praful din haine și din păr. Îl mai durea încă spatele, dar senzația cea mai puternică

[4] „Este dulce și frumos să mori pentru patrie” (Horațiu, *Ode*). (n. tr.).

[5] Celulă subterană în castelele medievale unde se practică torturarea prizonierilor și în care se putea pătrunde doar printr-o trapă din tavan. (n. tr.).

era nevoia disperată să fumeze o țigară. Decise să-și împlinească dorința; în definitiv, se putea să fie ultima. Se așeză jos, bău puțină apă, mancă o fâșie mare de carne uscată bine condimentată, apoi mai luă o înghițitură de apă. Scoase singurul lui pachet de Shinsei, aprinse țigara la adăpostul palmelor făcute căuș și trase adânc primul fum în plămâni. Ce binecuvântare! Mai trase un fum și perspectiva nopții îi păru brusc mai puțin înfricoșătoare. Cu siguranță că va merge totul strună! Se gândi puțin la Kissy, care la ora aceea își mânca brânza de soia cu orez și pește și își plănuia partida nocturnă de înot. Câteva ore mai târziu avea să se afle aproape de el. Dar ce se va petrece în orele acelea? Trase din țigară până ajunse să-l ardă la degete, apoi strivi mucul și-l vârî în crăpătura dintre scândurile podelei. Se făcuse șapte și jumătate. Bâzâitul scos de insecte la apusul soarelui scăzuse mult în intensitate. Se apucă meticulos de pregătiri.

Își părăsi ascunzătoarea la ora nouă. Luna strălucea la fel ca în seara anterioară și în parc era liniște, cu excepția gâlgâitului cleios al fumarolelor și a câte unui chicotit sinistru scos de vreun gecko ascuns pe sub tufe. O luă pe drumul urmat și în noaptea trecută, trecu printre aceleași șiruri de copaci și rămase pe loc privind donjonul profilat pe cer, al cărui acoperiș amintea de niște aripi enorme de liliac. Observă pentru prima oară că balonul de avertizare cu fâșiile lui de pânză ce atrăgeau atenția asupra pericolului fusese dezumflat și atârna pe marginea balustradei care încercuia ceea ce părea a fi etajul principal – cel de-al treilea, cel din mijlocul clădirii. Acolo strălucea slab o lumină gălbuie la mai multe ferestre, ceea ce îl făcu să-și spună că la acel etaj trebuia să ajungă. Suspină adânc și traversă neauzit aleea de pietriș, de la care ajunse fără niciun incident până la ușa scundă de sub podul mobil.

Costumul negru de *ninja* avea nenumărate buzunare ascunse, precum pardesiul unui spărgător de profesie. Scoase dintr-unul din ele o lanternă de dimensiunile unui creion și o pilă mică de oțel și se apucă de treabă. Din când în când se oprea și scuipa în tăietura din ce în ce mai mare ca să ușureze frecarea metalului pe metal și în cele din urmă se auzi pocnetul sec al oțelului care ceda. Folosindu-și pila ca pe o pârghie, desfăcu zala lanțului pe care îl scoase apoi cu grijă din inelele în care fusese prins. Apăsă ușor și ușa se deschise spre interior. Împinse ușa mai

mult și cercetă cu lanterna întunericul ca smoala din fața lui. Se bucură că procedase astfel, căci pe pardoseala de piatră, acolo unde ar fi făcut primul pas înăuntru, stătea cu fălcile căscate o capcană ruginită pentru animale mari, lungă de vreun metru, care-l aștepta să calce în ea de sub movilița de paie care o ascundea parțial. Se cutremură imaginându-și clănțănitul sinistru și dinții ca de fierăstrău înfigându-i-se în picioare, puțin mai jos de genunchi. Probabil că nu era singura capcană din castel, așa că trebuia să fie foarte atent.

Închise încetișor ușa, ocoli capcana și plimbă raza lanternei în jurul lui și-apoi înainte. Nimic altceva decât întuneric. Se afla într-un soi de pivniță unde fuseseră cu siguranță păstrate pe vremuri rezervele de hrană ale unei mici armate. Prin fascicolul subțire de raze trecu o umbră apoi alta și alta și pivnița răsună de țipete ascuțite. Nu se temea de lilieci și nici nu credea în mitul victorian că ți se încurcă în păr, căci erau înzestrați cu radare excelente. Se strecură încet înainte, cu ochii ațintiți la lespezile uriașe de piatră pe care călca. Trecu pe lângă doi piloni groși susținuți de arcade și constată că pivnița părea să se îngusteze, iar pereții și tavanul boltit să se apropie de el. Da, iată și șirul de trepte ce ducea în sus! Le urcă precaut și le numără – erau douăzeci până ajunse la intrare, o ușă dublă înaltă și lată ce nu avea zăvor pe partea lui. Împinse ușor și simți rezistența unui soi de broască nu foarte solidă. Scoase din buzunar un șperaclu, îl vârî în broască și împinse. Fălcile lui ascuțite se prinseră în canelura unui șurub mare cu cap în cruce, iar el răsuci cu putere în lateral până se auzi scrâșnet pătrunzător de metal vechi și clinchetul cuielor sau al șuruburilor căzând pe jos. Împinse mai tare și restul broaștei cedă cu un zgomot ce răsună lugubru și jumătate din ușa dublă se deschise cu scârțâit de balamale neunse. În fața lui se întindea aceeași beznă. Făcu un pas înăuntru și ascultă, cu lanterna stinsă. Nu venea niciun sunet, de nicăieri, căci încă se afla adânc în măruntaiele castelului. Aprinse lanterna și văzu un alt șir de trepte la capătul cărora era o ușă modernă din lemn lăcuit. Le urcă grăbit și apăsă clanța de metal. De data asta nu mai exista nicio încuietoare! Împinse ușor ușa și se trezi într-un coridor lung de piatră ce urca în pantă ușoară. La capătul lui se vedea o altă ușă modernă, de sub care se zărea o dungă îngustă de lumină.

Străbătu neauzit coridorul, ajunse la ușă, își ținu respirația și-și lipi urechea de gaura cheii. Tăcere de moarte! Apăsă încet pe clanță și crăpă puțin ușa, apoi, mulțumit de ce văzuse, intră și o închise în urma lui. Se afla în holul principal al castelului. La stânga lui era intrarea principală, de la care pornea un covor roșu destul de uzat ce se întindea în diagonală pe o distanță de vreo cincizeci de metri, până într-o zonă la care nu ajungea lumina unicei lămpi cu petrol atârnată deasupra intrării. Holul vast nu era deloc decorat, cu excepția fâșiei lungi de covor, iar plafonul arăta ca o încâlceală de bârne longitudinale și transversale unite de o rețea de șipci subțiri din bambus peste aceeași tencuială nefinisată ce acoperea și pereții. Se simțea miros de umezeală și piatră rece, ca în toate castelele vechi.

Se feri să pășească pe covor și porni să străbată holul aproape lipit de perete. Își spuse că se afla probabil la etajul principal și că undeva drept înainte era prada lui. Pătrunsese până în inima citadelei! Până în acel moment, totul decursese fără probleme.

Ușa următoare, ce constituia evident intrarea într-o sală de primire, avea doar un simplu zăvor cu resort. Se aplecă și-și lipi ochiul de gaura cheii. Nu văzu decât un interior slab luminat din care nu răzbătea niciun sunet. Ridică zăvorul, întredeschise ușa, apoi o deschise larg și intră. Ajunse într-o încăpere la fel de mare, dar aceasta era decorată cu un fast nobiliar – probabil camera principală de primire, unde Blofeld își întreținea vizitatorii. Între draperiile lungi și roșii, tivite cu fir auriu, pe pereții vopsiți în alb se vedeau armuri și arme vechi, deosebit de frumoase. Mobila veche, masivă, era aranjată în grupuri convenționale în jurul unui covor imens, albastru regal. Restul podelei era din scânduri bine lustruite ce reflectau lumina celor două lămpi cu petrol atârnate de plafonul înalt, străbătut de bârne precum cel din holul mare, însă aici bârnele cele mai groase fuseseră decorate cu un motiv roșu închis. Căutând locuri unde să se poată ascunde, alese draperiile mult depărtate de perete și așa, strecurându-se precaut de la un refugiu la altul, ajunse la ușa cea mică din fundul camerei, despre care bănui că duce la apartamentele personale ale proprietarilor.

Se aplecă să asculte, dar sări imediat în lături și se ascunse după cea mai apropiată dintre draperii. Se apropiau niște pași! Desfăcu din talie lanțul subțire, îl înfășură în jurul pumnului

stâng, luă șperaclul în mâna dreaptă și așteptă, cu ochii lipiți de crăpătura dintre cele două fâșii lungi de catifea ce miroseau a praf.

Ușa cea mică se deschise pe jumătate dând la iveală spinarea unuia din paznici, cel care purta centura de piele neagră cu toc. Oare acesta era Kono, omul care îi traducea lui Blofeld din ziarele nipone? Probabil că lucrase pentru germani în timpul războiului, poate chiar în Kempeitai. Dar ce naiba făcea? Părea să umble la un soi de aparat chiar lângă ușă. Un întrerupător electric? În niciun caz, castelul nu era electrificat. Părând mulțumit cu ce făcuse, omul păși de-a-ndăratelea, se înclină adânc și închise ușa. De data asta nu purta mască, așa că reuși să-i vadă fața cafenie și încruntată, cu ochi oblici și gură crudă când trecu prin fața ascunzătorii lui de după draperie. Paznicul străbătu încăperea, ieși pe ușă și o închise. Apoi se lăsă tăcere. Așteptă vreo cinci minute bune înainte să miște ușor draperia și să privească în jur. Era singur.

Și acum ultima rundă!

Se strecură spre ușă cu armele în mână. Nu se auzea niciun sunet din camera cealaltă. Și totuși, paznicul se înclinase. Ei bine, probabil că o făcuse din respect pentru aura Stăpânului. Smuci ușa cu putere dând-o până aproape în perete și năvăli înăuntru gata de atac.

Intrarea lui vijelioasă fu întâmpinată de un coridor lung și anost ce se întindea în fața lui pe vreo douăzeci de metri. Era slab luminat de o lampă cu petrol atârnată în mijlocul tavanului și pardosit cu obișnuitele scânduri impecabil lustruite. O „podea privighetoare”? Nu. Pașii paznicului nu stârniseră nicio scârțâitură trădătoare. Dar din spatele ușii de la capătul coridorului se auzea muzică. Era Wagner, uvertura din „Walkiria”. „Mulțumesc, Blofeld”, își spuse Bond, „mi-ai oferit o acoperire foarte utilă!” și o porni cu pași neauziți spre centrul coridorului.

Totul se întâmplă fără nici cea mai mică avertizare. Abia făcuse un pas depășind jumătatea exactă a holului când întreaga lungime de douăzeci de metri de scândură basculă precum un leagăn pe un ax central și el se trezi prăbușindu-se într-un vid negru, în timp ce dădea disperat din mâini și din picioare în căutarea unui punct de sprijin. Paznicul! Asta meșterise el după ușă! Probabil că trăsese maneta ce punea în

funcțiune trapa spre tradiționala *oubliette* a castelelor vechi! Iar el uitase complet să ia în calcul o asemenea posibilitate. În timp ce corpul îi plonja de pe capătul platformei înclinate în spațiu, un clopoțel de alarmă acționat de mecanismul trapei începu să sune isteric. O fracțiune de secundă avu impresia că platforma, eliberată de greutatea trupului său, revine în poziția inițială, apoi se prăbuși pe o pardoseală de piatră și își pierdu cunoștința.

Înota epuizat prin tunelul întunecat, spre punctul de lumină orbitoare din fața lui. De ce nu încetau să-l lovească? Ce făcuse să merite chinul ăsta? Avea doar două *awabi* – le simțea conturile zimțate și tăioase în palme. Doar la atât se aștepta Kissy din partea lui.

— Kissy, îngăimă el. Oprește-te, oprește-te, Kissy!

Punctul de lumină crescu din ce în ce mai mare, devenind o pardoseală acoperită cu paie pe care zăcea ghemuit în timp ce cineva îl pălmuia puternic peste față. Pleosc! Pleosc! Durerea ascuțită din capul lui sporea la fiecare plesnitură, dându-i impresia că va exploda în mii de fărâme. Văzu marginea bărcii chiar deasupra lui și ridică disperat mâna să se apuce de ea. Întinse cele două *awabi* ca să arate că și-a făcut datoria și-și desfăcu palmele ca să le lase să cadă în albie.

Își recăpătă conștiința pentru câteva clipe și văzu două mâini de paie plutind spre pardoseală. Loviturile se opriră și imaginile din fața lui începură să se contureze mai clar prin ceața durerii. Fața aceea maronie! Ochii aceia oblici și răi! Kono, paznicul. Și mai era cineva cu el, o persoană care-i ținea torța. Atunci își aminti totul. Nici urmă de *awabi* sau de Kissy! I se întâmplase ceva cumplit. Totul mersese pe dos! *Shimata*! Am greșit! Tiger! Numele provocă declicul vital și mintea lui Bond începu să funcționeze normal. Ai grijă acum! Ești surd și cretin. Ești un miner japonez din Fukuoka. Ai acte care atestă asta. La naiba cu durerea ta de cap! N-ai nimic rupt, așa că joacă-ți rolul cu sânge rece. Își lipi mâinile de coapse și atunci își dădu seama că este complet dezbrăcat, cu excepția slipului sumar al costumului *ninja*. Se ridică în picioare și se înclină până la pământ. Kono, cu mâna la tocul deschis al armei, se răsti furios la el în japoneză. Bond își linse sângele ce i se prelingea pe la colțul gurii și-l privi cu o față stupidă, lipsită de expresie. Kono scoase pistolul automat și-i făcu semn cu țeava. Bond se înclină, se ridică la loc

și, după ce aruncă o privire la celula acoperită cu paie în care căzuse, îl urmă pe paznicul ce ținea torța și ieși din capcană.

Urcară câteva scări, străbătură un coridor și ajunseră în fața unei uși. Kono făcu un pas în față și bătu. Ușa se deschise și Bond se trezi în mijlocul unei încăperi mici și plăcute, cu aspect de bibliotecă. Paznicul cu torța întindea pe podea costumul de *ninja* și surprinzător de incriminantul conținut al buzunarelor lui. Îmbrăcat într-un superb chimono negru brodat cu un dragon auriu, Blofeld stătea sprijinit de polița de deasupra căminului în care ardea mocnit un buștean de pin japonez. Era el, nu încăpea nicio îndoială! Fruntea înaltă, atinsă de calviție, gura încăpățânată, ca o rană roșie-vineție, umbrită acum de o mustață deasă, cenușie, cu colțurile lăsate în jos – probabil cu scopul de a atinge dimensiunile unei mustăți de mandarin! – coama de păr alb pe care și-l lăsase să crească pentru rolul de domnul conte de Bleuville, găurile negre și goale ale ochilor. Iar lângă el, completând imaginea unui cuplu casnic ce se relaxează după cină, stătea Irma Blunt, gătită ca o doamnă japoneză de înaltă clasă, cu un fir perfect de crizantemă în poală, așteptând s-o ridice din nou în mână după clarificarea cauzelor întâmplării neplăcute ce le tulburase liniștea. Fața lătăreață, puhavă, părul țepos și rar, gura cu buze subțiri de gardian de închisoare, ochii căprui foarte deschis, aproape galbeni! „Pe Dumnezeul meu!” își zise Bond. „Uite-i aici, pe amândoi, la îndemână! La ora asta ar fi fost amândoi morți dacă nu făceam acea unică și idioată greșeală! Oare mai pot întoarce sorții în favoarea mea? Doamne, dacă nu m-ar mai durea atât de groaznic capul!”

Sabia lungă a lui Blofeld stătea sprijinită de perete. O luă de la locul ei, merse până la locul unde lucrurile lui Bond zăceau grămadă și le ridică rând pe rând cu vârful. Întâi pescui costumul negru și-l întrebă pe paznic în germană:

— Și ce e asta, Kono?

Paznicul îi răspunse în aceeași limbă, cu glas nesigur și ochii oblici plecați în semn de respect față de Bond, posesorul costumului.

— E un costum *ninja*, Herr Doktor. Îl poartă cei care practică arta secretă *ninjutsu*. Secretele lor sunt străvechi și eu cunosc puține din ele. Oamenii aceștia au capacitatea să se strecoare neobservați, să devină invizibili, să ucidă fără arme. Toată

lumea se temea de ei în Japonia. Nici n-am știut că mai există și astăzi. Omul acesta a fost trimis, fără îndoială, să vă asasineze, stăpâne. Și dacă n-ar fi fost coridorul vrăjit, ar fi putut să reușească.

— Dar cine este? întrebă Blofeld analizându-l atent pe captiv. E înalt pentru un japonez.

— Cei care muncesc în mine sunt adesea înalți, stăpâne. Are o hârtie care spune că e surd și cretin. Și niște acte, ce par să fie în ordine, unde scrie că e miner din Fukuoka. Dar mie nu-mi vine să cred una ca asta. Are câteva unghii rupte, dar astea nu sunt mâini de miner.

— Nici eu nu cred asta, dar vom afla curând, spuse Blofeld și se întoarse apoi către femeie. Tu ce crezi, draga mea? Ai un instinct grozav în treburi de genul ăsta – instinct de femeie!

Irma Blunt se ridică și se apropie de el. Îl privi pătrunzător și îl înconjură încet, având grijă să rămână la o distanță sigură. Când ajunse să-l privească din profil, pe partea stângă, rosti în șoaptă, nevenindu-i să creadă:

— *Du lieber Got*!

Se întoarse la Blofeld și începu să-i vorbească în șoaptă aspră, nereușind să-și dezlipească privirile îngrozite de pe chipul lui Bond.

— Nu poate fi adevărat! Și totuși este. Cicatricea de pe obrazul drept! Profilul! I-au ras parte din sprâncene, ca să le dea linie ascendentă!

Făcu un pas în lături și spuse hotărâtă:

— Ăsta-i agentul englez! Ăsta-i Bond, James Bond, cel căruia i-ai omorât nevasta. Cel care s-a dat drept Sir Hilary Bray. Îți jur că așa este! insistă ea cu înflăcărare. Trebuie să mă crezi, *lieber* Ernst!

Ochii lui Blofeld se îngustară.

— Văd o oarecare asemănare. Dar cum a ajuns aici? Cum de m-a găsit? Cine l-a trimis?

— Serviciile Secrete japoneze. Sunt sigură că sunt în relații cu Serviciile Secrete britanice.

— Nu prea cred. Dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi năvălit aici cu mandate, să mă aresteze. Sunt prea mulți factori necunoscuți în afacerea asta. Trebuie să procedăm cu toată circumspecția și să scoatem tot adevărul de la el. Mai întâi trebuie să vedem dacă e surd și cretin, ăsta-i primul pas. Vom rezolva asta în

camera de anchetă. Dar în primul rând trebuie convins puțin să coopereze. Kono, spune-i lui Kazama să se apuce de treabă!

Capitolul 19

Camera de anchetă

În încăpere erau zece paznici, aliniați lângă perete în fața lui Kono. Erau înarmați toți cu prăjini lungi. Kono lătră un ordin către unul dintre ei. Acesta își sprijini prăjina de perete și păși în față. Era un tip masiv ca un dulap, cu capul chel și lucios ca un pepene și mâinile cât niște șunci. Adoptă poziția de luptă în fața lui Bond, cu picioarele depărtate ca să-și asigure echilibrul și buzele rânjite într-un rictus de răutate ce-i dezvelea dinții sparți și cariați. Își balansă mâna dreaptă și-l izbi cumplit peste cap, exact în locul unde se rănise mai devreme în cădere. Bond avu senzația că-i explodează țeasta. După câteva clipe porni și palma stângă, al cărei impact îl aruncă într-o parte. Prin ceața roșiatică a suferinței, îi zări pe Blofeld și pe femeia lui. Blofeld abia dacă părea interesat de ceea ce se petrecea privind scena cu detașarea unui om de știință, dar buzele femeii erau întredeschise și umede.

Bond încasă alte zece palme rapide, una după alta și știu că trebuie să acționeze cât timp își mai păstra concentrarea și puterea. Picioarele depărtate ale celui care-l lovea îi oferiră ținta perfectă – atâta timp cât tipul nu practica șmecheria aceea a luptătorilor *sumo*. Se chinui să-și limpezească privirile împăienjenite și-și stabili ținta, apoi, în timp ce altă lovitură cumplită pornise spre capul lui, lovi cu piciorul în sus mobilizându-și până la ultimul dram forța ce-i rămăsese. Piciorul lui nimeri în plin. Omul scoase un urlet animalic și se prăbuși la pământ, rostogolindu-se de pe-o parte pe alta, cu mâinile încleștate sub pântec. Ceilalți paznici se repeziră spre el cu prăjinile ridicate, iar Kono scoase arma din toc. Bond se ascunse după un scaun cu speteaza înaltă, pe care-l apucă și-l azvârli în grupul de atacatori. Un picior de scaun îl lovi pe unul din paznici în gură, spărgându-i câțiva dinți; acesta căzu la pământ, ținându-se de gură.

— Halt!

Bond mai auzise strigătul acesta de hitlerist. Paznicii rămaseră nemișcați, plecând vârful prăjinilor spre podea.

— Kono, scoate-i pe ăștia de-aici, ceru el arătând spre cei doi răniți. Și pedepsește-l pe Kazama pentru incompetență. Celuilalt dă-i bani să-și pună dinți noi. Ajunge cu asta! Omul acesta n-o să reacționeze la metode obișnuite ca ale voastre. Dacă poate să audă, nu va rezista la presiunea din camera de anchetă. Du-l acolo. Restul paznicilor pot să aștepte în camera de audiențe. *Also*! *Marsch*![6]

Kono lătră câteva ordine la care paznicii reacționară cu cea mai mare promptitudine. După aceea îi făcu semn lui Bond cu țeava pistolului, deschise o ușă scundă ascunsă de un raft cu cărți și-l scoase într-un coridor îngust de piatră. Ce mai urma oare? Bond își linse sângele adunat în colțul gurii. Puterea lui de a îndura ajunsese aproape la limită. Presiune? Nu credea că poate să suporte mai multă. Și ce era oare camera aceea de anchetă? Ridică ușor din umeri. Poate că va găsi totuși o ocazie să-i sară lui Blofeld în beregată. Ce bine ar fi fost să moară împreună cu el! O luă înainte pe coridor ignorând ordinul lui Kono să deschidă ușa grosolană de la capătul lui. Furios, paznicul trebui să i-o deschidă el în timp ce-i ținea țeava pistolului proptită în șira spinării. Intrară într-o încăpere bizară placată în întregime cu lespezi de piatră neglijent cioplite, unde era foarte cald și duhnea insuportabil a sulf.

Blofeld și femeia lui intrară și ei înăuntru, ușa fu încuiată în urma lor și cei doi se așezară în două fotolii de lemn deasupra cărora se vedeau, pe perete, o lampă cu petrol și un ceas mare de bucătărie a cărui singură trăsătură neobișnuită era că cifrele ce indicau sferturile de oră erau încercuite cu roșu. Acele lui arătau că trecuse cu puțin de ora unsprezece și chiar în momentul când Bond își ridică privirea spre el minutarul își schimbă poziția cu un clinchet metalic sonor. Kono îi făcu semn lui Bond să înainteze cei doisprezece pași până la capătul opus al camerei, unde se afla un soi de fotoliu ridicat pe un piedestal de piatră, stropit tot cu noroi cenușiu uscat. Lespezile din jurul lui erau mânjite cu același noroi vulcanic. Deasupra jilțului de piatră, tavanul avea o deschizătură largă de formă circulară prin care se vedea un petic de cer întunecat și presărat cu stele.

[6] Acum! Marș! (germ.) (n. tr.).

Cizmele de cauciuc ale lui Kono scârțâiră în spatele lui și paznicul îi făcu semn să se așeze pe jilțul de piatră, care avea în mijloc o gaură mare. Bond făcu ce i se ceruse, cutremurându-se la contactul dintre pielea lui goală și suprafața fierbinte și lipicioasă mânjită cu noroi. Își sprijini antebrațele pe brațele de piatră ale jilțului și așteptă. Gândul la ceea ce avea să se petreacă îi provocă crampe puternice în burtă.

Din celălalt capăt al camerei, Blofeld i se adresă în engleză cu glas puternic ce reverbera îndelung.

— Comandante Bond, sau agent 007 al Serviciilor Secrete britanice dacă preferi, aceasta este camera de anchetă inventată în totalitate de mine, care are efectul aproape inevitabil de a-i face pe oamenii muți să vorbească. După cum bine știi, proprietatea mea e o zonă cu activitate vulcanică destul de intensă. Acum stai exact deasupra unui gheizer care scuipă noroi la o temperatură de aproximativ 1000°C, la o înălțime de peste cincisprezece metri. Într-o bună zi mi-a venit ideea de a canaliza jetul acestuia către pereții goi de piatră. Un gheizer printr-un horn de piatră, până în locul unde ședzi dumneata acum. Acesta e ceea ce se cheamă un gheizer cu activitate periodică, iar acum este reglat să erupă exact la fiecare cincisprezece minute.

Blofeld aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse spre el și continuă:

— Așadar, vei observa cu ușurință că mai sunt exact unsprezece minute până la următoarea erupție. Dacă nu mă auzi, nici pe mine și nici traducerea în japoneză a spuselor mele ce va urma îndată, dacă ești un japonez surd și cretin așa cum susții, nu te vei mișca de pe jilțul acela și vei suferi o moarte înspăimântătoare, ca urmare a incinerării părții inferioare a corpului tău. Pe de altă parte, dacă părăsești jilțul înainte de momentul erupției, vei demonstra că poți să auzi și să înțelegi și vei fi supus unei serii de torturi suplimentare, care te vor face în mod inevitabil să răspunzi la întrebările mele. Cu ajutorul acestor întrebări voi căuta să aflu identitatea ta reală, modul în care ai ajuns aici, cine te-a trimis și cu ce scop și câte persoane sunt implicate în conspirația asta. Mă înțelegi? Văd că nu vrei să renunți la rolul pe care-l joci. Foarte bine atunci. Luând în considerare și ipoteza, cam greu de crezut, că actele tale sunt în regulă, șeful paznicilor mei îți va explica pe scurt scopul acestei

încăperi în limba japoneză. Din fața ușii pe care o păzea, Kono începu să latre în japoneză. Bond nu-i dădu nici cea mai mică atenție, căci se concentra străduindu-se să-și mobilizeze toate resursele de luciditate și putere. Ședea aparent relaxat pe jilțul de piatră și privea nonșalant în jurul lui. Își amintise de ultimul „iad” vizitat la Beppu și căuta ceva anume. Ah, da! Acolo era! În colțul din dreapta, nu departe de tronul lui, se vedea o cutie din lemn ce nu părea să aibă niciun fel de încuietoare. Sub cutia aceea se ascundea cu siguranță valva care regla activitatea gheizerului. Oare nu putea să folosească în vreun fel această informație? Puse gândul într-un colțișor al minții, la păstrare și începu să-și chinuie creierul extenuat, mobilizându-l să găsească un plan. Ce bine ar fi fost dacă durerea agonizantă ce făcea țeasta să-i pulseze ar fi încetat măcar puțin! Își puse coatele pe genunchi și-și sprijini cu grijă fața tumefiată în palme. Se consolă puțin cu gândul că cei doi paznici pe care-i atacase sufereau mai mult decât el.

Kono termină de vorbit. Minutarul ceasului scoase clinchetul sonor ce anunța că se mai scursese un minut. Mai tică încă de nouă ori. Bond îi privi cadranul alb cu cifre negre. Era unsprezece și paisprezece minute. De undeva de sub el se auzi un huruit profund și furios, urmat de un val puternic de aer fierbinte. Bond se ridică de pe jilț și se îndepărtă cu pași șovăielnici de piedestalul de piatră și se opri într-o zonă unde pardoseala nu era stropită cu noroi. Apoi se întoarse și privi atent. Huruitul deveni muget îndepărtat, apoi urlet înspăimântător, ca și cum un tren expres ar fi năvălit în încăperea cea mică. Avu loc o explozie puternică și un jet solid de noroi cenușiu ieși ca un piston lucios din gaura în podea pătrunzând cu precizie în hornul din tavan. Jetul cu consistență solidă continuă să țâșnească vreme de o secundă împrăștiind o căldură atât de mare încât Bond trebui să-și șteargă transpirația de pe frunte. Apoi pilonul cenușiu coborî înapoi în gaura din care se înălțase împrăștiind pe tavan stropi fierbinți de noroi ce căzură pe pardoseală în picături mari și puturoase. Prin hornul de piatră se auzi o bolboroseală sonoră și camera se umplu de aburi. Duhoarea de sulf era insuportabilă în tăcerea de moarte care se lăsă, ticăitul care anunța că acul ceasului se mutase pe minutul al șaisprezecelea răsună, la fel de puternic ca un gong.

Bond se întoarse și privi cuplul de sub ceas.

— Ei bine, Blofeld, nemernic nebun, trebuie să recunosc că tipul care se ocupă cu efecte speciale, acolo jos în pivnița castelului, își știe bine meseria! Acum trimite după cele douăsprezece drăcoaice și, dacă sunt la fel de frumoase ca Fraulein Blunt, îl aducem pe Noel Coward să cânte pentru noi și până la Crăciun ajungem cu spectacolul nostru pe Broadway! Ce părere ai?

Blofeld se întoarse spre Irma Blunt.

— Ai avut dreptate, fată dragă. E cu siguranță același *Britischer*. Adu-mi aminte să-ți cumpăr un șirag din acele perle minunate ale domnului Mikimoto. Dar acum haide să terminăm cu omul acesta o dată pentru totdeauna. Nu de alta, dar a trecut demult ora noastră de culcare.

— Ai dreptate, *lieber* Ernst. Dar mai întâi trebuie să vorbească.

— Desigur, Irmchen. Dar asta se rezolvă repede. I-am frânt deja primele rezerve. Străpungerea celei de-a doua linii de apărare va fi joacă de copil. Vino!

Străbătură cu toții în sens invers coridorul de piatră și reveniră în bibliotecă. Irma Blunt își reluă locul pe canapea, iar Blofeld se sprijini din nou de polița de deasupra căminului, cu mâna dreaptă așezată relaxat de mânerul sabiei. Era ca și cum s-ar fi întors cu toții de la o plăcută distracție după cină – un joc de biliard, răsfoirea unor albume cu timbre, vizionarea unor scurte filme de familie. Bond hotărî să lase baltă identitatea minerului din Fukuoka. Lângă raftul cu cărți era o masă de scris. Trase scaunul de sub ea și se așeză comod. Văzu pe masă țigări și chibrituri. Luă una, o aprinse și inhală cu nesaț.

Putea foarte bine să-și ofere câteva clipe de confort înainte de Marele Somn! Scutură scrumul pe covor și puse picior peste picior.

Blofeld arătă spre grămada de haine și obiecte de pe podea.

— Kono, ia astea de-aici! Le voi examina mai târziu. Poți să rămâi cu restul paznicilor, în holul exterior. Pregătește o lampă de sudură și burghiul electric, poate voi avea nevoie de ele ca mijloace suplimentare de convingere. Acum, spuse el întorcându-se spre Bond, vorbește și vei avea parte de o moarte rapidă și onorabilă prin sabie. Să nu ai îndoieli în privința asta, căci sunt expert în mânuirea ei și e ascuțită impecabil. Dacă nu vorbești, vei muri încet și oribil, dar înainte de a se sfârși cu tine

îmi vei spune tot ce vreau să știu. Știi foarte bine din practicarea meseriei tale că este posibil și că există un anumit grad de prelungire a suferinței pe care nu-l poate îndura nicio ființă umană. Ei bine?

— Blofeld, tu n-ai fost niciodată prost, îi răspunse Bond degajat. O mulțime de oameni din Londra și Tokio știu că sunt aici în seara asta. În momentul acesta, mai ai posibilitatea de a scăpa de o condamnare la moarte, căci ai o mulțime de bani și-ți poți angaja cei mai buni avocați. Dar dacă mă omori, vei muri și tu cu siguranță.

— Domnule Bond, nu spui adevărul. Cunosc procedurile oficiale la fel de bine ca dumneata. În consecință îți ignor povestea în totalitate și fără ezitare. Dacă prezența mea aici ar fi fost cunoscută la nivel oficial, ar fi fost trimisă o mică armată de polițiști să mă aresteze, însoțiți probabil de un membru al eșalonului superior al CIA, în a căror listă de persoane căutate mă aflu cu siguranță. Japonia se află în sfera de influență americană. Poate ți s-ar fi îngăduit să mă interoghezi după arestare, dar un englez nu are ce să caute în operațiunea inițială a poliției.

— Dar cine a zis că ar fi o operațiune a poliției? Când am auzit, în Anglia niște zvonuri despre ceea ce se petrece pe acest domeniu, mi-am spus că proiectul pare să fie conceput în stilul tău. Așa că am obținut permisiunea să vin până aici să văd cum stau treburile. Dar se cunoaște în permanență locul unde mă aflu și dacă nu mă întorc se vor lua imediat măsurile cuvenite.

— Nu ține deloc, domnule Bond. Nu va exista niciodată vreo dovadă că m-ai văzut sau că ai intrat pe proprietatea mea. Se întâmplă să fiu în posesia unor informații care sunt în concordanță cu prezența dumitale aici. Unul dintre agenții mei mi-a raportat recent că șeful Serviciilor Secrete japoneze, un anume Tanaka, a venit în zona asta însoțit de un străin îmbrăcat ca un japonez. Acum constat că noua dumitale înfățișare concordă cu descrierea furnizată de agentul meu.

— Unde e omul ăsta? Aș vrea să-i pun câteva întrebări.

— Nu este disponibil.

— Cât de convenabil!

În ochii întunecați și adânci ai lui Blofeld începu să licărească o flacără roșiatică.

— Uiți că nu eu sunt cel care este interogat, domnule Bond, ci tu! Ei bine, află că știu totul despre acest Tanaka. E un om de o cruzime fără margini și m-aș hazarda să presupun că și asta se potrivește cu cele petrecute și mai ales cu faptul că te-a trimis aici. Acest Tanaka și-a pierdut deja unul dintre cei mai buni agenți pe care l-a trimis să-și vâre nasul în treburile mele. Și fiindcă te aflai la îndemână, probabil într-o misiune legată de meseria ta, ți-a solicitat ajutorul; ai acceptat să vii aici și să mă omori, poate din considerație față de acest om, poate în schimbul unui serviciu pe care ți l-a făcut, rezolvând în felul acesta o situație care altfel ar fi creat oarecare neplăceri guvernului japonez. Nu știu și nici nu-mi pasă când ai aflat că doctorul Guntram Shatterhand este de fapt Ernst Stavro Blofeld. Ai motivele tale personale să vrei să mă omori și n-am nici cea mai mică îndoială că ai păstrat această informație doar pentru tine, de teamă să nu intervină oficialitățile și să te împiedice să-ți duci răzbunarea până la capăt.

Blofeld tăcu și rămase cu privirile pierdute în gol. Când își reluă monologul, glasul lui își schimbase timbrul devenind șoptit și catifelat.

— Sunt înzestrat cu unul din cele mai mărețe creiere din lume, domnule Bond. Ai ceva de spus? După cum zic americanii, „ar fi bine să-mi placă ce aud”!

Bond luă o altă țigară, o aprinse și spuse calm:

— Nu-ți pot spune altceva decât adevărul, Blofeld. Dacă mi se întâmplă ceva, tu și probabil femeia ta, ca accesoriu, veți fi morți până la Crăciun.

— Bine, domnule Bond. Dar sunt atât de convins de temeinicia informațiilor mele, încât te voi ucide cu mâna mea și voi scăpa de cadavrul tău în mod corespunzător. Am stat și m-am gândit că e mai bine s-o fac cu mâinile mele decât să privesc cum te omoară încet gărzile. E prea mult timp de când îmi stai ca un ghimpe în coaste, iar contul pe care-l am de reglat cu tine e unul personal. Ai auzit vreodată de expresia japoneză *kirisute gomen*?

— Mai scutește-mă de chestiile gen Lafcadio Hearn! mormăi Bond.

— Datează de pe vremea samurailor și, în traducere literală, înseamnă „omoară și mergi mai departe”. Dacă o persoană cu statut social umil stătea în calea samuraiului sau nu îi arăta

respectul cuvenit, samuraiul era îndreptățit să-i zboare capul de pe umeri. Eu mă consider a fi un samurai rătăcit în epoca asta, iar minunata mea sabie nu a cunoscut încă sângele. Al tău va fi un botez admirabil pentru nobilul ei tăiș! Ești de acord, *liebchen*? o întrebă el pe Irma Blunt.

Mutra lătăreață de gardiancă se ridică spre el.

— Dar desigur, *lieber* Ernst! Tot ce hotărăști tu e corect. Dar fii atent, ai de-a face cu un animal periculos.

— Uiți, *mein liebchen*, că din ianuarie trecut a încetat să mai fie un animal. Cu o simplă operație chirurgicală asupra femeii pe care o iubea l-am redus la dimensiuni umane.

Silueta dominatoare, înfricoșătoare din fața căminului luă sabia în mână

— Îți voi demonstra acum, Bond.

Capitolul 20

Sânge și tunet

Bond aruncă țigara aprinsă lăsând-o să fumege pe covor și își încordă întregul corp.

— Sper că vă dați seama că sunteți amândoi nebuni de-a binelea!

— La fel au fost Frederick cel Mare, Nietzsche și Van Gogh. Ne aflăm într-o companie admirabilă, ilustră, domnule Bond. Pe de altă parte, cine ești tu? Un ucigaș de duzină, un instrument bont mânuit de niște imbecili cocoțați în scaune înalte. Îndeplinești ceea ce ți se cere, dintr-un sentiment prost îndrumat al îndatoririi sau din patriotism, îți satisfaci instinctele primare cu alcool, nicotină și sex în timp ce aștepți să fii mânat într-o altă incursiune lipsită de noimă. Șeful tău te-a trimis de două ori până acum să te confrunți cu mine, domnule Bond și, cu ajutorul unei combinații de noroc și forță brută, ai reușit să distrugi două din genialele mele proiecte. Tu și guvernul tău le-ați etichetat probabil ca fiind crime împotriva umanității și numeroase autorități mă caută încă pentru a mă pedepsi pentru ele. Dar încearcă să-și folosești bruma de inteligență pe care o ai,

domnule Bond și privește-mi acțiunile într-o lumină realistă, din perspectiva gândirii superioare!

Blofeld era solid, înalt de vreun metru și nouăzeci de centimetri și foarte bine făcut. Își așează sabia de samurai cu vârful în podea, între picioarele depărtate și-și sprijini mâinile de mânerul ei. Cum îl privea din celălalt capăt al încăperii, Bond trebui să admită că în chipul arogant, în privirea directă și hipnotică, în linia crudă a gurii cu colțurile lăsate în jos era ceva copleșitor. Chimonoul amplu drapat, croit ca să dea iluzia masivității unei rase de oameni pirpirii, conferea corpului său o masivitate covârșitoare, iar dragonul auriu, brodat pe el, atât de ușor de luat în derâdere ca o fantezie puerilă, se târa amenințător pe mătasea neagră și părea să scuipe flăcări reale din gura de pe partea stângă a hainei. Blofeld își întrerupsese discursul, așa că Bond îl aștepta să continue, măsurându-l din priviri cu mare atenție. Știa cu certitudine ce va urma – justificări de tot felul. Așa se întâmpla mereu. Când credeau că te-au adus acolo unde voiau, când știau că dețin pe deplin controlul situației și să sunt în superioritate, înainte să dea lovitura de grație, călăii simțeau o plăcere specială și reconfortantă să-și rostească apologia chiar și în fața unui public restrâns, aflat pe cale de dispariție, considerând că ispășesc astfel păcatul pe care urmau să-l comită. Cu mâinile sprijinite într-o poziție relaxată Blofeld își continuă monologul cu voce rezonabilă, stăpânită, puțin pedantă.

— Ei bine, domnule Bond, să luăm operațiunea Thunderball, după cum a botezat-o guvernul tău. Scopul proiectului era obținerea de la puterile occidentale a unei răscumpărări substanțiale pentru restituirea a două arme atomice în posesia cărora am intrat. Pe ce criteriu să fie catalogată acțiunea mea ca un delict, cu excepția celor total nerealiste ale politicii internaționale? Băieții bogați se joacă cu jucării scumpe. Dar apare un băiat sărac care le fură și se oferă să le restituie contra unei sume de bani. Dacă băiatul cel sărac ar fi reușit să-și ducă planul la îndeplinire, întreaga lume ar fi beneficiat de efectele secundare deosebit de importante ale acțiunii sale! Erau jucării periculoase care, în mâinile băiatului sărac sau, lăsând alegoria la o parte, în mâinile lui Castro, puteau duce la distrugerea nemiloasă a întregii omeniri. Prin acțiunea mea, am dat tuturor un exemplu dramatic ce trebuia luat atent în considerare. Dacă

aș fi îndeplinit-o cu succes și aș fi intrat în posesia banilor, poate că amenințarea unei acțiuni similare cu a mea ar fi dus la negocieri serioase pentru dezarmare, pentru abandonarea acestor jucării periculoase ce pot cădea cu ușurință pe mâini răuvoitoare. Îmi urmărești raționamentul? Apoi chestiunea mai recentă, a atacului cu arme biologice asupra Angliei. Dragă domnule Bond, judecând după absolut orice standarde, englezii sunt o națiune bolnavă. Dacă n-aș fi vrut să accelerez această boală și s-o duc la deznodământul ei firesc, moartea britanicii n-ar fi ieșit din letargia lor și n-ar fi participat la eforturile comune ale politicii internaționale, așa cum au făcut-o în timpul războiului. Și acum spune-mi, domnule Bond, în ce constă delictul acțiunii mele? Și să cântărim acum chestiunea acestei așa-zise Grădini a Morții. Îți voi face o mărturisire, domnule Bond. Am ajuns să sufăr de o oarecare delăsare a minții pe care sunt hotărât s-o combat și care are ca pricină faptul că sunt un geniu unic în întreaga lume, lipsit de orice recunoaștere și onoruri, ba chiar mai rău, înțeles greșit. Fără îndoială că principala cauză a aceste delăsări este de ordin fizic – ficatul, rinichii, inima, obișnuitele puncte slabe ale vârstei mijlocii. Dar pe lângă asta s-a instalat în mine o oarecare paralizie mentală, un dezinteres tot mai profund față de umanitate și de viitorul ei, o plictiseală totală față de problemele omenirii. Așadar acum caut, la fel ca un gurmand cu vălul palatin uzat, doar acele alimente intens condimentate, gustul cel mai rafinat, cu impact puternic asupra papilelor gustative – atât din punct de vedere fizic cât și mental. În felul acesta domnule Bond, am ajuns să concep acest proiect folositor și esențialmente umanitar – acela de a oferi moarte celor care caută să scape de povara obligației de a trăi. Procedând astfel, nu numai că furnizez omului obișnuit o soluție la problema lui „a fi sau a nu fi”, dar în același timp pun la dispoziția guvernului japonez – care pare să fie deocamdată orb la marea mea generozitate – un osuar curat și izolat care-l scutește de fluxul constant de evenimente imunde ce implică trenuri, tramvaie, vulcani și alte neatrăgătoare mijloace publice de a te sinucide. Trebuie să recunoști că, departe de a fi o crimă proiectul meu este un serviciu public unic în istoria lumii.

— Ieri am văzut un om ucis în mod barbar.

— Se făcea curățenie, domnule Bond, se făcea curățenie. Omul a venit aici dorindu-și să moară. Ce ai văzut tu ieri, a fost ajutorul dat acestui om slab de înger pentru a se urca în barca ce traversează Styxul. Dar îmi dau seama că nu pricepi nimic din spusele mele, că ele nu ajung la ceea ce-ți ține loc de minte. În ceea ce te privește, nu ești în stare să vezi mai departe de gratificația simplă a unei ultime țigări. Cred deci că am vorbit suficient și că ne-ai ținut treji destul în seara asta. Așadar, preferi să fii hăcuit într-o încăierare vulgară sau îți vei oferi gâtul în mod onorabil?

Blofeld făcu un pas în față ridică sabia înfricoșătoare cu amândouă mâinile și o ținu deasupra capului. Lumina lămpilor cu petrol se reflecta pe tăișul ei perfect ascuțit și pe ornamentele în filigran ale mânerului.

Bond știa ce are de făcut. Știuse încă de când reveniseră în acea încăpere și observase prăjina paznicului rănit sprijinită de perete, într-un ungher umbrit. Dar femeia stătea lângă butonul unei sonerii, așa că mai întâi trebuia să se ocupe de ea. Oare reținuse ceva din loviturile și parările luptei cu bastonul privind demonstrația de *bojutsu* din centrul de antrenament al agenților lui Tiger? Se azvârli spre stânga înșfacă prăjina și o aruncă în capul femeii care se ridica deja în picioare.

Prăjina o izbi cu zgomot sec în tâmplă făcând-o să se prăvălească grotesc din scaun și să rămână nemișcată. Sabia lui Blofeld șuieră ascuțit trecându-i pe lângă umăr. Se răsuci, își luă avânt, aținti prăjina ținând-o în mâna stângă ca și cum ar fi fost un tac de biliard și o lansă. Lovitura prinse din plin sternul lui Blofeld, lipindu-l de perete, dar acesta își recăpătă imediat echilibrul și începu să se apropie inexorabil, făcându-și sabia să șuiere în aer ca un bici. Bond încercă să-l lovească peste brațul drept, dar rată și trebui să se retragă. Era concentrat să-și țină prăjina, la cel ca și corpul, în afara razei de acțiune a oțelului ce se rotea amenințător, conștient că altfel arma i-ar fi fost retezată ca un chibrit și că lungimea ei era unicul avantaj de care dispunea. Blofeld șarjă pe neașteptate, ca un expert, cu genunchiul drept îndoit în față. Bond fentă la stânga, dar cu câteva fracțiuni de secundă prea târziu, astfel că lama sabiei îi crestă pielea de pe coaste, făcând să-i dea sângele. Înainte ca Blofeld să se poată retrage, Bond apucă prăjina cu ambele mâini și-l lovi din lateral, peste picioare. Arma lui întâlni osul. Blofeld

înjură și încercă fără succes să reteze prăjina. Apoi porni din nou înainte, iar lui Bond nu îi rămase altceva de făcut decât să se ferească și să fandeze în mijlocul camerei, lansând din când în când prăjina cu mișcări scurte ca să-și țină dușmanul la distanță. Dar pierdea constant teren în fața lamei de oțel ce se mișca neîncetat, iar Blofeld, simțind că se apropie victoria se lansa ca un șarpe în atacuri fulgerătoare. Bond sări în lături, sesiză momentul favorabil și-l izbi cu toată forța în umărul drept, smulgându-i altă serie de înjurături. Era brațul cu care mânuia sabia! Bond continuă să atace susținut și reuși să-l lovească de câteva ori la rând, dar Blofeld reuși, parând unul dintre atacuri, să reteze vreo treizeci de centimetri vitali din lungimea prăjinii de lemn, cu aceeași ușurință cu care ar fi tăiat capătul unei lumânări. Blofeld folosi imediat avantajul și începu să atace în salturi furioase pe care Bond le putea para doar lovind în latul sabiei, ca să nu-i mai fie retezată prăjina din nou. Dar arma începu să-i alunece în palmele transpirate și, pentru prima oară simți în ceafă suflul înghețat al înfrângerii. Și Blofeld păru că-l simte, căci execută unul din atacurile lui necruțătoare, încercând să pătrundă în spatele gărzii lui Bond. Englezul aproximă în minte distanța până la peretele din spatele lui și făcu un salt îndărăt, lipindu-se de el. Chiar și așa simți vârful ascuțit al sabiei zgâriindu-i pântecul. Dar, aruncat înapoi de impactul cu peretele, contraatacă, reuși să îndepărteze sabia din mâna adversarului cu o lovitură cumplită de prăjină și, aruncându-și arma pe podea sări la gâtul lui Blofeld și își încleștă amândouă mâinile de el. Pentru câteva clipe, cele două fețe transpirate stătură aproape lipite una de alta. Blofeld își izbi adversarul cu mânerul sabiei peste coaste, dar acesta nici nu simți forța loviturii. Degetele lui încleștate strângeau și strângeau și strângeau, până când auzi zăngănitul sabiei căzând pe podea și simți degetele și unghiile lui Blofeld zgâriindu-i fața, încercând să ajungă la ochi.

— Mori, Blofeld! Mori! șuieră el printre dinții încleștați.

După câteva clipe văzu cum îi iese limba din gură cum își rostogolește ochii peste cap și îl simți alunecând greu din strânsoare. Se prăbuși odată cu el în genunchi, cu degetele încleștate în continuare de gâtul vânjos, fără să vadă ceva, fără să audă ceva, orbit de setea cumplită de sânge.

După o vreme începu să-și revină. Capul dragonului auriu de pe chimonoul negru de mătase scuipa flăcări înspre el. Își descleștă cu greu degetele din jurul gâtului și se ridică în picioare, ferindu-se să privească chipul vinețiu. Se clătină. Doamne, cât de rău îl durea capul! Ce mai trebuia să facă acum? Încercă să-și adune cât de cât gândurile. Mai devreme îi venise o idee excelentă. Dar care anume? A, da, desigur! Luă de jos sabia lui Blofeld și merse cu pași de somnambul de-a lungul coridorului de piatră ce ducea la camera de anchetă. Se uită la ceas. Era douăsprezece fără cinci minute. Găsi imediat cutia de lemn stropită cu noroi, în spatele tronului de piatră pe care șezuse cu zile, cu ani în urmă. Se apropie de ea și o făcu să sară cât colo cu o lovitură puternică de sabie. Da, cutia ascundea o roată mare, așa cum se așteptase! Se lăsă în genunchi și o răsuci până o închise cu totul. Ce urma să se întâmple? Sfârșitul lumii? Ieși din cameră și străbătu în fugă coridorul. Acum trebuia să iasă, să scape din locul acela blestemat. Dar retragerea îi era blocată de paznicii adunați în holul central. Trase în lături o draperie și sparse geamul cu mânerul sabiei. Fereastra dădea pe o terasă cu balustradă ce părea să înconjoare tot etajul. Se uită în jur, căutând ceva să-i acopere goliciunea. Nu văzu altceva decât chimonoul lui Blofeld. Îl smulse cu sânge rece de pe cadavru, îl îmbrăcă și strânse cordonul. Partea interioară a hainei era rece ca o piele de șarpe. Privi în jos spre Irma Blunt. Femeia mai respira încă scoțând un horcăit de bețiv. Se duse la fereastră și o încălecă ferindu-și tălpile goale de cioburi.

Se înșelase! Terasa era de fapt un balcon destul de mic, închis pe ambele părți. Îl parcurse de la un capăt la celălalt, dar nu văzu nicio cale de ieșire. Privi peste balustradă. Până la aleea de pietriș de jos era o distanță de cel puțin o sută de metri. Auzi deasupra capului un fluierat înăbușit și se uită să vadă ce este. Doar o pală de vânt ce făcuse să vibreze una din frânghiile ce țineau legat blestematul de balon al lui Blofeld! Atunci îi veni ideea nebunească susținută de amintirea unei scene dintr-un film cu Douglas Fairbanks, unde eroul traversase pe sus un hol vast folosindu-se de pendularea unui candelabru. Balonul cu heliu era suficient de puternic ca să susțină pancartele de pânză încadrate în șipci ce conțineau avertismente, atunci de ce n-ar susține și greutatea unui om?

Alergă la colțul balustradei, de care era legată frânghia cu care era fixat balonul. Verifică frânghia. Era tare ca un cablu! De undeva, din spatele lui, se auzea zarvă mare. Oare își revenise femeia din leșin? Ținându-se de frânghia întinsă, se cățără pe balustradă, își fixă ca punct de sprijin pentru picioare una din pancarte, se prinse cu mâna dreaptă de frânghie, în timp ce cu stânga îi tăia legătura folosind sabia lui Blofeld și se aruncă în gol.

Mergea! Adia o briză ușoară ce îl purta clătinându-se ușor deasupra parcului luminat de lună peste fumarolele din care se ridicau aburi, peste lacul cu oglinda lui lucioasă și liniștită mânându-l spre mare. Dar, în loc să coboare, urca! Se părea că sfera umplută cu heliu nu este deloc impresionată de greutatea lui! De la ultimul etaj al palatului răsunară câteva focuri de armă și vreo două albine furioase îi bâzâiră pe lângă urechi. Începură să-l doară mâinile și picioarele încleștate de frânghie. Ceva îl izbi într-o parte a capului, în același loc unde se lovise în cădere mai devreme și asta fu picătura care umplu paharul. Știa el că așa o să se întâmple! Silueta întunecată a castelului începu să se clatine în lumina lunii, să salte în sus și în lături și să se dărâme apoi încet, precum un glob de înghețată care se topește la soare. Etajul de sus se prăbuși primul, apoi celălalt și celălalt și, după doar câteva clipe, un val uriaș de flăcări portocalii țâșni din iad către lună și un val de aer fierbinte, însoțit de un bubuit repetat de tunet, îl lovi și-i făcu balonul să se clatine.

Dar ce se întâmplase? Nu știa și nici nu-i păsa. Durerea de cap era unicul lui univers. Găurit de un glonț, balonul cobora cu repeziciune. Sub el, marea care fremăta blând îi așternuse culcuș. Își descleștă mâinile și picioarele de pe frânghie și pluti în jos spre liniștea deplină, spre așternutul pufos al copilăriei, spre izbăvirea de orice durere.

Capitolul 21

Necrolog în *The Times*

COMANDANTUL JAMES BOND, Cavalerul
Ordinului Sfinților Gheorghe și Mihail, Ofițer

Autor: M.

După cum au aflat deja cititorii dumneavoastră din articole anterioare, un ofițer din eșalonul superior al ministerului apărării, comandantul James Bond, Cavaler al ordinului Sfinților Gheorghe și Mihail, Ofițer în Corpul de Voluntari al Marinei Regale, este dat dispărut și se crede că a fost omorât în timp ce se afla într-o misiune oficială în Japonia. Vă aduc la cunoștință cu profund regret că speranțele privitoare la supraviețuirea lui trebuie abandonate. În consecință, mie îmi revine sarcina, ca director al departamentului în care a servit cu rezultate excelente, să fac un rezumat al vieții acestui ofițer și al neprețuitelor servicii aduse de el țării sale.

James Bond s-a născut din tată scoțian, Andrew Bond din Glencoe și mamă elvețiancă, Monique Delacroix din cantonul Vaud. Tatăl său fiind reprezentantul pentru străinătate al firmei de armament Vickers, prima parte a instruirii sale, în perioada căreia a dobândit cunoștințe excelente de franceză și germană, a avut loc în străinătate. Când avea unsprezece ani, amândoi părinții i-au murit într-un accident în timp ce escaladau vârful Aiguilles Rouges de lângă Chamonix, iar tânărul a trecut sub tutela unei mătuși, decedată ulterior, domnișoara Charmian Bond, cu care s-a dus să locuiască într-un sătuc numit Pett Bottom, din apropiere de Canterbury, în comitatul Kent. Acolo, într-o căsuță modestă, mătușa lui, care trebuie să fi fost o doamnă deosebit de erudită și de rafinată, i-a completat educația înscriindu-l la o școală publică englezească de unde, pe la vârsta de doisprezece ani, a intrat cât se poate de mulțumitor la Eton, căci tatăl lui îl înscrisese încă de la naștere la acest colegiu. Trebuie să recunoaștem că perioada studiilor la Eton a fost scurtă și nu prea strălucită. Mă îndurerează să spun că, după doar două semestre, ca rezultat al unor pretinse probleme cu servitoarea unuia dintre băieți, mătușii i s-a solicitat să-l retragă. Aceasta a reușit să-i obțină transferul la Fettes, școala unde studiase și tatăl lui. Atmosfera acelei instituții de învățământ avea accente puternic calviniste, standardele academice și cele atletice fiind deosebit de riguroase. Deși înclinat spre solitudine prin natura firii, a legat câteva prietenii stabile cu membri ai faimoaselor cercuri atletice ale școlii. La

vremea absolvirii, pe când avea doar șaptesprezece ani, luptase de două ori reprezentându-și școala la box, categorie ușoară și fondase primul curs serios de judo într-o școală publică britanică. După absolvire, în anul 1941, declarând că are nouăsprezece ani și cu ajutorul unui fost coleg al tatălui său de la Vickers, a intrat în serviciul care avea să devină mai târziu ministerul apărării. Datorită naturii confidențiale a îndatoririlor sale, i s-a acordat gradul de locotenent în Serviciile Speciale ale Corpului de Voluntari ai Marinei Regale. Ca răsplată pentru felul în care s-a achitat de îndatoriri, a încheiat războiul cu gradul de comandant. Aproximativ în aceeași perioadă, autorul acestor rânduri a intrat în contact direct cu anumite aspecte ale activităților din cadrul ministerului, astfel că am avut marea plăcere de a aproba solicitarea comandantului Bond de a continua să lucreze pentru ministerul apărării în care, la momentul regretabilei sale dispariții, s-a ridicat la gradul de ofițer principal în serviciul civil.

Natura îndatoririlor comandantului Bond în cadrul ministerului apărării, care și-au primit recunoașterea în anul 1954 prin conferirea titlului de cavaler al Ordinului Sfinților Gheorghe și Mihail, trebuie să rămână confidențială, însă colegii săi din minister vor recunoaște cu toții că și le-a îndeplinit cu temeritate extraordinară și mare eleganță, cu toate că firea impetuoasă și uneori necugetată l-a adus în situații trecătoare de conflict cu autoritățile superioare. În situațiile extreme a dovedit întotdeauna o inspirație de geniu, reușind astfel să scape, mai mult sau mai puțin neatins, din numeroasele aventuri în care a fost implicat datorită misiunilor ce i s-au încredințat. Inevitabila publicitate, mai ales în presa străină, acordată unora dintre aceste aventuri l-au transformat, mai mult împotriva voinței sale, într-un soi de figură publică, în așa măsură încât s-a scris chiar și o serie de cărți despre el, al cărei autor este un prieten personal și fost coleg al lui James Bond. Dacă aceste cărți ar fi conținut o descriere mai amplă a misiunilor și ar fi reflectat gradul real de cruzime și pericol al desfășurării lor, autorul ar fi fost cu siguranță dat în judecată pentru încălcarea legii secretului de stat. Disprețul cu care aceste scrieri de ficțiune sunt tratate de către ministerul apărării constituie principala explicație pentru faptul că încă – subliniez, încă – nu s-a luat nicio măsură împotriva autorului și editorului acestor episoade

oarecum schematizate și îndulcite, foarte răspândite și apreciate, din cariera unui angajat de elită din serviciul public.

Nu-mi rămâne decât să închei acest scurt *in memoriam* asigurându-i prietenii că ultima misiune încredințată comandantului Bond a avut o importanță supremă pentru Stat. Cu toate că, vai!, nu se va mai întoarce din ea, am fost investit de către cele mai înalte autorități din sfera noastră de activitate, cu permisiunea de a confirma că misiunea a avut succes în procent de sută la sută. Nu e nicio exagerare să spunem fără echivoc că, prin eforturile unui singur om, siguranța Regatului a fost mult consolidată.

James Bond a fost căsătorit pentru foarte scurtă vreme, în 1962, cu Teresa singura fiică a lui Marc-Ange Draco din Marsilia. Căsătoria s-a încheiat în circumstanțe tragice, relatate în presă la vremea respectivă. Din acea căsătorie nu au rezultat copii astfel că din câte cunosc, James Bond nu are nicio rudă în viață.

Autor M.G.

Am fost fericită și mândră să lucrez pentru comandantul Bond în ultimii trei ani de serviciu în ministerul apărării. Dacă temerile pe care le nutrim cu toții pentru soarta lui sunt justificate, aș îndrăzni să sugerez aceste cuvinte simple pentru epitaful său, cu gândul că numeroși tineri din personalul ministerului vor simți că filosofia lui îi reprezintă. „Nu am de gând să-mi risipesc zilele încercând să le prelungesc. Îmi voi folosi timpul așa cum se cuvine”.

Capitolul 22

Lacrimile unei vrăbii

Când Kissy văzu prăbușindu-se în mare silueta în jurul căreia pluteau aripile unui chimonou negru, simți că e bărbatul ei și străbătu cei două sute de metri de la baza zidului înotând mai rapid decât o făcuse vreodată în viața ei. Impactul cumplit cu apa scosese tot aerul din plămânii lui Bond, dar dorința de a trăi, deși diminuată de durerile sfâșietoare de cap, fu din nou stimulată de noul dar cunoscutul dușman pe care-l reprezenta în

acel moment marea, așa că în momentul când Kissy se lupta să ajungă la el, se chinuia deja încercând să scape de chimonou.

Când o zări apropiindu-se crezu că este Blofeld și încercă s-o atace.

— Sunt Kissy, îi spuse ea pe un ton imperativ, Kissy Suzuki! Nu-ți amintești de mine?

Nu-și amintea. Nu-și amintea de nimic în lume în afară de chipul dușmanului și de nevoia disperată de a-l zdrobi. Dar puterile îl părăsiră și curând îi îngădui, blestemând cu glas slab, să-l scape de chimonou și dădu atenție vocii rugătoare care i se adresa.

— Acum urmează-mă, Taro-san. Dacă obosești, te trag după mine. Suntem învățate de mici cum să salvăm un om din mare.

Dar când porni, Bond nu o urmă, ci începu să înoate cu mișcări anemice, ca un animal rănit, în cercuri din ce în ce mai mari. O bufni plânsul. Ce se întâmplase cu el? Ce-i făcuseră oamenii aceia de la Castelul Morții? În cele din urmă reuși să-l oprească și, vorbindu-i în șoaptă blândă, îl convinse s-o lase să-l prindă pe sub brațe și așa, cu capul cuibărit comod între sânii ei, începu să înoate pe spate purtându-l deasupra ei.

Era o performanță uimitoare pentru o fată – un kilometru de străbătut înot în luptă cu curenții, având doar luna și câte o privire ocazională peste umăr ca să se orienteze, dar reuși s-o ducă la bun sfârșit și să-l tragă pe Bond la țărm în micul ei golf adăpostit. Abia atunci își îngădui să se prăbușească și ea epuizată, pe lespezile de piatră, alături de el.

O trezi geamătul lui Bond. Îi fusese rău și acum ședea cu capul în mâini, privind spre mare cu ochii unui somnambul. Când îl cuprinse pe după umeri, se întoarse nedumerit spre ea.

— Cine ești? Cum am ajuns aici? Ce e locul ăsta? Ești foarte frumoasă, încheie el după ce o examină atent.

Kissy îl privi cu ardoare. Un gând nemaipomenit i se înfiripă în minte și zise:

— Nu-ți poți aminti nimic? Nu știi cine ești și de unde vii?

Bond își trecu o mână pe frunte și-și îngustă ochii.

— Nimic, zise el cu glas slab. Cu excepția unui chip de bărbat. Cred că era mort. Cred că era un om rău. Cum te cheamă? Trebuie să-mi spui totul.

— Mă cheamă Kissy Suzuki și tu ești iubitul meu. Numele tău e Taro Todoroki. Trăim pe insula asta și mergem la pescuit

împreună. Ducem o viață bună. Ai putea să mergi puțin? Trebuie să te duc acolo unde locuiești, apoi să aduc niște mâncare și un doctor care să te consulte. Ai o rană oribilă într-o parte a capului și o tăietură la coaste. Probabil că ai căzut de pe stânci în timp ce strângeai ouă de pescăruș.

Fata se ridică și-i întinse amândouă mâinile. Bond i le luă și se ridică șovăitor în picioare. Kissy îl prinse de mână și-l călăuzi cu blândețe pe cărarea ce ducea la casa familiei Suzuki. Dar trecură de ea și își continuară urcușul până la desișul de arțari pitici și camelii. Îl conduse pe lângă altarul shinto și intrară în peșteră. Înăuntru era spațiu destul și pământul bătătorit de pe jos era uscat.

— Aici locuiești. Și eu locuiesc aici împreună cu tine. Am scos la aerisit așternutul nostru, dar îl voi aduce imediat. Aduc și niște mâncare. Acum întinde-te, iubitul meu și odihnește-te. Voi avea grijă de tine. Ești bolnav, dar doctorul o să te facă bine din nou.

Bond se întinse ascultător și adormi într-o clipă, cu partea nedureroasă de cap sprijinită pe brațul îndoit.

Kissy coborî panta cu inima cântând de bucurie. Erau atâtea de făcut, atâtea de aranjat, dar acum își recăpătase bărbatul și era neclintit hotărâtă să-l păstreze.

Se lumina de ziuă și părinții ei erau treji. Le vorbi în șoaptă agitată în timp ce încălzea niște lapte și făcea o boccea din așternut, cel mai bun chimonou al tatălui ei și câteva din articolele de toaletă ale lui Bond – dar nimic din ceea ce-i putea aminti de trecut. Părinții erau obișnuiți cu toanele și independența ei, așa că doar tatăl comentă destul de puțin convins că ar fi bine dacă *kanushi-san* le dădea binecuvântarea. Apoi, după ce-și curăță pielea și părul de sare, își îmbrăcă chimonoul simplu cafeniu și porni să urce dealul spre peșteră.

Ceva mai târziu, preotul shinto o primi cu atitudine gravă. Părea că o așteptase. Ridică o mână și-i vorbi siluetei îngenuncheată la picioarele lui.

— Kissy-chan, eu știu ce știu. Diavolul acela blestemat e mort. La fel și nevasta lui. Castelul Morții a fost distrus în întregime. Totul s-a petrecut la fel ca în previziunea celor șase gardieni, de mâna bărbatului venit de peste mări. Unde este el acum?

— În peștera din spatele altarului, *kanushi-san*. E grav rănit. Îl iubesc. Aș vrea să-l păstrez lângă mine și să-l îngrijesc. Nu-și

amintește nimic din trecut. Aș vrea să rămână așa ca să ne putem căsători și el să devină un fiu al insulei Kura pentru totdeauna.

— Asta nu va fi posibil, draga mea. Când va sosi vremea își va reveni și va pleca înapoi peste mări, în locul de unde este. Sunt sigur că se vor face anchete oficiale în legătură cu dispariția lui, de la Fukuoka și chiar de la Tokio, căci trebuie să fie un om renumit în țara lui.

— Dar *kanushi-san*, dacă le-o ceri tu bătrânii satului le vor arăta acelor oameni *shiran-kao* și vor spune că nu știu nimic, că bărbatul acela Todoroki a pornit înot spre Fukuoka și că de atunci nu s-a mai auzit nimic de el. Atunci oamenii aceia or să plece. Nu vreau decât să am grijă de el și să-l păstrez pentru mine cât mai mult timp. Dacă va veni ziua în care va dori să plece, n-o să-l împiedic cu nimic. Dimpotrivă, o să-l ajut. A fost fericit aici, pescuind cu mine și cu David, pasărea mea. Mi-a spus-o cu gura lui. După ce se face bine, mă voi strădui să-l fac fericit în continuare. N-ar trebui ca oamenii ama să onoreze și să prețuiască acest erou pe care ni l-au trimis zeii? Oare cei șase Gardieni n-ar dori să-l păstrăm pentru un timp aici? Și nu mi-am câștigat eu un merit cât de mic pentru umilele eforturi de a-l ajuta pe Todoroki-san și de a-i salva viața?

Preotul rămase un răstimp tăcut, cu ochii închiși. Când îi deschise, îi aținti asupra chipului rugător de la picioarele lui.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, Kissy-chan, spuse el zâmbind. Acum adu-l pe doctor la mine și apoi condu-l la peșteră, ca să îngrijească rănile acestui om. Voi vorbi cu bătrânii satului. Dar va trebui să fii foarte discretă câteva săptămâni și *gaijinul* – nu trebuie să se arate. După ce se liniștește totul, se poate muta în casa părinților tăi.

Doctorul îngenunche lângă Bond și întinse pe jos o hartă mare a capului omenesc, cu fiecare secțiune marcată cu cifre și ideograme. Apoi îi pipăi cu degete blânde craniul ca să vadă dacă sunt fracturi, în timp ce Kissy îngenunchease de cealaltă parte a lui și-i ținea mâna transpirată între ale ei. Când sfârși, doctorul se aplecă deasupra lui, îi ridică pleoapele una câte una și privi adânc în pupilele lucioase folosind o lupă puternică. La instrucțiunile lui, Kissy pusese apă la fiert și doctorul curăță mai întâi rana făcută de glonț peste umflătura teribilă cu care se alesese în urma căderii în *oubliette*. După aceea presără praf de

sulfamidă și pansă rana cu mâini experte, strânse coastele rupte într-un bandaj gipsat, se ridică și-o scoase pe Kissy din peșteră.

— Va trăi, o anunță el, dar vor putea trece luni, poate chiar ani până să-și recapete memoria. Lobul temporal al creierului, unde este stocată memoria a fost serios vătămat. E nevoie de multă strădanie. Va trebui să-i amintești locuri și obiecte. Dacă va ajunge să recunoască unele dintre ele, restul se va petrece treptat, prin asocieri. Ar trebui transportat la Fukuoka, să i se facă o radiografie, dar eu cred că n-are nicio fractură și-apoi *kanushi-san* a poruncit să rămână în grija ta și prezența lui pe insulă să rămână secretă. Mă voi supune, firește, instrucțiunilor onorabilului *kanushi-san* și-l voi vizita venind pe cărări diferite și numai în timpul nopții. De multe lucruri va trebui să te ocupi singură, căci nu trebuie mișcat din loc cel puțin o săptămână. Acum ascultă cu atenție, spuse doctorul și-i dădu instrucțiuni amănunțite ce acopereau fiecare aspect al hrănirii și îngrijirii ce intrau în sarcina ei.

Și așa zilele se transformau în săptămâni, iar poliția venea iarăși și iarăși de la Fukuoka și persoana cea importantă, pe nume Tanaka, veni de la Tokio și mai târziu un bărbat uriaș ce spunea că e din Australia și de el i-a fost cel mai greu lui Kissy să scape. Dar chipurile *shiran-kao* rămaseră de piatră și insula Kuro își păstra secretul. Bond se făcu bine și Kissy îl lua uneori noaptea la plimbare. Din când în când ieșeau să înoate în golful lor și să se joace cu pasărea David. Kissy îi spuse istoria poporului ama și îngrijirii ce intrau în sarcina ei și a insulei Kuro, parând cu pricepere toate întrebările lui referitoare la lumea din afara insulei.

Sosi iarna și poporul ama trebui să rămână la țărm ca să-și repare plasele și bărcile și să-și lucreze micile petice de pământ de pe coasta muntelui. Bond se întoarse la casa familiei Suzuki și se făcu folositor ocupându-se de tâmplărie și de alte treburi ciudate și învățând japoneza de la Kissy. Ochii lui își pierduseră privirea opacă, dar rămâneau pierduți și în fiecare noapte era tulburat de vise despre o lume cu totul diferită, cu oameni cu piele albă și orașe mari și despre chipuri pe care și le amintea pe jumătate. Dar Kissy îl asigură că erau doar coșmaruri, la fel cum avea și ea și că nu au niciun înțeles. Bond începu treptat să se obișnuiască cu ideea că acea căsuță de piatră și lemn și orizontul nesfârșit al mării sunt lumea lui mărginită. Kissy avea

grijă să-l țină departe de coasta sudică a insulei și se temea de ziua în care avea să înceapă din nou pescuitul la sfârșitul lunii mai, iar el va vedea zidul cel înalt și negru de cealaltă parte al strâmtorii a cărui imagine putea să-i redeștepte toate amintirile.

Doctorul era surprins de lipsa de progrese a stării lui și se resemnă cu concluzia că amnezia de care suferea Bond este totală. Curând își încetă vizitele, fiindcă starea fizică a pacientului său și mulțumirea aparent deplină cu existența pe care o ducea demonstrau că era pe deplin recuperat.

Pe Kissy o necăjea un singur lucru. Încă din prima noapte în peșteră împărțise patul cu el și-apoi, de când se făcuse bine și se mutase înapoi în casă, așteptase în fiecare noapte să facă dragoste cu ea. Dar cu toate că o săruta din când în când și o ținea adesea de mână, trupul lui nu era deloc conștient de prezența ei, oricât s-ar fi lipit de el sau l-ar fi mângâiat. Oare rana îl făcuse impotent? Îl întrebă pe doctor și acesta îi răspunse că nu exista nicio legătură între cele două situații, dar că era posibil să fi uitat cum se face dragoste.

Așa că într-o zi, Kissy Suzuki anunță că ia vaporul poștal săptămânal până la Fukuoka pentru a face cumpărături și, după ce ajunse în oraș, găsi o cale prin care află unde se află magazinul cu accesorii erotice din oraș, numit „Magazinul Fericirii” și care poate fi găsit în orice localitate japoneză care se respectă. Își spuse păsul unui bărbat vârstnic, cu barbă cenușie și priviri viclene, care stătea după o tejghea nevinovată pe care nu era expus nimic mai deplasat decât tonice și contraceptive. Bărbatul o întrebă dacă are cinci mii de yeni, sumă destul de mare, dar când îi răspunse că are banii încuie ușa dinspre stradă și o invită în cămăruța din spate.

Acolo, negustorul se aplecă și scoase de sub o banchetă un obiect ce arăta ca o cușcă de iepuri din sârmă. Puse cușca pe banchetă și Kissy văzu că înăuntrul ei erau patru broaște râioase mari instalate pe un pat de mușchi. Apoi scoase o chestie ciudată care semăna cu un platou pentru încălzit mâncărurile cu o cușcă și mai mică în mijloc. Scoase cu grijă una din broaște și o băgă în cușcă de pe platou, în așa fel încât să stea întinsă pe suprafața lui metalică. Apoi târâi o baterie mare de mașină până la bancă puse platoul lângă ea și conectă firele bateriei de-o parte și de alta a platoului. După ce-i șopti broaștei câteva cuvinte de încurajare, se dădu în lături.

Broasca începu să se scuture ușor, aruncând spre Kissy priviri furioase ca și cum ar fi știut că era vina ei. Negustorul o urmări neliniștit cu capul plecat deasupra cuștii, apoi își frecă mâinile satisfăcut când observă stropi mari de sudoare țâșnind de pe trupul broaștei. Luă o linguriță mică și o fiolă, ridică cușca de sârmă și adună transpirația de pe pielea broaștei cu linguriță pe care o golea în fiolă. Când termină fiola conținea aproximativ o jumătate de linguriță de lichid limpede, o astupă cu un dop și i-o dădu lui Kissy, care o ținu în mână cu respect și foarte multă grijă ca și cum ar fi fost o bijuterie fabuloasă. După aceea negustorul deconectă firele bateriei și așeză broasca, ce nu părea foarte afectată de experiență, înapoi în cușca cea mare pe care o încuie.

Când sfârși, se întoarse spre Kissy și se înclină.

— Când acest produs valoros este dorit de un client sincer, îl invit întotdeauna să fie martor la procesul distilării. Altfel, ar putea nutri gândul nedemn că este doar apă de la robinet. Dar acum te-ai convins cu proprii ochi că este sudoare autentică de broască, obținută prin expunerea vietății la un șoc electric slab. Broasca suferă doar un disconfort temporar și va fi răsplătită în seara asta cu o porție suplimentară de muște sau greieri, Și acum, zise el și se duse la un bufet din care scoase o cutiuță de medicamente, asta este pudră de șopârlă uscată. O combinație din cele două produse, pusă în mâncarea iubitului tău la cină, se va dovedi infailibilă. Cu toate acestea pentru a-i excita mintea în aceeași măsură ca simțurile, îți pot furniza pentru o sută de yeni în plus o carte excelentă pentru împărțitul pernei.

— Ce e o carte pentru împărțitul pernei?

Negustorul se duse iarăși la bufet și scoase o carte ieftină cu coperte nevinovate. Kissy o deschise, își duse mâna la gură și roși furioasă. Dar apoi, fiindcă era fată prevăzătoare și nu voia să fie înșelată, mai răsfoi câteva pagini. Toate conțineau fotografii pornografice luate de aproape, imagini fidele ale actului sexual în toate ipostazele posibile.

— Foarte bine, șopti ea și-i dădu cartea înapoi. Vă rog să împachetați totul cu grijă.

Deschise poșeta și începu să numere bancnotele.

Se întoarseră amândoi în magazin, negustorul îi dădu pachetul și după ce se înclină adânc, deschise ușa.

Kissy se înclină la rândul ei, dar fără mare tragere de inimă și țâșni afară din magazin de parcă ar fi făcut un pact cu diavolul. Dar pe când se urca în vaporul poștal să se întoarcă pe insulă îi venea să se îmbrățișeze de emoție și bucurie și începu să inventeze o poveste cu ajutorul căreia să explice achiziția cărții.

Bond o aștepta pe ponton. Era prima zi când lipsise de lângă el și-i resimțise dureros absența. Discutară veseli în timp ce mergeau ținându-se de mână de-a lungul țărmului printre plase întinse și bărci, iar oamenii le zâmbeau văzându-i, dar priveau prin ei în loc să-i salute, fiindcă preotul lor decretase că *gaijinul* de pe insulă nu exista în mod oficial. Iar spusele preotului erau întâmpinate întotdeauna cu supunere deplină.

Întorși acasă Kissy se apucă să prepare fericită o porție mare de *sukiyaki*, tocana tradițională din carne de vită puternic condimentată. Era o tratație cu totul specială căci ei mâncau rareori carne, dar nu știa dacă poțiunile ei au vreun gust și nu voia să riște. Când tocana fu gata, picură cu mâna tremurătoare praful maroniu și lichidul în farfuria lui Bond și amestecă bine. Apoi aduse farfuriile pe masa în jurul căreia ședea toată familia, așezată cu picioarele încrucișate pe *tatami*.

Îl urmări cu ochi bănuitori pe Bond până își termină porția din farfurie. Acesta curăță urmele de sos cu o mână de orez și, după ce o complimentă călduros pentru priceperea la gătit, își bău ceaiul și se retrase în camera lor unde obișnuia să repare plase de pescuit sau undițe înainte de a se culca. În timp ce își ajuta mama la spălatul vaselor, Kissy se întrebă dacă și în seara aceea va face la fel.

Petrecu un răstimp îndelungat pieptănându-se și pregătindu-se pentru el și, când i se alătură în sfârșit, inima îi bătea ca o pasăre captivă.

Bond își ridică privirile de pe paginile cărții pentru împărțitul pernei și o întrebă râzând:

— Kissy, de unde Dumnezeu ai luat asta?

— Oh, aia chicoti ea. Am uitat să-ți spun. Un individ dezgustător a încercat să mă convingă să intru în magazinul lui. Mi-a strecurat-o în mână și mi-a făcut programare pentru seara asta. Am acceptat doar ca să scap de el. Noi o numim cartea pentru împărțitul pernei. O folosesc îndrăgostiții. Nu găsești că imaginile sunt incitante?

Bond își smulse chimonoul de pe el și arătă spre așternutul moale de pe podea, spunând cu înflăcărare.

— Kissy, scoate-ți hainele și întinde-te acolo, începem de la pagina întâi!

•

Iarna se transformă în primăvară și pescuitul începu din nou, dar acum Kissy se scufunda goală la fel ca celelalte fete, iar Bond și pasărea se scufundau împreună cu ea și aveau zile bune și zile mai rele. Dar soarele strălucea cu putere și marea era albastră, pantele munților se acopereau cu irișii sălbatici și toată lumea se agita căci în curând aveau să înflorească cireșii. Kissy se întreba ce moment să aleagă pentru a-i spune lui Bond că a rămas însărcinată și dacă el îi va propune să se căsătorească sau nu.

Dar într-o zi, pe când coborau spre golf, Bond părea preocupat și când îi ceru să nu pună încă barca la apă fiindcă avea ceva serios să-i spună, inima îi tresări și se așeză alături de el pe un bolovan plat, cu mâna pe după umerii lui.

Bond scoase din buzunar o bucățică zdrențuită de hârtie și i-o întinse, iar ea se cutremură de teamă și știu ce-o să urmeze. Își trase brațul de după umerii lui și se uită la hârtie. Era unul din pătratele de ziar prinse într-un cui în wc. Întotdeauna rupsese ea hârtia și aruncase prevăzătoare toate bucățile ce conțineau cuvinte englezești.

— Kissy, ce înseamnă cuvântul ăsta, Vladivostok? La ce se referă? Am senzația că îmi evocă ceva îl leg de o țară foarte mare, cred că se cheamă Rusia. Am dreptate?

Kissy își aminti ce-i promisese preotului și-și ascunse fața în palme.

— Da, Taro-san, ai dreptate.

Bond își duse pumnii la ochi și apăsă tare.

— Am sentimentul că sunt legat într-un anume fel de Rusia, că mare parte din viața mea trecută e în strânsă conexiune cu țara asta. Ar putea fi posibil? Îmi doresc atât de mult să știu de unde veneam înainte să ajung pe insula asta! Mă ajuți, Kissy?

Kissy își luă palmele de pe obraji, îl privi intens și-i spuse liniștită.

— Da, te voi ajuta, iubitul meu.

— Atunci mă voi duce în acel loc numit Vladivostok și poate că acolo îmi voi aduce aminte de mai multe lucruri și-atunci mă voi putea întoarce liniștit aici.

— Dacă așa spui, iubitule. Vaporul care duce poșta pleacă mâine spre Fukuoka. De-acolo te voi urca în tren, îți voi da bani și instrucțiuni amănunțite. Se spune că ar exista un tren care pleacă de pe insula Hokkaido până la Sakhalin, care se află pe teritoriul rusesc. De acolo vei ajunge cu siguranță la Vladivostok. Dar trebuie să ai grijă, rușii nu sunt un popor prea prietenos.

— Sunt sigur că nu-i vor face rău unui pescar din Kuro.

Kissy simți că inima ei e gata să-i sară din piept. Se ridică și merse încet până la barcă. Împinse barca de pe pietriș în apă și așteptă, în locul ei obișnuit de la pupa, ca el să urce și să-i prindă genunchii între ai lui, așa cum făcea întotdeauna.

James Bond își luă locul în barcă, băgă vâslele în lăcașurile lor și, în timp ce cormoranul negru se cățăra pe băncuța lui și-și întindea maiestuos aripile, măsură din ochi distanța până la grupul celorlalte bărci și începu să vâslească.

Kissy îi zâmbea cu ochii în ochii lui, soarele îi încălzea spatele și, în ceea ce-l privea pe el, era o zi frumoasă, exact la fel cum fuseseră și celelalte – fără pic de nor pe cer.

Dar, desigur, nu știa că se numește James Bond. Și, comparate cu semnificația orbitoare pe care o avea pentru el acel nume de oraș rusesc citit în ziar, viața lui pe insula Kuro și dragostea lui pentru Kissy Suzuki erau, după cum spusese Tiger odată, la fel de puțin importante ca și lacrimile unei vrăbii.

Sfârșit